

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KÖPEK BALIĞI

EMILY HABECK

KALBI

BİR AŞK HİKÂYESİ

Lewis ve Wren için evliliklerinin ilk yılı aynı zamanda son yılıdır. D    nlerinden birkaç hafta sonra Lewis'e nadir görülen bir teşhis konur: Bilincinin, anılarının ve zek  sının çoğu korunacaktır; fiziksel bedeniye yavaş yavaş büyük beyaz köpek balığına d  n   cektir. Lewis okyanustaki en yırtıcı yaratıklardan birinin özelliklerini ve dürtülerini hissetmeye ba  larken, sanat   kalbi gerçekleşmemiş hayalleriyle barışmak için mücadele eder.

Wren başta kocasının kaderine i  ten i  e direnir. Lewis değiştikten sonra birlikte olmalarının bir yolu acaba var mıdır? Lewis'in gelişen etobur doğasını anlamaya çalışmak, Oklahoma'da bir yüzen evde geçen çocukluğunu anımsamak ve ikiz kuşlara hamile bir kadınlı olan sıra dışı arkadaşlığını   lerletmek arasında gidip gelen Wren'in, uzun süredir bastırdığı anıları harekete geçer.

  artemisayınları X artemiskitap @artemisayınları

ARTEMIS

KÖPEK BALIĞI KALBI

Annemle babam için...

zm

Düzenleme
Ny.Ozlem

BİRİNCİ SAHNE

LEWIS: New York'tan ayrıldıktan sonraki ilk günlerde uzun uzun düşünür, bütün kararlarımdan şüphe ederdim. Ama seninle tanıştığım zaman başarısızlıklarına sevinmeye başladım. Belki başarısız olmak bir tür mucizeydi. Belki her şey olması gerektiği gibi olmuştu.

WREN: Sen mükemmel bir öğretmensin. Bunu kendin de söyledin; bu kadar inatçı olmasan New York'ta olanlar seni, aslında en başında yapman gereken şeye yönlendirmiş. Ve hâlâ çok gençsin. Her şeyi yapabilirsin. İstersen yine oyunculuk yapabilir, tiyatro oyunlarında rol alabilirsin. Tekrar denemek istersen ben bize maddi destek sağlayabilirim.

LEWIS: Teşekkür ederim ama konu bu değil– Ben,

Ben yanlış şeyler söylüyorum.

Kendimden fazla söz ediyorum.

Söylemek istediğim, varmak istediğim nokta şu:

Sanatçı olarak başarısızlığım beni sana yönlendirdi,

kuş gibi bileklerin, dal gibi parmaklarınla,

sana, verimli günlerini

listeler yaparak

neredeyse her şey hakkında

araştırmalar yaparak
ve çizelgeler hazırlayarak geçiren sana.
Sen bulduğun her şeyi iyi hale getiriyorsun,
beni bile.

LEWIS (*devam ediyor*): Bu dünyada durduğun yerde yanın-
da durmama izin verir misin? Yabani otlara, ayak bileklerimiz
çevresinden uzamalarını söyleriz; rüzgâr bize çınar tohumları ge-
tirdiğinde boyumuzu aşip bizi gölgeleyecek ve besleyecek kadar
büyüyene dek onları filiz, fide, fidan olarak yetiştiririz. Birlikte-
liğimiz daha da tartışılmaz ve güçlü bir hal alırken ağaçlarımız
iki yüz yıl veya daha uzun bir süre boyunca büyür. *Tartışılmaz*
dedim çünkü kendi evrenimizi yaratmamızdan önceki zamanı
hiç kimse hatırlamayacak. *Güçlü* dedim çünkü iki yüz yaşında-
ki ağaçlar her şeyin en büyük tanığı olmuştur. Sonra bir gün,
paylaştığımız toprak parçasında memnuniyetle ölürüz ve bir za-
manlar bedenimiz olan şeyleri mantarlar kaplar. Mantar küme-
lerinden küçük aileler hayatlarımızın yerini işaretler.

Topraktan gelmek, hayattan gelmektir.

Bunu bana sen öğrettin.

Sen,

en içten kahkahası sessiz olan kadın

her ayrıntıyı fark eden kadın

kaç kere göstermiş olsam da

göremediği bir parlaklıktan oluşan kadın.

Bazen acaba insan olmayabilir misin diye düşünüyorum,

belki bir ruh

ya da peri

ya da bir anı,

ve belki ben *Günaydın Amerika*'yı hastane odasından ya da
hapishaneden izliyorumdur, belki de bu çok harika, tuhaf bir

rüyadır. Uyanmak istemiyorum. Uzun zaman önce bir hayalde tanıştığımızı ve tam burada, tam olarak şu anda buluşmaya karar verdiğimizizi düşünmek hoşuma gidiyor. Wren, sen tanıdığım en karmaşık insansın. Demek istediğim, iyi anlamda karmaşıksın ve bir şekilde gençlik, güzellik, vaatler ve hayaller gibi kırılgan unsurlardan inanılmaz olsa da etkilenmemiş birisin ve seni hayatımın tüm günleri boyunca tanımaya, yani bunu denemeye devam etmek istiyorum. O yüzden sana şunu sormak istiyorum: Benimle evlenir misin, Wren? Karım olur musun?

Wren, Lewis'in şimdiye dek tanıdığı hiçbir kadına benzemiyordu. Kendisini en başından beri tutarlı ve net bir tavırla tanıtmıştı. Numara, sır ya da oyun yoktu. Wren onu dolambaçlı olarak sevmiyor, sevgisi karşılığında onu parmağında oynatmıyordu.

Wren, bütün akşam yemeklerinde hesabı kuruşuna kadar hesaplayarak böler ve Lewis'in evinde kaldığında geride tek bir eşyasını bile bırakmazdı. Hep erken gelirdi. Plansız hareket etmeyi stresli bulurdu. Süslü sözlerden ve hediye kutularının pahalı olmasından hoşlanmazdı. Beş adım önden giderdi. Not tutardı. Tedbirli davranarak girdiği ortamı bir sorunla karşılaşmamak için araştırırdı. Televizyonu eğlenmek için değil, sonunu önceden tahmin etmek için izlerdi. Wren, *Seni seviyorum*, der ama aynı ifadeyi duyunca neredeyse irkilirdi.

Lewis'in aksine Wren, hayatı kişisel algılamaz ya da duygularının coşmasına izin vermezdi. Wren'in aşkı gerçek ama metodikti ve Wren onu olduğu gibi sevdiği için Lewis hayatı boyunca ilk kez kendini güvende hissederek, kendi duyarlılığını ve içsel çalkantılarını kabul ediyordu.

Wren'in dinleme yeteneği onu tanıdıkları herkese sevdirmişti. Herkesin ona söylediği her şeyi hatırlardı. Bir sohbet uzmanı olan Wren spesifik ama asla müdahaleci olmayan sorular sorardı. Ancak kendi hayatı sorulduğunda basit, genel yanıtlar verirdi. Kendisi hakkında söyleyeceği fazla bir şeyi olmazdı. Wren, başkalarının ihtiyaç duyduğu bütün alanı kaplamasına izin verirdi çünkü o her zaman gayet iyi durumda olurdu.

Lewis, eskiden geçmişindeki sanatsal motivasyon sahibi kadınlarla paylaştığı; sabahın ikisine kadar ucuz şarap içmek, eski filmler hakkında konuşmak, depolarda sahnelenen oyunlara gitmek, senaryoları değerlendirmek ve korkunç geçen bir seçmenin ardından birbirini teselli etmek gibi etkinlikleri özlerdi.

İlişkileri daha ciddi, derin ve gerçek bir hal aldıkça Lewis, Wren'in iyi tarafının farkına vardı. Onunla asla bir sanatçı olarak rekabet etmeyecekti. Artık rahatlayabilir ve zevkini hiçbir zaman savunmak zorunda kalmayacak olmasının tadını çıkarabilirdi.

Wren'le paylaştığı sanatın tamamı onu eğitmek gibiydi ve Lewis, onun bu konudaki cahilliğinde en zayıf noktasını bulmuştu. Wren tiyatroyu, filmi, müziği ve şiiri tanıımıyordu. Güzelliğin tanımını üzerine düşünmemiş, fikirlerin doğası üzerine felsefe yapmamıştı. Başka bir dildeki bir operada hiç ağlamamış, bir resmi tanımaya çalışmaktan vazgeçildiğinde neler çıktığını görmek için yaratıcılık pratiği yapmak amacıyla bir saat boyunca bir tablonun karşısında durmamıştı.

Wren öğrenirken yumuşuyor, gençleşiyordu. O anlarda Lewis, birlikte zamanda geriye gitmişler gibi davranırdı. Bu hayali düzlemde Lewis'le Wren on altı yaşındaydı, yeni müzikler keşfediyor ve sonuçlarından korkmadıkları bulutsuz, berrak bir aşka doğru ilerliyorlardı.

Wren, Lewis'in sevdiği şeyleri takdir etmeye başlasa da sanat konusunda hiçbir zaman tutkulu olmadı. Lewis'in bu rolü tek başına oynamasına izin verdi.

NİSAN

Düğünleri samimi ve güzel ama sıradandı, tıpkı hiçbir zaman toplumun tutkularının esiri olmayan veya abartılı, maddi bir ilgi gösterisine dönüşmeyen ilişkileri gibi.

Wren birkaç arkadaşın olduğu sessiz, planlı akşamları severdi. Lewis, birçok insanın gelip gittiği gürültülü partileri severdi. Ortasında anlaştılar: Lewis'in annesiyle babasının bahçesinde, kırk dört konuğun katıldığı bir tören ve barbekü hizmeti aldıkları bir resepsiyon yaptılar.

Wren ergenlik çağından beri kendi ayaklarının üzerinde duruyordu. Bu yüzden damadın yanına tek başına gelmesi mantıklıydı. Wren koridorda yürürken Lewis'in öğretmenlik yapuğu liseden bir öğrenci keman çalıyordu.

O anda Lewis'i gözyaşlarına boğan şey Wren'in Teksas göğü mavisi bir elbise giymesi, annesinin elini kalbine götürmesi ya da sevdiği bütün insanların aynı yerde olması değildi; daha çok arkasında upuzun uzanan ağaçları hatırlamasıydı. Tören için ipe dizili ışıklarla aydınlatılan dört canlı meşe, çocukluk hayallerinin ana mekânıydı. Lewis ve o ağaçlar birlikte büyümüştü. Ve şimdi aynı ağaçlar onun sağdıçlarıydı. Onun yaratmayı sürdürdüğü hayatı izliyor, tanıklık ediyorlardı. Lewis yoğun duygular içindeydi.

Daha gençken bu ânı, mihraba kendisine doğru yürüyecek gizemli kadının kimliğini tahmin etmeye çalışmıştı. *Acaba kim olacak?* diye düşünmüştü yıllarca. Şimdi Lewis nihayet genç halinin sorusuna yanıt verebiliyordu: *Wren! Benim karım Wren!* diye haykırdı içinden, gizem çözülmüştü.

Lewis, Wren'in ellerini tutarken onun iyiliğini, zekâsını ve iç güzelliğini düşündü. Ancak bu bilinen niteliklerle evlendiği gibi, onun engin bilinmeyenleriyle de evleniyordu. Wren de onunkilerle.

Törenin sonunda Lewis'le Wren dönüp akraba ve arkadaşlarına, az önce bir başkalaşıma tanık olan mikrokozmosa; en iyi evliliklerin bile bir gün hayatın zorluklarıyla mücadele etmek zorunda kalacağını çok iyi bilen o mikrokozmosa baktı. Ancak bir geceliğine bu zorluklar varsayımsaldı; bir gece Wren ve Lewis şanslı olanlardı. Onların mutlu olma zamanıydı.

Artık geleceğe birlikte sahip olacaklardı.

Lewis'le Wren düğün gecelerini Fort Worth'un hemen dışında, Teksas'ın mavi çiçek tarlalarının yakınında, kahvaltı veren bir otelde geçirdi. Karamelli ve cevizli devasa yapışkan bir çöreği bölüşerek Fransa'da yapacakları yaz balayını hayal ettiler. Aslında oraya düğünden hemen sonra gideceklerdi ama Lewis bahar müzikali *Sweeney Todd*'un teknik provalarına katılmak üzereydi ve omuzlarında özenle hazırlanmış bir lise müzikalinin ağırlığı varken şehirden ayrılamazdı.

Düğün gecelerini hayatlarının en romantik gecesi haline getirme baskısını yaşamayı ikisi de istemiyordu, böylece o gece birlikte geçirecekleri bütün diğer rahatlatıcı cumartesi gecelerinin ritmine büründü. Ve bu da çok hoş oldu.

Lewis odanın içinde dans ederek çok düzgün bir falsettoy-
la "The Worst Pies in London" şarkısını söylemeye başlayınca
Wren burnundan bir homurtu çıkana kadar güldü. Sonra utana-
rak özür diledi. Wren mutlu olurken bile özenli ve kontrollüydü.

MAYIS

Düğünden birkaç hafta sonra Lewis tuhaf bir şey fark etti. Burnunun köprüsü artık üçgen bir kemikten değil yumuşak kırdaktan oluşuyordu.

Lewis irkilmiş ve endişelenmişti, ta ki bir yerlerde insanların burunlarıyla kulaklarının hayatları boyunca büyümeyi sürdürdüğünü duyduğunu hatırlayana kadar. Merhum dedelerinin hepsinin burunları ve kulakları kocamandı. *Nedeni bu olsa gerek. Burnum büyüyor,* diye düşündü Lewis. Sonra, birkaç yıl içinde kırk yaşına gireceği gerçeği onu başka düşüncelere sürükledi. *KIRK! Ve daha hiçbir şey yapmadım! Hiçbir şey bilmiyorum!* Burnlarla ilgili her şeyi unuttu.

Ancak bir hafta sonra Lewis'in burnu tamamen kırkırdak haline geldi. Görünüşü normal olsa da eliyle bastırarak burnunu yanaklarına yapıştırabiliyordu. Başını sertçe salladığında burnu lastikten yapılmış gibi sallanıyordu. Bu yeni özelliği bir parti numarasıymış gibi Wren'e de gösterdi. Ancak Wren dehşete kapıldı.

"Lewis! Bu hiç komik değil! Ciddi bir sağlık sorunu olabilir. Doktora görünmen lazım."

Wren onu acil servise götürmek istedi ama Lewis canının acımadığını vurgulayarak onu sakinleştirdi; sabah Dr. Anderson'ı arayacağına söz verdi.

Dr. Anderson, çocukluğundan beri Lewis'in doktoruydu ve aile dostlarıydı. Lewis, Dr. Anderson'ın hastalara karşı her zamanki neşeli ve şakacı yaklaşımıyla karşılaşmayı bekliyordu ama Wren gibi o da bu durumdan kaygılandığını belli etti. Hemşire, Lewis'ten kan alırken Dr. Anderson bir romatoloji ve bir nöroloji uzmanının numarasını yazdı.

"Muayenehaneyi aradığında benim gönderdiğimi söylersen seni hemen çağırırlar. Ve Lewis, buna baktırman gerekiyor. Derhal."

Lewis iş yerinde, muhteşem *Sweeney Todd* gösterisinin başarısının ardından coşkulu bir tiyatro programıyla karşılandı. Dr. Anderson ve uğursuz randevu aklından silinip gitti. Okulun bitmesine yalnızca iki hafta kaldığı için Lewis öğrencilerinin pizza sipariş edip karaoke yapmasına izin verdi. Bir grup, Cards Against Humanity'nin müstehcen versiyonunu çalmaya başladığında fark etmemiş gibi yaptı. Ancak dört son sınıf öğrencisi çatıya çıkınca Lewis ağırlığını koydu ve bakışlarıyla onları müdüriyete göndermekle tehdit etti.

"Dr. Anderson ne dedi?" diye sordu Wren o akşam daha ceketini bile çıkarmadan.

"Anlayamadı."

"Anlayamadı da ne demek?"

"Beni iki uzmana yönlendirdi. Randevu aldım bile," dedi Lewis, Wren'in tatmin olmasını bekleyerek. Aksine daha da meraklanmıştı.

"Ne tür uzmanlar?"

"Hatırlamıyorum."

"Randevular ne zaman?"

“Neden bu kadar çok soru soruyorsun?”

“Çünkü endişeleniyorum. Sen endişelenmiyor musun?”

“Hayır,” dedi Lewis ona sarılarak. “Gencim. Sağlıklıyım. Hiç endişelenmiyorum.”

Ancak Lewis dürüst değildi; endişeleniyordu. Başına gelen neyse hızlı ilerliyordu. Sürekli susuyor ve litrelerce su içmesine rağmen neredeyse hiç tuvalete gitmiyordu. Üstelik azı dişleri sallanıyordu ve bu, çocukluğundan beri yaşamadığı bir duyuydu. Çocukluğunda olduğu gibi eski dişlerin altından yeni dişlerin geldiğini hissedebiliyordu ama bu yeni dişler kare ve küt değildi. Bıçak ucu gibi keskindi.

Lewis'in belindeki ve ayaklarındaki deri dokusuysa hepsinden daha tuhaf bir gelişmeydi. Değişen cilt dokusu duşta ıslandığında, tenini aşağı doğru okşarken ele pürüzsüz gelse de elini ters yönde hareket ettirirse zımpara kâğıdı gibi sertleşiyordu. Gün içinde ayak tabanları çok kuruyordu. Hatta bir keresinde sağ topuğu yarılıp ayakkabısının içine kanamıştı. Bu yüzden her sabah çoraplarını giymeden önce kalın bir tabaka vazelin sürmeye başlamıştı. İyileştirici güç, yıkıcı güçle savaşırken cildi vazelini birkaç dakika içinde emiyordu.

Lewis'in diğer semptomları arasında iştah artışı, uyluk ve baldır kemiklerinde zonklama gibi bir ağrı, dikkatini toplamakta zorlanma, saldırganlık ve sinir artışı, güçlü ilgisizlik dönemleri vardı. Bu listeyi doktor ve hemşirelere, ezberlenmiş sıkıcı bir monoloğa dönüşünceye dek sıralayıp durdu.

Lewis'in doktorlara tam olarak söyleyemediği başka kaygıları da vardı. Kendini çok farklı, çevik ve canlı hissediyordu; yürümüyormuş da süzülüyormuş gibiydi. Lewis kalp atışlarının hızlandığını hissetmeden koşabiliyordu. Geceleri bahçeye baktığında, nesneleri gündüze göre daha net gördüğünü fark etmişti.

Lewis'in ses konusunda da yeni bir farkındalığı ve ortamda hareket eden çevresel nesnelere karşı bir hassasiyeti vardı. Birinin ne yapacağını daha o yapmadan önce tahmin edebiliyordu.

Öğrencilerin yaz tatilinin ilk cuma günü telefonu çaldığında Lewis, güz dönemi için seçebileceği oyunlarla çevrili olarak tek başına odasında oturuyordu.

“Ben, Dr. Ramirez’in muayenehanesinden Carla, Lewis Woodard’ı aramıştım.”

Wren nöroloğun arayıp aramadığını sorduğunda Lewis umursamıyormuş gibi davransa da artık endişesini inkâr edemezdi. Telefonu yüzüne yaklaştırırken elleri titriyordu.

“Lewis Woodard benim,” diye yanıtladı doğal sesinden daha kalın bir sesle.

“Merhaba, Bay Woodard. Tahlil sonuçlarınızın geldiğini haber vermek için aradım. Dr. Ramirez bu konuyu konuşmak için gelmenizi istiyor.”

“Bana şimdi bilgi veremez misiniz?”

“Üzgünüm. Dr. Ramirez sizi şahsen görmek istiyor.”

İki gün sonra karşısında, ellerini bir vaiz gibi kavuşturmuş öne eğilerek oturan Dr. Ramirez vardı.

“Sonunda tüm sonuçlar laboratuvardan geldi. Teşhis çok açık,” dedi Dr. Ramirez daha sonra söyleyeceklerinin ciddiyetini bastırmak için kısaca. “Carcharodon carcharias mutasyonunun ilk aşamasındasınız.”

“Carcharo– Ne?”

...

“Carcharodon carcharias. Büyük beyaz köpek balığı.”

Lewis'in başı döndü, randevuya Wren'i de getirmedigine pişman olmuştu. Getirmemişti çünkü her şeye rağmen önemli bir şeyi yoksa boşuna endişelenmesine neden olmak istememişti. Ama bir şeyi yok değildi. Konulan teşhis çok önemliydi. Lewis söylenenleri yalnızca kesik kesik duyabiliyordu.

"Kıkırdaklı balık sınıfı mutasyonları dediğimiz chondrichthyes mutasyonları, genellikle hızlı ilerleyen agresif mutasyonlardır. Henüz hava ve su solunumu arasındaki geçişi kolaylaştıracak bir çözüm bulunamadı. Bazı hastalar sonlara doğru sürekli boğulma hissinden söz ediyor..."

"Bazıları serbest bırakıldığı sırada hâlâ birkaç insani özelliğe sahip oluyor ancak bu özellikler zamanla kayboluyor. Hastalar genellikle okyanusa bırakıldıktan sonra gelişmeyi sürdürüyor..."

"MRG sonucunuza baktım ve ayak bileklerinizin, dizlerinizin, kalçalarınızın ve dirseklerinizin neredeyse tamamen kıkırdakğa dönüştüğünü gördüm. Hâlâ yürüebilmenize şaşırdım. Ağrı durumu nasıl?"

Lewis, birkaç broşür ve iş çıkışı hazırlatacağı yedi ilacın reçetesiyle arabasına giderken Dr. Ramirez'in söylediği her şeyi hatırlamaya çalıştı ve bazılarını yazmadığına pişman oldu. Teşhisin adını bile telaffuz edemiyordu. Daha sonra her şeyi internetten araştırması gerekecekti.

Lewis kötü haberi mümkün olduğu kadar günlük hayatından layrı ve gizli tutmaya karar verdi. Kaçınmak, semptomlarını azaltacak ve bütün bu zorlu süreci gerçek dışı hale getirecekmiş gibi davrandı. Ancak mevcut belirtiler ağırlaşır yenileri eklen-dikçe, sırrın kendisinin bile neredeyse hastalık kadar çok belirtisi olmuştu. Wren'e söylemesi gerektiğini biliyordu. Yakında.

Bu sırada soru yağmuru devam ediyordu: *Dr. Ramirez bugün aradı mı? Belki sen peşine düşmelisin. Neden hemşireyi aramıyor-sun? Bir hafta içinde öğreneceklerini söylememişler miydi? Bence bazen aramayı unutuyorlardır. Belki sana e-posta göndermişlerdir. Spam klasörünü kontrol ettin mi? Belki hasta portalında bir şey yayınlamışlardır. Şifre oluşturmuş muydun?*

Sonra Lewis'in sırrı düpedüz yalana dönüştü.

Yalnız kaldığında Lewis'in zihni hızla çalışıyordu.

Başkalarıyla birlikteyken Lewis her şey yolundaymış gibi davranıyordu.

Wren'le birlikteyken Lewis kendisinin karakteristik bir versiyonunu oynuyor; idealizmine, mizah anlayışına ve yaratıcı enerjisine başvuruyordu.

Ne de olsa o bir oyuncuydu.

Lewis öğrencilerine sık sık yaşamanın başlı başına bir sanat formu olabileceğini söylerdi. Dolayısıyla öğretmenleri olarak hayatının, bu prensibin bir göstergesi olması mantıklıydı. Bu Birinci Perde'ye kontrol hâlâ Lewis'in elindeydi. Hâlâ kendi hikâyesini yönetebilirdi.

Aradan sonra olacaklar doğanın ve varsa Tanrı'nın elinde olurdu. Eğer yoksa Lewis hayatı, kaosu ve canlı tiyatroyu suçlardı.

BİRİNCİ KISIM

WREN ve LEWIS

ANA KARAKTERLER

WREN: 35 yaşında, kadın. Dinleyici. Liste yapıcı. Zamanlayıcı. Olayların gidişatını yanılısamalar ve soyut şeylerle kontrol etmeye çalışır: irade, pragmatizm, umut ve sevgiyle.

LEWIS: 35 yaşında, erkek. Tiyatro öğretmeni. Ağaç ev hayalci. Yönetmen. Oyun yazarı. Şimdiye dek oyunculukta başarısız olmuş. Yani bu, şu ana kadarki en iyi performansı.

MİNİK HAMİLE KADIN: Eski bir dâhi. Asosyal. Kuşların annesi.

DEKOR

Dallas, Teksas. 2016.

Wren ilkokuldayken sınıfındakiler iplik ve karton tabak kullanarak yaptıkları rüya kapanlarına dilek kâğıtları ilıştırırdı. Wren kalın keçeli kalemle hayalini yazmıştı:

Ortalama Bir Yaşam.

İkinci sınıfa giden Wren'in mantığına göre çok dikkat çekici bir hayat çalınabilirdi ve bunun aksi olan fazla hafif bir var oluş uçup gidebilir ya da ezilip geçilebilirdi. Ortalama güvenliydi.

Wren'in hafta sonlarında gizlice şiir yazan öğretmeni bu duygunun, çocuğun şimdiden dünyanın ağırlığını fazlasıyla taşıdığının göstergesi olmasından ziyade hoş, bilgece ve doyurucu olduğunu düşünmüştü.

Ortaokulda başka bir öğretmen Wren'e Sessiz Öz Güveni konusunda iltifat etmişti ve o da bu ifadeyi hayatının kalanında içsel bir rozet olarak taşımıştı.

Wren otuz yaşma geldiğinde Ortalama Yaşam hayali tamamen gerçekleşmişti.

Düzgün, öngörülebilir ve kontrollü bir rutini vardı. Sıradanlığını korumak için her şeyi yapabilirdi. Çekiciydi ama ayna karşısında vakit geçirmekten nefret ederdi. İyi para kazanmasına rağmen ihtiyaçlarının ötesinde harcama yapmaktan kaçınırdı. Hiç seyahat etmezdi. Bazıları Wren'in hayatının sıkıcı olduğunu düşünebilirdi ancak sıkıcılık, durumu tam olarak yansıtmıyordu. O sarsılmazdı.

Başta, birbirlerini yeni yeni tanırlarken Lewis ona sık sık şunu söylerdi:

“Çok güzelsin, biliyor musun?”

“Hayır.”

“Öylesin.”

“Hayır.”

“Öylesin.”

“Lütfen. Dur.”

“Öylesin.”

“Güzellik önemli değildir.”

Lewis, Wren’in şaka yaptığını düşünerek gülmeye başladı.

Wren şaka yapmıyordu.

“Çok güzelsin ve bunu sana sürekli söyleyeceğim.”

“Arabayı durdur. Eve yürüyerek dönmek istiyorum,” diye tersledi Wren.

“Bir saniye– Sen ciddi misin?”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü beni dinlemiyorsun.”

“Kız arkadaşıma tatlı övgüler yağdırmama izin yok mu?”

“Aynen öyle.”

Lewis kalbini Wren'e açarken küçük adımlar atması gerektiğini öğrenmişti. Lewis dev duygulara sahip bir erkek olduğu için ilişkilerinin en zorlu kısmı buydu. Ancak Wren ve geçmişi hakkında daha fazla şey öğrendikçe Lewis, onun kırılabilirlik korkusunun bir kaynağı olduğunu anlamıştı.

Lewis, kendi farklı tarzıyla bu tür direnişleri iyi bilirdi.

Lewis hayatı boyunca profesyonel sahnelerde oyunculuk yapmak istemişti. (*Broadway*'de! Bir parçası bunu hâlâ o kadar çok istiyordu ki dile getirmekte bile zorlanıyordu.) Tiyatroyla olan ilişkisi tutkunun ötesindeydi. Bu onun yaşam amacıydı.

Tiyatro kurumunu bir tanrı gibi sevmiş ve o dine göre hareket etmişti ancak tiyatro onu sevmemişti. Hatta bir yabancı, bir hayran, bir seyirci, bir öğrenci olmadığı takdirde içeri girmesine bile izin vermemişti. Tiyatro, Lewis'ten yalnızca almış, almış, almış ve almıştı. Yirmili yaşlarını ve kıvılcımını almıştı; parasını ve zamanını almıştı.

Birlikte ilk kasım aylarının bir pazar günü öğleden sonrasında, White Rock Gölü çevresinde yürüyüş yaparken Wren, Lewis'e annesi Angela'nın hikâyesini objektif ama şeffaf olarak anlatmıştı. (Wren'in kendisinin bu parçasını paylaşmasının çok cesaret gerektirdiğini Lewis çok sonra anlayacaktı.)

Wren'in annesi onu besleyip yetiştirmiş ancak çocukluğunun belli bir noktasında Wren, annesini besleyip yetiştirmek zorunda kalmıştı. Angela, Wren'e hayat ve bir yuva vermiş ama aynı zamanda onun çocukluğunu ve masumiyetini; merakını ve es-

neklüğünü; hayal gücünü ve merakını almıştı. Bazen Wren annesine kızgın olduğunu söylerdi, bazen de Wren onu o kadar özlerdi ki hareket etmek, soluk almak zor gelirdi.

Lewis'in *solar pleksusu* o tanıdık duyguyla ürperdi çünkü kişiliklerinin, mesleklerinin, vergi dilimlerinin ve yaşadıkları deneyimlerin yüzeysel farklılıklarının altında aynıydılar. Fazlasıyla emek vermek zorunda kalmış ve umutsuzca sevdikleri, en çok sevdikleri şey tarafından terk edilmişlerdi.

Wren on sekiz yaşındayken New England'daki bir üniversiteyi seçmişti çünkü Oklahoma'dan uzaklaşmak istiyordu. Üniversiteden sonra özel bir sermaye şirketinde bulduğu işi kabul edip Boston'a taşındı. Bu işte, evine daha yakın olmaya karar verene kadar iki yıldan az kalabildi.

Uzakta olduğu yıllarda Wren yavaş yavaş iki şeyi aynı anda hissetmeye başladı. Birincisi, sonunda Oklahoma'dan uzakta yeni bir başlangıç yaptığı için minnettardı. İkincisi, kuzeydoğudaki bir şey ona evindeymiş gibi hissettiriyordu.

Wren gri gökyüzünden, onu ekimden nisana kadar yutuyormuş gibi görünen mevsimsel depresyonun aç, açık ağzından hoşlanmıyordu. Ayrıca bu kadar kalabalık ve soğuk bir yerde yaşamanın, bu kadar yüksek yaşam giderine değmeyeceğini düşünüyordu. Aksine, Oklahoma ve gençliğinde nefret ettiği bölge artık canlı, ferah ve misafirperver görünüyordu.

Çimenlerle gökyüzünün dünyanın sonuymuş gibi görünen noktada öpüştüğünü görmeyi özlemişti. Rüzgârda dalgalanan çimenlerin hışırtısını ve otları uzamış çayırların dört atlısının arasında durmayı özlemişti. Yani küçük mavi sapların, büyük mavi sapların, Hint çimlerinin ve dallı çimlerin. Sarı papatya, Hint otu ve koropsislerle dolu mayıs tarlalarını özlemişti. Toprak yollardan kopan kırmızı killi toprak parçacıklarını özlemişti. Et tütsüleme fırınlarından yayılan kokuyu, pazar sabahları marketin her zaman boş olmasını, otuz dolarlık güzel saç kesimlerini ve kuru, sıcak havada Süpermen gibi asılı duran makas kuyruklu sinekkapanları özlemişti. En çok da akşamları çayırların üzerin-

de süzülen kavun, fuşya ve menekşenin öngörülemeyen fırça darbeleriyle günü sonlandıran greyfurt rengi güneşi özlemişti.

Ruhunda, çekim gücünü yalnızca Büyük Ovalar'dan ve annesinden uzaktayken etkinleştiren bir mıknatıs varmış gibiydi.

Dallas, Wren'e bazı insanların oradan hoşlanmama nedenlerinden ötürü cazip geliyordu. İlk bakışta uzman eli değmemiş, karaktersiz betonla kaplı, dümdüz, etrafı karayla çevrili ve içinde kaybolacak kadar büyük ama kaybolunmayacak kadar küçük bir şehir olduğu için. Wren'in kendisinde içselleştirmeye çalıştığı duygusuzluğun yansıması gibiydi. İnsanlar yeterince nazikti. Annesinin kaldığı tesise birkaç saat önceden haber vererek gidebileceği kadar yakındı.

Wren'le Lewis Elm Caddesi'ndeki büyük verandalı, popüler bir kafede tanışmıştı. 2001'in güzel bir sonbahar günüydü, Obama'nın ikinci dönem için seçilmesinden önceki cumartesiydi.

Lewis, hem uyluk hem ayak bileği hizasından birbirine dolağı sarmaşık gibi bacakları olan bir kadınla buluşmuştu. Kadın kollarını da kavuşturmuştu ve kalın, uzun hırkası en az birkaç beden büyüktü. Lewis çok çabalıyor, heyecanlı hikâyeler anlatıyor ve kendi esprilerine gülüyordu. Kadın üşüdüğü ve zayıf olduğu kadar sessizdi de.

Wren, Lewis'le kadını izleyerek ilişkilerinin boyutunu çözüyordu. Kesinlikle ilk buluşmaydı ve karşılıklı gösterişçiliklerine bakılırsa çevrim içi bir randevulaşmanın başlangıç aşamasındaydılar. Böyle durumlarda iki taraf da diğerinin çevrim içi kişiliğinden edindiği izlenimlerden hangilerinin gerçek hayatta geçerli olduğunu, hangilerinin karşılarındaki kişinin gerçekliğiyle bağdaşmadığını belirlemeye çalışırdı.

Lewis yanındaki çiçek tarhıyla aynı tonda, kadife çiçeği sarısı bir gömlek giymişti.

Wren kendine onlara bakmamasını söyledi. *Sakın bakma*, dedi kendisine. *Buraya salata yemeye ve bir şeyler okumaya geldin.*

Ancak Sarı Gömlekli Adam'a kulak misafiri olmak, büyük verileri okumaktan çok daha eğlenceliydi.

"New York'tan yeni döndüm," diyordu adam.

"...müzik okulunu bırakmadan önce Denton'da yaşıyordum. Artık yoga dersi veriyorum," dedi kadın.

“Yoga eğitmeni misin? Bu çok hoş,” diye karşılık verdi ona.

Sarı Gömlekli Adam bir espri daha patlattı ve Kemik Bacaklı Kız gülmeyince Wren adamla açıkça ve kasıtlı olarak göz teması kurup gülümsedi.

Ona bakma, dedi Lewis kendine. Buluştuğun kişi Salata Yiyen Kız değil, Kemik Bacaklı Kız.

Lewis buluştuğu kızı arabasına kadar geçirdi ve veda zamanı geldiğinde vücutları olabildiğince az temas edecek şekilde uzaktan sarıldı.

Onun uzaklaştığından emin olunca Lewis kafeye doğru koşmaya başladı. Salata Yiyen Kız'ın onunla tanışmadan gitmesini istemiyordu; ona karşı bir şeyler hissetmişti.

Sarı Gömlekli Adam birkaç saniye sonra Wren'in tepesinde dikiliyordu, soluk soluğa olmasına rağmen rahat görünmeye çalışıyordu.

“Seni kaçırmadığıma sevindim,” dedi adam.

“Merhaba.”

“Numaranı almayı umuyordum?”

“Hiç vakit kaybetmiyorsun,” diye karşılık verdi Wren.

“Evet.”

“Sen daha on beş dakika önce burada başka bir kızla buluşmamış mıydın?”

“Önemli değildi. Bir arkadaştı. Adın ne?”

“Wren.”

“Wren. Çalığışu anlamında mı?”

“Evet.”

“Wren,” diye tekrarladı. “Ben Lewis.”

“Lewis,” dedi Wren, kasıtlı olarak sondaki S harfini normalden bir saniye daha uzun süre bastırarak. “Gömleğinin çiçek tarrhına uyduğunu fark etmiş miydin?”

“Teşekkür ederim. Yani... Hayır, etmemiştim.”

Birkaç cümlelik hoşbeş dört saatlik bir sohbele dönuştü, aralarındaki büyük masa giderek küçülmeye başladı. Çalışanlar sandalyeleri istiflemeye ve masaların altını süpürmeye başladığı için kalktılar.

Vedalaşmadan önce Lewis onu öpmek istedi ama tereddüt etti ve bu duraksama anında Wren ona kartvizitini uzattı.

Lewis onu araştırmak için eve gitmeyi bile beklemedi. Dizinde kartviziti, telefonunda Google açık halde Honda Accord'unda oturmuş yeni tutkuların getirdiği yeni başlangıçlarla kıpır kıpır olarak adı Wren olan bu kadın hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye çalışıyordu. Wren, çalığı gibi. *Wren.*

Lewis onun finans alanında çalıştığını öğrenince büyük umutları sönmeye başladı. Kendisinin lisede tiyatro öğretmeni olduğunu bilse numarasını verir miydi, diye düşündü Lewis.

Wren'in genelde çıktığı erkekleri hayal etti. Lewis'in üniversitede dalga geçtiği (ve gizlice kuskandığı) erkek birliği üyelerinin ve işletme bölümü öğrencilerinin yetişkin prototipleri miydi? Cuma günü dersi olmayan, yetmiş bin dolarlık spor arabalar kullanan ve bahar tatilinde baba parasıyla Cabo'da parti yapan tipler miydi? Üniversitedeyken Lewis geleceğin kendine güvenen milyonerlerini aslında onları kuskandığı için eleştirirdi. Ve onları güvensiz olduğu için kuskanırdı. Belki hâlâ öyle yapıyordu.

Ama senin de sanatın var, dedi Lewis kendine. Dört gün geçmişti ve hâlâ Wren'i düşünüyordu. Ona servet vaat edemesen de bu adamların hepsinden daha ilginçsin. New York'ta yaşıydın!

Sonra Lewis haklı olarak kendine kahkahalarla güldü ve bunu yüksek sesle kimseye söylemediği için tanrıya şükretti.

Sonunda Lewis bir mesaj yazdı:

Merhaba, ben Lewis Woodard, sarı gömlekli adam. Seni düşünüyordum, daha önce yazamadığım için özür dilerim. Bu hafta sonu bira içmek ister misin?

Mesajı gönderdikten hemen sonra üç gri noktacık, ardından Wren'in mesajı belirdi:

Evet.

“Neden Teksas’a döndün?” diye sordu Wren ilk buluşmalarının başlarında. Bir bira fabrikasının arka bahçesindeki piknik masasında, Lewis’in yanında oturuyordu.

Lewis’in New York City’den ayrılmasının pek çok nedeni vardı ama bu ilk randevuları olduğu için yalnızca bir tanesini paylaşmaya karar verdi.

“Sanırım gökyüzünü özledim. Belki de binalar ve beton beni rahatsız etmeye başlamıştı. Soluk almak zor geliyordu.” Lewis, bu gerçekçi ve başarılı kadınla bu kadar anlaşılmaz bir şeyi paylaştığı için hemen pişman oldu. “Muhtemelen kulağa saçma geliyordur.”

“Hayır,” diye karşılık verdi çenesini eline yaslayan Wren ona doğru eğilerek. “Hiç de saçma değil.”

Birlikte geçirdikleri bir yılın ardından Lewis, Wren'in ne zaman annesini düşündüğünü anlayabildiğini fark etti; alnı kırıışıyor ve bakışları aşağıya iniyordu.

Wren'in doğum gününün olduğu hafta sonu, Travis Gölü üzerinde sürpriz bir balon gezisi yaptıkları sırada Wren'in yüzünde tam olarak bu ifade vardı. Lewis risk almaya karar verdi.

"Onun en çok nesini özlüyorsun?" diye sordu aklını doğru okuduğunu umarak.

Karamela rengi gün batımında göl kıyısındaki malikânelerin üzerinde süzülürken Wren, Lewis'e annesinin bütün kuşların isimlerini bildiğini, sıfırdan ekmek pişirebildiğini ve yumurta kabuğunda bile bir şeyler yetiştirebileceğini anlattı. Kaybından bu yana Wren her sabah ilk iş olarak ellerine bakıyor ve annesinin elleriymiş gibi davranıyordu. Onu hiç terk etmeyen, uykuyla uyanıklık arasındaki sisli geçişte yaşamayı sürdüren eller.

"Yani her şeyini mi?"

Wren başını salladı.

"Evet," dedi fısıldayarak, bakışları aniden dalgınlaşmıştı. "Her şeyini."

Wren, dokuz yaşında

Okul Wren'e kolay geliyordu çünkü her şeyin birbirine nasıl uyduğunu öğrenmekten hoşlanıyordu. Ayrıca her şeyi çabucak ezberleme konusunda olağanüstü bir yeteneği vardı. Öğretmenlerinin hatalarını ve tutarsızlıklarını fark eder ancak bunları dile getirdiği için azarlanırdı, böylece Wren sınıfın en sessiz kızı oldu.

Wren ödevlerini yaşlılarından önce bitirdiğinde öğretmenler, diğer öğrenciler kendi ödevlerini tamamlayana kadar onun bir kütüphane kitabı okumasına izin verirdi. Kitaplarda farklı gerçeklikleri deneyimleyebilir ve bu gerçekliklerdeki insanlardan bir şeyler öğrenebilirdi. Wren kitaplarda insanların hatalar yaptığını gördü. Onlar gibi olmamaya karar verdi. Bir şekilde, büyüdüğünde mükemmel biri olacaktı.

Dördüncü sınıf veli toplantısında Wren'in öğretmeni, annesi Angela'ya Wren'in olağanüstü bir öğrenci olduğunu ancak sosyal açıdan kendini izole ettiğini, teneffüslerde sınıf arkadaşlarıyla iletişim kurmak yerine öğretmenin yanında okuma yapmayı tercih ettiğini söyledi. Bu Angela için sürpriz olmamıştı. Wren bebekliğinden beri sessiz ve gözlemciydi. Yine de Angela kızına yardım etmek için elinden geleni yapmak istiyordu ve öğretmen,

Wren'in ie d n kl ğ n n bir sorun olduğunu düşünüyorsa Angela bunu ciddiye alacaktı.

Angela, Wren'in onuncu yaş gününü büyük bir olaya d n ş rmeye karar verdi. Başta Wren isteksiz olsa da Angela yapılabilecek şeylerden söz ettikçe Wren giderek heveslendi. Angela parkta bir bölme tuttu. Partiden iki cumartesi önce Wren'le Angela rengarenk kartonların üzerinde tarihin, şaatin ve adresin yazılı olduğu yirmi altı davetiyeyi elleriyle hazırladı. Wren bütün davetiyeleri pazartesi günü sınıf arkadaşlarına tek tek eliyle teslim etti.

Wren'in yaş günü partisinin sabahında, şubat'ın 27'sinde, Angela bahçede onun saçlarını kesti. Sonra kapkeklerin krema-larını sürdüler, birbirlerinin tırnaklarını parlak pembeye boyadı-lar ve Wren'e kâğıttan bir ta yaptılar.

Yirmi dört derece ve güneşli gün bir hediye gibiydi, genel-le bir hafta süren buz ve kardan önce yaşanan mevsimsel bir anormallikti.

"Ne şans. Parti için ne kadar m kemmел bir gün," dedi An-gela.

"Parti için ne kadar m kemmел bir gün," diye tekrarladı mutluluktan sersemleyen Wren.

B lmeyi hazırlamak için partiden bir saat önce gittiler. An-gela küçük bayrakları asarken Wren de masalara yirmi altı bin-go kartı yerleştirdi. Ancak saat birde, partinin başlayacağı saatte kimse gelmemişti.

"İnsanlar herhalde geç kalmıştır," dedi Angela haklı olduğu-nu umarak.

Nihayet saat bir buçukta bir araba yavaş yavaş bölmeye doğ-ru ilerledi ama yaklaştığında Wren yolcu koltuğundaki küçük kafanın aşağıya kaydığını gördü. Sonra araba uzaklaştı.

“Bu benim sınıfımdan biriydi,” dedi Wren.

“Mutlaka başka bir şey çıkmıştır. Eminim diğerleri de yolda-
dır!” diye karşılık verdi Angela.

Saat ikide Angela acı veren, bariz şeyi yüksek sesle dile ge-
tirmek istemedi. Sadece on iki mumun hepsini bir düzine kap-
kekin üzerine koydu ve Wren’i bankın üzerine çıkarıp ona çok
coşkulu bir “Doğum Günün Kutlu Olsun” serenadı yaptı. Wren
şarkı bitmeden gözyaşlarına boğuldu, o kadar şiddetli hıçkırıyor-
du ki soluk almakta zorlanıyordu. Birlikte yaptıkları taç Wren’in
başından kayıp su birikintisine düştü.

“Kimse beni sevmiyor. Kimse var olduğumu bile bilmiyor.
Kendimden nefret ediyorum.”

Angela, Wren’in ellerini tuttu ama Wren geri çekilip banka
çöktü.

“Şey, *ben* seni seviyorum. Sen şimdiye dek tanıdığım en iyi
insansın, bu gezegende en sevdiğim insansın.”

Wren görev icabı mumları üfledi.

Bingo kartlarını ve bayrakları toplarken Angela, tanımadığı
bu çocuklara ve ebeveynlerinin cezalandırıcı yargılarına içinden
öfkeleni. Angela kendisine de kızmıştı. Yanlış türde bir anne
olduğu için bu kendisinin de hatasıydı. Kocasından on beş
yaşında hamile kalan türden bir anne...

“Biliyor musun,” dedi Angela kamyoneti çalıştırırken, “belki
hepsi benim suçumdur. Davetiyelere LCV yazmayı unuttum.”

“Sorun değil anne. Zaten parti yapmak istemiyordum.”

Sonraki iki gün boyunca Angela’yla Wren akşam yemeği olarak
kapkek yedi. Başta eğlenceliydi ama ikinci akşam yemeğinde iki-
si de tatlı yemekten bıktıklarını itiraf ettiler.

Wren'in Lewis'ten önce, yirmili yaşlarının başından itibaren bir ilişkisi olmamıştı. Lewis'ten önceki ilişkileri öylesine ve kısıydı, ciddi değildi. Çok azı birinci ya da ikinci randevudan sonra devam etmişti.

Ama Lewis her şeyi ve onu tamamen değiştirmişti. Klişelerden nefret ederdi ama Lewis ona ihtiyacının olduğunu bile bilmediği bir şey vermişti. Wren'in buna o kadar ihtiyacı vardı ki Lewis onu bulduğu zaman adama karşı koyamadı ama Wren ona âşık olmaya başladığında kararsızlık ve korkuyla mücadele etti, inandırıcı bir ses ona sevmenin göze alamayacağı bir risk olduğunu söylüyordu.

Nişanlı oldukları dönemde Wren, bir mekânı gezmelerinin ardından düğünlerin tam bir curcuna olduğunu, evliliğin vergi ve yasal destekler için var olan bir hükümet belgesinden başka bir şey olmadığını düşündüğünü açıkladı.

“Ne söylemeye çalıştığını anladığımdan emin değilim.” Lewis, Dallas Botanik Bahçesi’nin otoparkında duraksadı.

“Bir mekâna binlerce dolar harcayacak kadar toplumsal baskı hissetmediğimi söylüyorum. Düğün anlamsız bir sosyal gösteri.”

Lewis onun ne demek istediğini anlamış ama üzölmüştü. Lewis düğünleri çok farklı bir şekilde görüyordu. Gösteri haline gelmelerine bayılıyordu; gerçek aşka dayalı bir gösteri ona görülebilecek en iyi şey gibi görünüyordu. O ne de olsa oyuncuydu.

Lewis teşhisi ondan saklamakla meşgulken Wren de benzer şekilde özel bir sorun nedeniyle dağılmıştı. Düşünler konusunda yanıldığını fark etmişti. Kendi düşünlerinin bir anlamı olmalıydı çünkü törenden itibaren içinde bir şeyler değişmişti. Uyuyamıyordu.

Nişan dönemlerinde Wren, aşk ve bağıllık korkusunu yendiğini sanmıştı. Hiç bu kadar özgür ve mutlu hissetmemişti. Ancak evlilik yeni ve açıklanamayan bir kaygıyı uyandırmıştı. Gündüzleri Wren bunu bastırarak başa çıkabiliyordu ama geceleri canavar baskın geliyordu. Onu rahatsız eden şey Lewis'in kendisi, sevgisinin çokluğu ya da bağıllıkları değildi. Birbirlerini ne kadar kolay hayal kırıklığına uğratabileceklerini bilmesiydi.

Wren daha fazla hareketsiz ve yalnız kalmaya dayanamadığında yataktan çıkıp güneş çatıların ardında parlamaya başlama dek mahallede yürüyordu.

Wren, sokak lambalarının yaydığı ışık kürelerinin ötesinde rakunları, keseli sıçanları, kokarcaları ve başıboş kedileri görürdü. Bir keresinde ön bahçelerinin otlarının arasında gizlenerek dolaşan bir tilki gördü. İki kere bir kır kurdu onu görür görmez kaçtı. Bu karşılaşmalardan sonra Wren'in zihni başka yerlere giderek karmaşık olmayan, makul korkuları olan bir hayvan olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünmeye başladı.

Wren yemek planlaması ve mali konularda daha iyiydi. Lewis, anlaşılması zor popüler kültür alıntılarında ve neon spreyci boya, yapboz ve bütün garaja yayılan spontane sanat projelerinde daha iyiydi. Bazı günler birbirlerini güzelce denge-
liyorlardı. Diğer günler Wren ve Lewis, konuşmadan evin farklı köşelerinde varlıklarını sürdürüyordu.

Lewis'in bir gün ağaç evde yaşama hayali vardı. Hatta Lewis evlilik öncesi danışmanlığında, "ağaç evde yaşamayı" hayat-taki ciddi hedeflerinden biri olarak saymıştı.

Varsayımsal evlerini desteklemek için sıradan ağaç evlerin yanı sıra efsanevi ağaçlar; kızılâğaçlar, sekoyalar ve banyanlar, Teksas'ta asla yaşamayacak ağaçlar da çiziyordu. Ancak Lewis'in ağaçlarının çoğu hayaliydi ve tirbuşon gibi gövdeleri, şemsiye büyüklüğünde yaprakları ve hamak şeklinde dallarıyla doğada var olmayan şeylerdi.

Birlikte yaşamaya başladıktan sonra Wren evin her tarafında; not kâğıtlarında, faturalarda, davetiyelerde, makbuzlarda, eski karton kutularda ve önemsiz zarfların üzerinde ağaç ev çizimleri buldu. Lewis'in fikirleri yıldırım hızıyla gelirdi ve bütün çizimlerini tam olarak fikrin aklına geldiği yerde bırakırdı.

Wren, Lewis'in fikirlerini seviyordu ama beraberinde getirdikleri karmaşaya karşı pek sabırlı değildi.

"Bunu atabilir miyim?" diye sorardı Wren bir çizimi göstererek ve Lewis ciddiyetle yanıtlardı.

"Hayır. Onu saklamamız lazım."

"Peki ya bu?"

"Onu da atma."

"Lewis, bu bir *Taco Bell* peçetesi. Taslağını daha dayanıklı bir şeye aktarmak istemediğinden emin misin?"

"Olduğu gibi kalmasını istiyorum."

Wren ona üç bölmeli plastik bir dosya aldı ve çizimlerini bölmelerde nasıl saklayabileceğini, hatta düzenleyebileceğini gösterdi. Lewis organizasyonu kavram olarak takdir etse de uygulama kısmını hiçbir zaman hatırlayamadı.

Sonunda Wren kanepe minderlerinin altında, yatak odası zemininde, kirli kahve kupalarının altında ve kitap sayfalarının arasında çizimler bulmayı sürdürdü.

Wren göreviymiş gibi çizimleri onun için düzenliyordu.

İlk buluşmalarının üçüncü yıl dönümünde Lewis, OU-Teksas maçı için aldıkları çadır tentenin altında gösterişli bir piknik düzenledi. Wren spin dersinden eve ter içinde gelip mutfak penceresinden bu ortamı görünce Lewis'in evlenme teklif edeceğinden neredeyse emin oldu. Bu konuyu konuşmuş hatta yüzüğü birlikte satın almışlardı ama Lewis yine de zamanlamasıyla ona sürpriz yapmak istediğini söylemişti.

"Selam, Wren!" diye seslendi Lewis. Gerçi Wren, camdan onu duyamıyordu.

İki yıl boyunca Wren, insanlar Lewis'le evlenmeyi planlayıp planlamadıklarını sorduklarında içten içe yüzünü buruşturmuştu. Bir erkekle ilişkisi olan çocuk doğurma çağındaki bir kadın olduğu gerçeği birdenbire yabancıların, tanıdıkların, akrabaların ve arkadaşların burunlarını sokup karışmaya haklarının olduğunu sandıkları bir konuya dönüşmüştü.

Bu sorular erkeklere sorulmuyor! diye patlardı Wren, akşam yemeği partisinden veya bir iş yeri etkinliğinden sonra Lewis'e gök gürültüsü gibi. *Bir dahaki sefere onlara ilişkimizin onları ilgilendirmediğini söyleyeceğim! Öleceğimiz kahrolası güne kadar günah içinde yaşamak istediğimizi söyleyeceğim!* Lewis de aynı fikirdeydi, onun bu kadar üzülmesini önleyebilmek için insanların o soruları Wren yerine kendisine sormasını çok isterdi.

Wren aslında insanlara medeni durumunun onları ilgilendirmediğini açıkça ifade etmeye çalışıyordu ancak bu, aynı kişilerin

birkaç ay sonra böyle bir hakları olduğunu sanarak yenilenmiş bir ısrarla, alacakları yanıt bir şekilde kendi hayatlarını etkileyecekmiş gibi yeniden, *Ne zaman evlenmeyi düşünüyorsunuz?* sorusunu sormasını engellemiyordu.

Otuz beş yaşına yaklaşırken nihayet soruların hiçbir zaman bitmeyeceğini, aksine dönüşeceğini ve kendilerine farklı kişisel konular aşılanacağını fark etti. Sinirlenmekten bıkan Wren teslim oldu. Cinsiyete dayalı anlamsız sorular sorulması dünyada kadın olmanın bir parçasıydı ve dünya özel hayatın mahremiyetine önem veren biri olmasını umursamıyordu. Böylece, iyi niyetli insanlar sormaya devam ederken o da çekingen gülümsemelerle onları geçiştirerek kendi hayatının yöneticisi olduğunu hatırlardı.

Yeni aşama beklemediği bir anda onu büyük bir dalga gibi yuttu. Wren evlenme fikriyle ilgilenmeye başlamıştı. Sonra bunu gerçekten istemeye başladı.

“Ne oldu?” diye sordu Wren. Lewis’in, onca yer arasında çadır tentenin altında evlenme teklif etmeyeceğini umuyordu, hem de ter kokarken ve saçları tam bir felaketken.

“Sahildeki palapaları biliyor musun? Cennet gibi seyahatlerin fotoğraflarında olanları?”

“Sahildeki palapalar mı?”

“Şu hasır kulübe gibi şeyler. Bali gibi yerlerdeki. Bora Bora. Tahiti. Seni bu öğleden sonra oraya götürmek isterdim ama yapabileceğimin en iyisi buydu,” dedi Lewis göz kırparak.

“Eh, ben Bora Bora’ya hiç gitmedim. Burası çok güzel.”

“*Piña colada* ister misin?” dedi Lewis Hindistan cevizi kabuğunun içine hazırladığı içeceği uzatarak.

“*Piña colada* içmeyi çok isterim,” diye karşılık verdi Wren, henüz nişanlı olmadığı ve Lewis’in ona doğaçlamayla ilgili öğrettiklerini uygulayabildiği için rahatlayarak. *Evet, VE?*

Lewis öncelikle oyuncuydu ama her zaman harika bir oyun yazabilecek biri olduğuna inanmıştı. Hatta bu, Wren'in onun hakkında öğrendiği ilk şeylerden biriydi ama çok geçmeden Lewis'in oyun yazarlığı hakkında konuşma arzusunun bunu gerçekten yapma arzusundan daha büyük olduğunu fark etmişti.

Pek çok ilginç olay örgüsü ortaya atmış ama tarihsel olarak hiçbiri bir yere varmamıştı. Wren onu yazmaya teşvik ediyordu. Lewis kendisini yazmaya teşvik ediyordu. Ama hiçbir zaman yazmak için doğru zaman değildi. Ancak Lewis hayalinin ölmesine izin vermiyordu.

“Bu oyun bir çift hakkında olsa...”

“Hı hı.”

“Lezbiyen bir çift.”

“Devam et.”

“Ve bebek sahibi olmak istiyorlar.”

“Ha.”

“Ama çocuğu hangisinin taşıyacağına bir türlü karar veremiyorlar. Böylece aynı anda hamile kalmaya karar veriyorlar.”

“Tamam.”

“Doktorlar ikisini de diğerinin erkek kardeşinden hamile bırakıyor. Belki de kuzenlerinden. Henüz karar vermedim.”

“Karmaşıkmiş.”

“Döllemeden sonra doktor, kadınları örneklerin karıştığı konusunda paranoyaklaştıran bir şey söylüyor. Oyunun geri kalanı hamileliklerini konu alıyor, çok takıntılı oldukları için ilişkile-

rindeki bütün güvensizlikler ortaya çıkıyor ve evlilikleri tamamen dağılacak gibi görünüyor.”

“Vay. Peki sonunda?”

“Henüz bilmiyorum ama sanırım adı *Ensest?* olabilir.”

“Bunu sorarmış gibi söyledin.”

“Soru zaten. Oyundaki en büyük soru bu.”

“Kulağa komik geliyor.”

“Evet, komik ve karanlık. Mesela ihtimal sayısı çok fazla olduğu için kaldırılamayacak kadar fazla kaos varmış gibi hissettiğimizde belki gülmemeliyiz ama anlık bir deneyüstülük; ikinci perdenin sonuna yakın bir yerde ruhsal bir hafiflik, tabii birden dank edecek bir şey değil, hafif bir ima olacak ve her şey parçalandıktan sonra karakterlerin bunu düzeltip düzeltemeyeceğini düşüneceğiz. Oyunun sonu gerçek bir soru soracak. *Yeniden inşa etmek mümkün mü* gibi? Ya da *zamanla bütün ilişkiler biraz bozulur mu?*”

“Lewis, cidden bunu yazmalısın.”

“Belki evet. Ama muhtemelen hayır.”

“Neden?”

“Çok yoğun bir dönem olacak.”

Ve sonra Lewis, her zamanki gibi direnişin gevezeliğine, çok önemli sorumluluklarının tekrarlanmasına; bütün yaşam gücünü, dikkatini ve yaratıcı enerjisini vermesini gerektirecek ağır şeylere ve aslında kendisi için en önemli olanı neden yapmaması gerektiğine teslim oldu.

Lewis, teşhisi Wren'den daha fazla saklayamayacağını gide-
rek daha fazla farkına varmasının ağırlığından kurtulmak
için okuldaki yaz personel toplantısından eve dönerken farklı
renklerde dört uçurtma satın aldı.

“Bir çocuk yol kenarında uçurtma satıyordu,” diye açıkladı
Lewis, Wren o akşam işten eve geldiğinde.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Dört tane aldım.”

“Ne güzel. Peki neden dört tane?”

“Her elimiz için bir tane.”

İki kişinin aynı anda dört uçurtma uçurabilmesinin Lewis'in
tahmin ettiğinden daha zor olduğu anlaşıldı. Onları teker teker
uçurmaya karar verdiler.

Her uçurtma, makara boşalana ve ip gerilene kadar yüksel-
di, yükseldi, yükseldi. Wren'le Lewis garaj yolunun sonunda
durup ellerinden süzülen uçurtmaların maviliğın arasına yük-
selmesini izlediler, dünyaya iple bağılı olan bir şeye göre öyle-
sine özgürlerdi ki.

Lewis kırmızının favorisi olduğunu söyledi. Wren hepsini
beğendiğini söyledi.

Düğünden birkaç hafta sonra Anneler Günü'nde Lewis ailesiyle kahvaltıya giderken Wren arabayla iki saatlik mesafede olan, on yaşına kadar yaşadığı Oklahoma'daki göle gitti. Birlikte oldukları ilk yıl Lewis de onunla gitmek istemiş ancak Wren bunu o kadar şaşırtıcı bir hırsla reddetmişti ki bir daha konusunu açamamıştı. Bu özel gelenek sayesinde Wren'in elinde yedi dolarlık bir tebrik kartıyla, başka birinin annesinin masasında rahatsızca oturup ellerini nereye koyacağını, kalbini ne yapacağını düşünmesine gerek kalmıyordu.

Wren küreğini gölün derinlerine daldırdı, iterkense bir dizi yosun çıkardı. Kanosu durgun suyu yararak geçiyordu. Ritim hemen aklına geldi. *Sağ, bekle, sol, bekle, sağ, bekle, sol, sol, sağ, sağ, bekle...*

On bir yıl olmuştu.

Wren derin bir soluk aldı, gözlerini kapadı ve kendisine gölde her zaman sorduğu şeyi sordu: *Benim neye ihtiyacım var?* Yanıtı hiçbir zaman bilemezdi.

Tişörtüyle terleyince Wren kürek çekerek geri döndü ve küçük bir kızken annesinin konserve seftalilerin uzaylı beyni olduğunu söylediğini hatırlayınca gülümsedi. Wren ertesi gün bu gerçeği okul kafeteryasında yüksek sesle herkese ilan etmişti. Onları ikna etmeye çalışırken çocuklar ona aptal ve deli demişti. Ama Wren pes etmeyecekti. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Öyle olmak zorundaydı. Annesi söylemişti.

Dallas'a dönmeden önce Wren, Bait 'N Tackle Shop'un yanındaki sazan besleme alanında piknik yaptı. Artık onu kimse

Düğünden birkaç hafta sonra Anneler Günü'nde Lewis ailesiyle kahvaltıya giderken Wren arabayla iki saatlik mesafede olan, on yaşına kadar yaşadığı Oklahoma'daki göle gitti. Birlikte oldukları ilk yıl Lewis de onunla gitmek istemiş ancak Wren bunu o kadar şaşırtıcı bir hırsla reddetmişti ki bir daha konusunu açamamıştı. Bu özel gelenek sayesinde Wren'in elinde yedi dolarlık bir tebrik kartıyla, başka birinin annesinin masasında rahatsızca oturup ellerini nereye koyacağını, kalbini ne yapacağını düşünmesine gerek kalmıyordu.

Wren küreğini gölün derinlerine daldırdı, iterkense bir dizi yosun çıkardı. Kanosu durgun suyu yararak geçiyordu. Ritim hemen aklına geldi. *Sağ, bekle, sol, bekle, sağ, bekle, sol, sol, sağ, sağ, bekle...*

On bir yıl olmuştu.

Wren derin bir soluk aldı, gözlerini kapadı ve kendisine gölde her zaman sorduğu şeyi sordu: *Benim neye ihtiyacım var?* Yanıtı hiçbir zaman bilemezdi.

Tişörtüyle terleyince Wren kürek çekerek geri döndü ve küçük bir kızken annesinin konserve seftalilerin uzaylı beyni olduğunu söylediğini hatırlayınca gülümsedi. Wren ertesi gün bu gerçeği okul kafeteryasında yüksek sesle herkese ilan etmişti. Onları ikna etmeye çalışırken çocuklar ona aptal ve deli demişti. Ama Wren pes etmeyecekti. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Öyle olmak zorundaydı. Annesi söylemişti.

Dallas'a dönmeden önce Wren, Bait 'N Tackle Shop'un yanındaki sazan besleme alanında piknik yaptı. Artık onu kimse

tanınmıyordu ama o onları tanımıştı. Hepsi aynıydı. Deniz motorlu ve duba tekneli aileler. Coors marka bira içen ve teknelerini su kayakları, buz kutuları, can yelekleri ve havlularla dolduran babaları olan aileler. Yerinde duramayan solgun sarışın oğlanlara 50 faktörlü güneş koruyucu süren anneler. Anneler Günü'nde bankta oturan ve kendi annesinin yüzünü hatırlayamayan kadını değil, yalnızca birbirlerini gören aileler.

İşin aslı Lewis, Wren'le ilk kez kafede karşılaşmamıştı. Onunla aylar önce bir hayalinde tanışmıştı. Lewis bunu onunla hiç paylaşmamıştı çünkü Wren'in bunu muhtemelen başına gelen bir deneyimden ziyade metaforik fikirlerinden biri olarak algılayacağını biliyordu.

Hayalinde şöyle olmuştu:

Lewis bir poşet yeşil elma ve bir paket dondurulmuş tavukla süpermarkette sırada beklerken bakışları kaymış ve Wren olduğunu daha sonra anlayacağı bir kadının kalabalığın içinde birbirini bulan iki arkadaşarmış gibi kendisine doğru yürüdüğünü görmüştü. Sonra hem önemsiz hem de çok önemli türden bir sohbet gerçekleşmişti.

“Merhaba, seni gördüğüme sevindim,” demişti Lewis.

“Sana da merhaba,” diye yanıtlamıştı Wren.

“Bu ne kadar güzel bir hayal,” diye belirtmişti Lewis.

“Evet. Tanışmış mıydık?” diye sormuştu Wren.

“Hayır, sanırım bu ilk,” diye yanıtlamıştı Lewis.

Lewis bu hayali, bu kehanet gibi tuhaf görüntüyü yıllar önce görmüştü. Başından beri kendine saklamıştı. Bu, Lewis için bile biraz tuhaftı. Artık gizlediği teşhisi, içine attığı bu diğer gerçeğin daha az önemli görünmesine neden oluyordu.

“Ben seninle bir hayalimde tanışmıştım, biliyor musun,” diye ağzından kaçırdı bir gece yemekte Lewis. “Seninle tanışmadan önce seni tanıyordum.”

“Bu gerçekten çok hoş,” diye karşılık verdi Wren tıpkı Lewis’in tahmin ettiği gibi. “Sanırım ben de öyle hissediyorum.”

“Bir şey daha var.”

Ben büyük beyaz köpek balığına dönüşüyorum, diye düşündü Lewis ve lafın kenarından döndü. Söylemesi gerektiğini bildiği halde söyleyemedi, söylemesi gerekeceğini de biliyordu.

“Evet?”

“Unuttum. Önemli bir şey değildi herhalde.”

“Önemliyse hatırlarsın zaten.”

Wren'le Lewis, farklı nedenlerden ötürü çocuk sahibi olma konusunda ortak bir kararsızlığa sahipti. Lewis asıl hayali henüz gerçekleşmemişken kendisini baba olarak düşünemiyordu. Babalık görevlerine kapılarak kendisinden ve hayallerinden sonsuza dek vaz mı geçecekti? Ayrıca kendi babası bu duygunun doğru olmadığının canlı kanıtı olan bir çocuğa, her şeyi yapabileceğini nasıl söyleyebilirdi?

Wren'in kararsızlığı genellikle kendi memleketindeki kadınların antitezi olma, dünyada kendisi için bir şeyler yapmadan önce başkalarına bakmaya başlayan annesinin tam tersi olma arzusundan geliyordu.

Ancak son zamanlarda Wren'in zihninde onu rahat bırakmayan tuhaf düşünceler dolaşmaya başlamıştı.

HAZİRAN

Büyük bir sabah fırtınasının ardından yaz kendisini kutluyor gibiydi. Gökyüzü biraz fazla mavi, çimenler biraz fazla yeşil ve yağmur suyuyla parıldayan gündüz zambakları kusursuz bir turuncuydu. Sıcaklık ve nem bir anlığına ortadan kaybolduğunda Wren'le Lewis verandada birbirinin eşi olan şezlonglarına oturup bulutların parlak beyaz ışıkla dolmasını ve (Lewis'in şiddetli sıcağın sonraki bu fantastik aralara verdiği isimle) "havasızlığı" yutmasını izlediler.

Wren bir şeyler okuyormuş gibi yaparken aslında zihninde söyleyeceklerini hesaplıyordu: *Lewis, bebek yapmamız hakkında ne düşünüyorsun?* Onun, *Şimdi mi?* ya da *Neden?* şeklinde yanıt vereceğini tahmin ediyordu.

Lewis eskiz defterine çizim yapıyormuş gibi yaparken aslında eski seçme öncesi ritüelinde yaptığı gibi ayaklarından soluk alabildiğini hayal ediyordu. Hafta sonu bitmeden teşhisi Wren'e söyleyeceğine dair kendine söz vermişti ve pazar öğleden sonrası olmuştu. Zaman sınırı yaklaşırken hayatlarını sonsuza dek değiştirecek açıklama anından başka hiçbir şeye odaklanamıyordu. Lewis içinden saydı: *Bir, iki, üç...*

"Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var," dedi Lewis.

"Tamam," diye karşılık verdi Wren beklentiyle.

Lewis ellerine baktı, derin bir soluk aldı, gözlerini kısarak güneşe baktı ve boğazını temizledi. Bütün bu hazırlığa ve üzerinde uzun uzun düşünmüş olmasına rağmen yine de söyleyemedi.

Bu yüzden doğruldu, tişörtünü kaldırdı, baksırının bel lastiğini aşağı indirdi ve konuşmayı vücudunun başlatmasına izin verdi. Lewis gözlerini yumdu. Belindeki gri beyaz köpek balığı derisinden oluşan kemere Wren'in vereceği ilk tepkiyi hatırlamak istemiyordu.

"O ne?" diye sordu Wren uzun bir duraklamadan sonra.

Lewis tişörtünü indirip gözlerini açtı. "Burnumdaki sorunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Ya dehidrasyonumu?"

"Ne oldu? Dr. Ramirez'den haber mi aldın?"

Lewis başıyla onayladı.

"Aldım. Sana söylemekten korktum. Özür dilerim. Bana mutasyon teşhisi konuldu. *Carcharodon carcharias*."

Wren'in yüzünün rengi çekildi ve kalbi paramparça oldu. "Mutasyon... *Carcharias*? Hangisi o?"

Fazla mavi gökyüzü, fazla yeşil çimenler ve kusursuz turuncu lambaklarla dolu berrak gün artık göze hoş gelmiyordu. Bu vevanda sonsuza dek sonun başladığı yer olacaktı.

"Büyük beyaz köpek balığı."

Wren'in alını kırıttı. Bakışları beton zemine kaydı.

"Evliliğin ilk yılının en zor yıl olduğunu söylerler," dedi sonunda Wren, Lewis'in elini tutup sıkarken.

Gerçeği atlayarak bunu söylemek, birinin söyleyebileceği en umut verici şeydi çünkü bu ilk yıllla kıyaslanabilecek başka bir yıl olmayacaktı.

İki hafta geçti. Gerçekleri, yeni geleceklerini açık açık konuşmaktan kaçınarak hayatlarını yüzeysel olarak sürdürüyorlardı. Evle ilgili boş konuşmalar, programları, haberler ve hava durumu hakkında küçük sohbetler Wren için kolay olsa da sıradanlığı boğucu bulan Lewis için tüketiciydi.

Cuma gecesi Wren, “Yemek yapmak mı yoksa dışarıda yemek mi istersin?” diye sordu.

“Buzdolabında ne var?”

“Pek bir şey yok. Akşam yemeği olarak kahvaltı edebiliriz.”

“Öyle mi?”

“Avokadolu tost, poşe yumurta, biraz meyve salatası.”

“Bilmiyorum.”

“Ya da spagetti yapabilirim.”

“Spagetti sevmezsin.”

“Sevmem ama yerim.”

“Hadi tost yapalım.”

“Sen tost yemezsin.”

“Tost gayet iyi. Yalnızca çok sıkıcı.”

“Eve sipariş vermek ister misin? Hadi, sipariş verelim.”

“Olur. Sen ne söylersen yerim.”

“Tayland mutfağı olur mu?”

“Bilmiyorum. Hep çok acı oluyor.”

“Acı oranını sen seçebiliyorsun.”

“O kadar da acı değilim.”

“Aslında ben de değilim.”

SAHNE: Durumun Aslı

Gün dönümü gecesi Wren'le Lewis, yemek masasında art arda Jenga oynamaktadır.

Lewis bir parçaya hafifçe vurur ve kulenin devrilmesine neden olur. Yıkıldıktan sonra bir an durur ve düşüncelere dalarak boş boş masaya bakar.

WREN: Kuralları biliyorsun. Kaybeden yeniden dizer.

LEWIS: Bana kızgın mısın?

WREN: Hayır. Neden?

LEWIS: Kızgın gibi görünüyorsun.

WREN: Yalnızca stresliyim.

LEWIS: Stresli olduğun için üzgünüm.

WREN: Sen nasıl hissediyorsun?

LEWIS: Aynı. Kaşintılı, susamış, yorgun.

WREN: Ya.

LEWIS: Hayatlarımızı her zaman olduğu gibi yaşayacağız.

WREN: Bunu söyleyip duruyorsun.

Lewis, Wren'i klasik müzik konserine götürmeyi ve daha pahalı olmasına rağmen önlerde oturmayı severdi. Lewis gözlerini

kapamayı, avuçlarını bulutlara açmayı ve müziğin onu sarmalamasına izin vermeyi severdi. Wren de yavaş yavaş onun gibi yapmaya başlamıştı. Başta insanların haklarında ne düşüneceğinden endişelenerek utansa da çok geçmeden müziğin tadını başka türlü çıkaramaz oldu. Lewis'in yönteminde, öncesinde sıcaklığına bakmadan suya atlamak gibi bir korkusuzluk vardı.

Oyunu toplayıp kaldırdıktan sonra Lewis gittikleri son konserden en çok beğendiği parçayı seçti. Elgar'ın "Nimrod"u. Dans etmek için kolunu Wren'e uzattı.

Aslında dans etmeye uygun bir parça değildi, daha çok harika birinin kollarının arasına yerleşip sonsuza dek orada kalma isteği uyandıran türden bir müzikti.

Müziğin iniş çıkışları arasında salındılar, anlamışlardı, birbirlerine sarıldılar, anlamışlardı, eridiler, anlamışlardı, anlamışlardı ve anlamışlardı. Yakında her şey farklı ve zor olacaktı.

Parça bittiğinde Wren, Lewis'i kulaklarından tutarak yüzünü usulca ellerinin arasına aldı.

"Bu gece haziran dolunayı var," dedi Lewis.

"Yatmamız lazım," diye karşılık verdi Wren. "Çok geç oldu."

"Ay bir daha 2086'ya kadar böyle olmayacak. Yüz yaşında olacağız."

Gecenin çoğunu dışarıda geçirdiler. Çimenlerin üzerinde çıplak ayakla, güveler kulaklarını gıdıklarken, Lewis'in düğün hediyesi listesine dahil edilmesi konusunda ısrar ettiği hamakta ileri geri sallandılar.

"Eh, bu şimdiye dek gördüğüm en canlı, en parlak ay olmalı," dedi Wren.

"Hayatım boyunca ayın her halini gördüm ve bu en iyisi," diye onayladı Lewis.

Lewis aya ve sonra Wren'e baktı. Bir kez daha aya ve tekrar Wren'e baktı ve şaşırtıcı bir şekilde iki varlığı birbirinden ayıramadığını fark etti.

Bu geçici anda, hayatının aşkı ve ay ayırt edilemez hale geldi. Lewis'in geleceğe dair korktuğu her şeyi gerçek ama geçici bir iyilik ışığına dönüştürdü. Lewis zaman askıya alındığı vakit Wren'i hep böyle hatırlayacağına söz verdi. Başyapıt niteliğinde bir anıydı bu. Arkaya yayılmış saçları, huzurlu küçük gülümsemesi, kesik paçalı şortu ve önceki yılın bahar müzikali olan *Little Shop of Horrors* tişörtü.

Aniden zihninde isimlendirilemeyecek kadar hassas bir önsezi belirdi, sonra bu önsezi kendisine dönüştü. O yer burasıydı: Hayatının gerçek varış noktası; çalışmalarının, cesaretinin, umudunun ve kahramanlığının sonucu. Lewis artık her şeyi anlamıştı. Ve sonra, bu içgörü ona ulaştığından daha hızlı bir şekilde yok oldu. Bir kez daha hayatını ve karısını seven, tedavi edilemez bir hastalığa sahip olan o adama dönüştü.

Aynı andaysa Wren'in bilmeye, yapmaya, planlamaya ve kontrol etmeye yönelik olağan zihinsel faaliyetinin yerini hayranlık aldı. Wren, Dünya Gezegeni'nin yüzeyinde var olan bir insandı ve Lewis... ve o... ve o... Deniz Adamı'ydı. Öyleydi.

Aynı anda hem otuz beş hem de yüz yaşındaydılar.

Sabah kahve ve yulaf ezmesi eşliğinde yalan söylediler.
“Nasıl uyudun?” diye sordu Lewis.
“Bebekler gibi. Sen?”
“Kütük gibi.”

Lewis, lise tiyatro öğretmeni olarak günlerini sivilceli egolarla dolu sınıfları kolayca idare ederek geçiriyordu. Ergenlikten yetişkinliğe geçişe şaşırtıcı bir ilgi duymaya başlamıştı. Onların yerinde kendi gençliğinin olduğunu hayal eder ve güzel tavsiyeler vermeye çalışırdı.

İhtiyacınız olmadığını düşünseniz bile düşünün.

İtiraz etmek kolaydır, cesaret göstermek daha zordur.

Uzun vadede, lisedeki pek çok ders o kadar da önemli değildir ancak günde en az elli beş dakika boyunca önemliymiş gibi davranmaya çalışmalısınız.

Her ağustos Lewis, payına düşen yaratıcılıkları baskılanmış öğrencilerden yakınlıkla Wren'e neoliberalizmin devlet okullarındaki yıkıcı etkilerinden ve kronik sanat finansmanı eksikliğinin sistemsal bir toplum baskısı biçimi olduğundan söz ederdi. *Sanatçılara içimizdeki en ileri görüşlü insanlar olarak değer vermezsek bu dünyadan geriye ne kalır? Daha fazla para, daha fazla ıvır zıvır peşinde koşmaktan başka ne kalır?* Ancak güz dönemi oyununun kapanış gecesine kadar Lewis'in yakınırları, insanların farklılıklarına rağmen çalışma, birlikte düşünme ve uyum sağlama becerisiyle ilgili ateşli konuşmalara dönüşmüştü. Öğrenciler replikleri ezberlemiş ve dünyalar inşa etmişti ama hepsinden önemlisi yabancı olarak geldikleri yerden en iyi arkadaşlardan oluşan bir topluluk olarak ayrılıyorlardı.

Lewis işe öğrencilerini yeni oyun konusunda yumuşatarak başlardı, onlara eserin insani önemini, yazarını, oyunu yazar-ken yaşadığı zorlukları ve bunu yaparken eserin mirasının bir parçası haline geldiklerini anlatırdı. Oyun yazarının damıtılmış kırılganlığı olan repliklerini alıp onları kendine ait hale getirmenin bir onur olduğunu söylerdi. Oyunculunun, bu yoldan gitme cesareti gösteren öncülere saygı göstermek olduğunu söylerdi. Oyunculuk; kişinin gizlediği, utandığı, içinde yaşadığı ve pişmanlık duyduğu kısımlarını özgürleştirmesiydi. Oyunculuk, duygusal olasılıklarının zirvesinde yaşamaktı. Oyunculuk, rol yapma bahanesiyle gerçekliği şekillendirmektir. Oyunculuk, kimsenin gerçeğin sonuçlarına katlanmak zorunda olmadığı tek zamandı.

Lewis ayrıca onlara New York'ta izlediği olağanüstü performanslardan, sahnedeki insani ve yürek dolu anlarda o zamandan sıyrılıp yerinden kalkarak, görünmez enerjilerin bütün sözcükleri yeni ve uydurulmuş gibi gösterdiği başka bir dünyaya gönderildiğini hissettiğinden söz ederdi. Öğrencilerine onların da bunun gibi anları birbirleriyle yaşayabileceklerini söylerdi. Dışarıdan bakıldığında insanlar onların oyunculuğunu, yeteneğini övecekti ama bu arayışın amacı takdir edilmek hatta bu sanat dalında ustalaşmak değil; tehlikeyi, sınırı, ateş yerine insan olma deneyimine umut püskürten isimsiz ve amansız ejderhayı keşfetmektir. Onlara görevlerinin şu mesajı iletme olduğunu söylerdi: İnanç en karanlık odalarda yaşar.

Lewis öğrencilerini, özellikle de genç erkekleri biçimlendiren ve temel düzeyde değiştiren türden bir eğitimciydi. Kendi kırılganlığıyla barışık yetişkin bir erkek olarak öğrencilerine; korku, üzüntü ve öfkenin gülümseyerek saklanacak şeyler olmaktan ziyade değerli deneyimler olduğunu söyler ve alışılmadık bir alana çirmeleri için ilham verirdi. Üstelik Lewis öğretme işine o kadar yoğunlaşırdı ki kendisine ne kadar hayran olunduğunu fark etmezdi ve kendi büyüklüğü hakkındaki bu bilgisizliği ona daha da fazla saygı kazandırır.

Elbette gökten hayatının rolü düşecek olsa Lewis öğretmenliği hiç düşünmeden bırakırdı. Öğrencileri bu önceliği hissediyor olmalıydı çünkü Lewis isteyince ellerinden geleni yapıyorlardı, belki Lewis'in öğretmeye olan tutkusu ve enerjisine rağmen her zaman olmayı tercih edeceği başka bir yer olduğunun farkındaydılar.

Teşhisi artık açıklanmış olan Lewis sahneye çıkmaya, iz bırakmaya ve New York'a dönmeye olan özlemini yeniden hissetmeye başlamıştı. Bunu on dokuz yaşında, Teksas Üniversitesi'nde psikoloji bölümünde okuduğu zamandan beri bu kadar yoğun hissetmemişti. Üniversitedeyken tiyatro bölümünde o kadar sık takılıyordu ki fakültedekiler o bölümde okuduğunu sanıyorlardı. O zamanlar Lewis, Teksas'tan temelli ayrılıp New York City'ye taşınabilmek için gün sayıyordu.

Üniversite eğitimi, ona oyunculuk gibi yeterince maddi getirisi olmayan bir alanda eğitim görmesi için para vermeyen ailesini yatıştırarak adına bir formaliteydi. Lewis yirmi iki yaşında mezun olduğunda, sanki böyle bir planı hiç yokmuş gibi ailesine artık yüksek lisans yapmak istemediğini söyleyip arabasını sattı ve şehre taşındı.

New York'ta geçirdiği iki yılın ardından Lewis yeteneğini sandığından farklı bir biçimde kanıtlaması gerektiğini fark etti. Oyuncu olarak, başarının yalnızca küçük bir kısmının yetenekle ve role uygun olmakla ilgili olduğunu öğrenmişti. Yetenekli ve role uygun yüzlerce oyuncu vardı.

Kitlelerin arasından sıyrılmak için Lewis bilinen her türlü stratejiyi uygulamayı denedi. Tanındıkları olan etkili oyunculuk hocalarından pahalı oyunculuk dersleri alması gerekiyordu. Gelecek vaat eden oyun yazarlarına yaltaklanması gerekiyordu. Kendini sergilemek için oyuncu yönetmenlerine para ödemesi gerekiyordu. Şehirdeki bütün yetenek temsilcilerine öz geçmişi ve fotoğraflarının olduğu yüzlerce kart göndermesi gere-

kiyordu. Eşsiz özünün bütünlüğünü iletmek için olağanüstü bir vesikalığa, kendisine benzeyen binlerce başka aktörün fotoğrafının arasından göze çarpacak bir fotoğrafa ihtiyacı vardı. Hepsi başarısız olursa kendisini çok yönlü bir Rönesans adamı olarak kanıtlamalıydı. Kendi eserini yazmak, yönetmek, üretmek ve oyunculuk yapmak için gereken parayı biriktirmesi gerekiyordu. Bütün bunlar endüstrinin onunla çalışmayı arzulaması içindi.

Bir ergen olarak, bir oyuncunun seçmelere katılmanın zorluklarıyla ilgili yorumuna uyup buna *katlanmayı* düşündü. Lewis yirmi üç yaşına geldiğinde düzgün bir tiyatro oyunu seçmesine katılmanın neredeyse rolü kapmak kadar sıra dışı bir şey olduğunu öğrenmişti. Buna katlanmak için New York'ta hayatta kalmayı başarmak gerekiyordu.

Lewis şehirde bir veya iki yıl geçirdikten sonra tanıdığı, başarıya erkenden ulaşan genç oyuncuları eleştirmeye başladı. İçten içe, kolayca ve erkenden başarıya ulaşan aktörlerin başarısız olmasını ve vasatlıklarının ortaya çıkmasını umuyordu. Ve onlar bocaladığı zaman kendisinin sırası gelecekti. Işığa, büyük sahneye tecrübeli ve hazırlıklı olarak adım atmasının zamanı gelecekti.

Bu eleştirel bakış Lewis'i uzun süre ayakta tutsa da aynı zamanda keyfini kaçırıyordu. Lewis en zor anlarında vasat biri olup olmadığını merak ediyordu. Bazen gerçeği öğrenmektense ölmeyi tercih edeceğini düşünüyordu.

Lewis yirmi dokuz yaşına geldiğinde artık kendisini oyunculuk hayatı için özel ya da ilahi olarak seçilmiş birisi gibi hissetmiyordu. Artık diş hekimi, avukat, muhasebeci ya da iki çocuk babası olan üniversite arkadaşlarını küçümsemiyordu. Artık Broadway'de oyunculuk yapma hayalinin mümkün olduğunu düşünmüyordu.

Neden hâlâ bunu yapmak istiyorum? Neden oyunculuk yapmaya ihtiyacım var? diye soruyordu Lewis sık sık kendine.

Eski yanıtlarını sıralayabiliyordu ancak artık aynı etkiye sahip değillerdi. O, dönüşmeyi sevdiği için oyuncu olmak istiyordu. Gerçek hayatta yapamadığı şeyleri sahnede yapabiliirdi. Düşmanıyla savaşılabir ya da espri yapabiliirdi. Bir narsiste, bir erkeğe ya da bir tanrıçaya âşık olabiliirdi. Devrim uğruna ölebilirdi. Sahne aynı zamanda hayatın belirsizliğiyle boğuşmak için de harika bir yerdi ve seyirci olduğu için Lewis görüldüğünü hissedebiliyordu. Hatta sevildiğini de. Ancak seyircinin sevgisi eve gidip birlikte yemek yiyebileceği türden bir sevgi değildi. Uzaktan aşkı ama Lewis birinin kendisine sarılmasını ve dokunmasını istiyordu. Başka bir insanın. Gerçek hayatta. *Acaba aslında ben yalnız biriyim ve tiyatro hiçbir zaman yeterli olmayacak mı?*

Lewis ayrıca Teksas'a karşı yeni ve şaşırtıcı bir özlem duymaya başlamıştı.

Araba kullanmayı ve otoparkları özlemişti. Büyük gökyüzünü ve çayırları özlemişti. Havadan sudan sohbetleri ve acele etmeyen insanları özlemişti. 21 derecelik ocak ayı haftalarını ve sonbahardaki futbol coşkusuunu özlemişti. Annesiyle babasını özlemişti.

Lewis'in mart ayının sonundaki otuzuncu doğum gününde yirmi iki santim kar yağdı ve o, gününü West Village'da başkalarının kuaförde tıraş ettirdiği köpeklerini gezdirerek geçirdi. Sayısız köpek kakası toplarken hayatın bu kadar zor olmasının gerekmediğini fark etti. Sonra aklına ikinci bir şey geldi. Yedek plan olarak değil, gerçekten mükemmel bir fikir olarak:

Teksas'a dönebilirim! Öğretmenlik yapabilirim!

Evet, başkalarının kendilerininkini bulmasına yardım ederek kendi kişisel değerini bulabilirdi. İnsanlara denemeleri için rahat bir ortam sunabilirdi ve Lewis'in uzman olduğu bir konu varsa o da denemektir.

Wren'le tanıştığında Lewis otuz iki yaşındaydı, bir yıldan uzun süredir öğretmenlik yapıyordu ve tam da yeni işinin cazibesini yitirmeye başladığı dönemdeydi. Öğrencilerle çalışmak tatmin edici olsa da öğretmen toplantıları, sınav hazırlamak, not vermek ve velilerle etkileşimde bulunmak bunaltıcı ve zahmetliydi.

Lewis oyuncu olmayı isteyen kısmıyla hâlâ boğuşuyordu. Hatta New York'la işinin gerçekten bitip bitmediğini düşünüyordu. Erken mi vazgeçmişti? Lewis kaçırdığı şeyler yüzünden bunalıma girince Wren ona seçenekler sundu.

"Yeniden seçmelere katıl. Sen her zaman burada, Dallas'ta harika ve ilginç işler yapan Equity' tiyatrolarının olduğunu söylersin."

"Bütün günümü ders vererek, akşamları da öğrencilerimle prova yaparak geçiriyorum. Buna zamanım yok."

"O zaman istifa edersin. New York ya da Los Angeles'a taşınırız. Oyunlar ve televizyon için yeniden seçmelere katılabilirsin. Sen başlarken ben bizi maddi olarak destekleyebilirim."

"Birinin yirmili yaşlarında başarısız olması normaldir hatta bazıları bunu şiirsel bulabilir ancak aynı konuda otuzlu yaşlarımda, özellikle de sen fedakârlık yaparken başarısız olursam bu aşağılayıcı olur."

"Fedakârlık sayılmaz."

* Gösteri sanatları ve eğlence endüstrileri sendikası -ed.n.

Wren'in cesaretlendirmesi Lewis'i hem sakinleştirmiş hem de korkutmuştu. Onu engelleyenin Wren olmasını tercih ederdi.

Ama şimdi, dört yıl sonra onu bir sahne kariyeri yapmaktan alıkoyan, korkudan daha büyük bir şey vardı. Lewis'in vizyonu çarpıcı biçimde değişiyordu. Renkler hızla canlılığını kaybediyordu. Wren'in parlak kırmızı ojesi donuklaşarak kestane rengine dönüşmüştü. Gök mavisi arabası kobalt rengiydi. Buzdolabının yanında duran papatya sarısı mikserleri donuk bir sarıydı. Lewis ne olacağını biliyordu. Sonunda dünyası, Dorothy'nin Oz'dan önceki Kansas'ına; siyah, gri ve beyazdan oluşan bir dünyaya dönüşecekti.

Lewis içinden New York'u hem rahatlık hem de gerçeklikten uzaklaşma yeri olarak hayal ederdi. Ancak gençlik hayallerinin aksine Lewis şehri henüz deneyimlemediği bir fantezi olarak görmüyordu. O artık New York'u bütün ışığı, hareketliliği ve gürültüsüyle tam olarak bıraktığı gibi hayal ediyordu.

En önemlisi, Lewis renkleri hayal ediyordu. Pembe beyaz kiraz çiçeklerini. Onur bayraklarını. Yanıp sönen kırmızı ve altın rengi ışıklı tabelaları. Central Park'ın zümrüt yeşili çimlerini. Hardal sarısı taksileri. Bakkal vitrinlerindeki koyu kırmızı çiçekleri. Havada parıldayan ve sonra dönerek alçalıp sokaktaki yağlı su birikintilerine karışan gökkuşağı rengindeki konfetileri. Bunca yıl tek bir şeye, oyuncu olmaya bu kadar odaklanmışken zaten sahip olduğu şeyin değerini bilememişti. Görülecek bütün renklerin değerini...

Lewis'le Wren, Lewis'e konan teşhisi haber vermek için pazar akşamı onun annesiyle babasını yemeğe davet ettiler.

O gün Lewis'le Wren dört kişilik şık ama ciddi bir akşam yemeği hazırladı ve konuşmanın provasını yaptı.

Lewis onların kalbini, annesinin en sevdiği tatlı olan üstü çilek jöleli papatya çayı pastasından sonra kıracaktı.

SAHNE: Ne Harika Ebeveynler

Lewis'le Wren kanepede Lewis'in babasıyla annesi olan Greg ve Annie'nin karşısında oturmaktadır. Birkaç saniye boyunca kimse konuşmaz.

GREG: Bize söylemek istediğiniz şeyi sabırsızlıkla bekliyorum!

ANNIE: Ah, ben de.

LEWIS: Evet. Şey, keşke daha iyi bir haber olsaydı... Önümüzdeki yaz İtalya'ya gidebilecek kadar iyi olacağımın garantisini veremiyorum. Bana carcharodon carcharias mutasyonu teşhisi konuldu.

...

GREG: Ne dedin?

LEWIS: Carcharodon carcharias mutasyonu.

ANNIE: Ne diyorsun tatlım? Bize bebeğiniz olacağını söyleyeceğinizi sanmıştım. Harika bir anne ve baba olurdunuz.

GREG: O hayvan demanslarından mı? Aile geçmişimizde böyle bir şey yok.

ANNIE: Hem de hiç yok.

LEWIS: Artık var.

ANNIE: Ah, aman Tanrım. Aman Tanrım.

Lewis'in babası ayağa kalkar, elini oğlunun omzuna koyar ve sertçe sıkar. Bu, iki adamın şimdiye dek kucaklaşmaya en yakın olduğu andır.

GREG: Paraya ihtiyacınız var mı?

WREN: Teşekkür ederiz, Greg ama biz iyiyiz.

ANNIE: Nasıl hissediyorsun, tatlım?

LEWIS: İyiyim, iyiyim.

ANNIE: Sen yine sigara mı içiyorsun?

LEWIS: Hayır– Yeter artık anne, yalnızca bir kere olmuştu ve on dört yaşındaydım.

Çaresiz kalan Greg televizyonu açar ve sporla ilgili herhangi bir şey bulmaya çalışır.

ANNIE: Greg. Televizyon olmaz. Şimdi olmaz.

Greg televizyonu kapamaz ama sesini kısar ve kendini kaptırmış gibi ekrana bakar.

ANNIE: Ne kadar vaktin var?

LEWIS: Belki on ay. En fazla bir yıl.

ANNIE: Yüce Tanrım.

Annie'nin soluğu kesilir.

LEWIS: Anne, anne, anne. Soluk alman lazım.

ANNIE: *Yapamıyorum.*

Lewis annesine sarılır ve o bunu yaparken annesi ağlayarak kollarının arasında kaybolur.

ANNIE: Tanrım, lütfen. Bebeğime iyi bak. Bebeğime. İyi bak.

Wren çıkar ve getirdiği bir bardak suyu Annie'ye uzatır. Annie bir yudum alıp bardağı sehpayı bırakır. Greg televizyona odaklanmaya devam etmektedir.

LEWIS: Geleceği bilemeyiz.

Ama bu işte beraberiz.

Ve elimizde şu anımız, tam olarak şimdi var.

ANNIE: Şu andan nefret ediyorum.

Greg transtan çıkar ve Wren'e bakar.

GREG: Hangi hayvandı... Car-charo-don car...?

WREN: Carcharodon carcharias.

LEWIS: Büyük beyaz köpek balığı.

Odaya sessizlik çöker.

Annie geriler ve düşebileceğini tahmin ederek eliyle duvardan destek alır.

Greg gözlerini kapar ve başını avuçlarının arasına alır.

Lewis bunun bir oyun olduğunu ve gecenin sonunda evine, gerçek hayata dönecek bir aktör olduğunu hayal eder.

Wren kendini spor salonundaki birbiri ardına eşit adımlar attığı ama asla tırmanamadığı StairMaster aletinde hayal eder.

Perde arası.

Lewis, ertelemenin sınırlarını zorluyordu. Artık *daha sonra* diye bir yer olacağı kesin değildi. Tiyatroyu hatırlanmaya değer kılacağı, insanların kendisinden sonra da anacağı bir gerçeklik doğuracağı onlarca yılı yoktu. Sunabileceği en iyi şey şu andı. Aslında bu belki de her zaman için geçerliydi.

30 Haziran 2016 Perşembe günü, dünyanın çoğu için sıradan bir gün olsa da Lewis Woodard'ın hayatındaki en önemli günlerden biriydi. Ölümlülük onu gerçekçi yapmıştı. Ölümlülük onu önceliklerine odaklamıştı. İnsan bedeni onu terk ediyordu. Evet, bir daha asla oyunculuk yapamayacaktı ama aklı hâlâ yerindeydi. Bir şeyler yazabilirdi. Hayır– *Yazacaktı*.

A rtık Lewis gece yarısı su ya da daha fazla ilaç içmesi gerektiği için rahatsızlık hissederek uyandığında ilk düşüncesi varoluşsal sancılar ya da çelişkiler değil, olasılıklar oluyordu.

New York'a ihtiyacı yoktu. Bunu kendi şartlarında yapacaktı. Lewis'in büyük olmak için hâlâ zamanı vardı.

TEMMUZ

Lewis, 4 Temmuz Barbeküsü'ne, mahallenin bir müzik grubunun ve çok sayıda barbekünün olacağı, turta yeme yarışmasıyla gün batımından sonra büyük bir havai fişek gösterisinin yapılacağı yıllık destansı sokak partisine katılmaya kararlıydı.

Wren ona iki kez gidecek durumda olup olmadığını sordu. (Lewis'in berbat göründüğünü düşünse de bunu ona söylememiştir.)

Lewis iki seferinde de "harika olduğunu" söyledi. (Kendisini gerçekten ve tam anlamıyla berbat hissediyor ama Wren'in bilmesini istemiyordu.)

Partide Lewis, tuvalette beline ve ayaklarına merhem sürmek ya da dinmeyen susuzluğunu karşılamak için plastik bardağını musluk suyuyla doldurmak üzere saatte birkaç kez ortadan kayboldu. Neyse ki çılgınlık atan şekere doymuş çocukların kargaşasında, Lewis'in davranışlarının olağan dışı olduğunu kimse fark etmedi.

Wren, gününü geveze kadınlarla sohbetin dibine vurarak, mutfak tezgâhı çinileri ve Bernedoodle cinsi köpekler gibi şeyler ilgisini çekiyormuş gibi yaparak geçirdi.

Saat beş civarında birbirlerini buldular. Lewis başıyla, *Hadi gidelim*, işareti verdi. Wren de aynı şekilde karşılık verdi. Kimseyle vedalaşmadan sessizce ayrıldılar.

Wren'le Lewis havai fişek gösterisinin bir kısmını verandalarından izledi. Lewis saat on olmadan yatmıştı. Wren uyanık kalıp temizlik yaptı; fiziksel olarak bitkin olmasına rağmen zihni uyumasına izin vermiyordu. Wren sonunda uyudu ama çok geçmeden arka kapının kapanmasıyla uyandı. Yatakta Lewis'in yattığı taraf boş ama hâlâ sıcaktı.

Lewis'i üzerinde yalnızca baksır şortuyla arka bahçedeki hamağa uzanmış halde buldu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Wren verandadan.

"*Sen* burada ne yapıyorsun?" diye karşılık verdi Lewis.

Bir süreliğine bu, ciddi bir yanıtı hak eden ciddi bir sorumuş gibi birbirlerine baktılar. Sonra kahkahalara boğuldular.

"Hayır, ciddiyim. Neden dışarıdasın?" diye sordu Wren.

"Uyuyamadım."

"Yatağa dön. Senin burada olduğunu bilirken rahat uyuyamam."

"Bu gece dışarıda uyuyalım. Çok güzel."

"Hamakta mı?"

"Neden olmasın."

"Saat neredeyse bir oldu."

"Saatin kaç olduğu kimin umurunda."

"Yeterince yer var mı?"

Lewis hafifçe yanındaki boşluğa vurdu.

"Şey. Tamam," diye karşılık verdi Wren ve hamağa tırmandı, neredeyse onu da devirecekti.

“Bir oyun yazmaya başladım,” dedi Lewis ikisi de birbirlerine bakacak şekilde iki uca yerleştğinde. “Bu kez yalnızca aklımda-kini anlatmıyorum. Bitirene kadar bırakmayacağım.”

“Ensest mi?”

“Tanrım, hayır. O fikir değil. O çok saçmaydı. Bu farklı bir şey. Mitolojik alt tonları olan çağdaş bir oyun. Yalnızca zamanla ve zorluklarla kazanılabilecek türden bilge bir insaniyet sunmasını istiyorum. Umarım okuyan herkes bir anda kendisinin en canlı, hazır ve güçlü versiyonuna bağlandığını hisseder.”

“Konusu ne?”

“Büyük ve acil bir değişimle karşı karşıyayken ilerlemeyi anlatan bir aşk hikâyesi.”

...

“Seninle benim hakkımda mı?”

“Şimdiye dek olanlarla.”

Birkaç dakika geçti, hamak onları yumuşak birer kil topağı gibi birbirlerine yapıştırıyordu.

Açık havada uyumak konusunda o kadar tereddüt ettikten sonra uykuya ilk dalan Wren oldu. Lewis onun göğsünün ritmik iniş çıkışlarına dalıp gitti. Wren uyurken bile makine gibi öngörülebilir ve sistematikti. Bu deneyim yani mutasyonu, Wren'i de yeniden şekillendirebilir miydi? Kendisi gittikten sonra o nasıl biri olacaktı?

Lewis bu düşünceleri bastırmaya çalıştı.

Şimdilik yalnızca Wren'i oluşturan şeyin daha fazlasını istiyordu. Kalabalıkların içinde olmak, köşeye sıkıştırılmak ve tüketilmek istiyordu. Ayrıca zamanla onun mutlu olmasına izin vermek istiyordu. Ancak ilişkilerinin basit çerçevesinde *izin vermek* tuhaf bir kavramdı. Wren'in kendi aklı vardı, onun da öyle.

Yani bu izin fikri, onu desteklemektir. Lewis, Wren'in bir gün mutlu olmasını istiyordu. Onsuz olarak mutlu. Başka Birisi'yle; şefkatli, kibar, zeki ve eğlenceli Biri'yle; onu kendisinin sevdiği kadar ve istediği buysa, mutlu olmak için buna ihtiyacı varsa belki de hiçbir zaman beceremeyeceği şekilde sevecek Biri'yle.

Bu düşünce bile tek başına şu ana kadarki en acı veren sempozyumdu ama aynı düşünce aşklarını gerçek kılan şeyin de belirleyici işaretiydi.

Her şeye yeterince dikkatli bakamıyorum, diye fısıldadı Lewis yıldızlara tekrar tekrar. Sözcüklerin birleşimi asla oynamayacağı bir karaktere aitti ama o anda repliğin kendisi için yazıldığını hissediyordu.

Lewis'in her çarşamba sabahı, Denton'ın yirmi dakika batısındaki girişinde güvenlik olan, U şeklindeki kurumsal bir komplekste; bir nöropatolog, bir psikiyatrist ve bir dahiliye uzmanıyla art arda randevusu oluyordu. Lewis'in randevuları her zaman erken aşama okyanus mutasyonları merkezi olan orta binada, OKYANUS 1'de olurdu.

Randevuların daha iyi haberler getirmesi ve doktorların önceki haftadan beri kötüleşme olmadığını söylemesi halinde Lewis'le Wren eve dönerken öğle yemeği için Whataburger'a uğrardı. Ancak prognoz ne olursa olsun randevuların çoğundan sonra ikisi de aç hissetmezdi.

Kompleks ayrıca mutasyona sahip olanlara bakan kişiler için randevu saatlerine denk gelen destek gruplarına da ev sahipliği yapıyordu. Lewis muayenelere tek başına gitmesinin sakıncası olmadığını söyleyerek Wren'i bir toplantıya katılmayı denemesi için teşvik etti.

"Arkadaş edinebilirsin," dedi Lewis. O sırada Wren kapıda kimlikleri gösteriyordu.

"Belki," diye yanıtladı Wren kuşkuyla. Yeni arkadaş bulma havasında değildi.

Wren toplantının ilk yirmi dakikasını arabada geçirdi ve kendisini tanıtmak zorunda kalmamak için toplantıya geç katıldı.

"...ama bir şekilde sanırım hepimiz ona içerliyoruz. Özellikle oğlanlar," diyordu daire şeklinde oturan gruba pembe saçlı bir kadın. "Biliyor musunuz, hayatım boyunca zebra fotoğrafı gör-

düm ama aklımın ucundan bile– Her zaman onların çok güzel yaratıklar olduğunu düşünürdüm.”

Odadakiler mırıldanıp baş sallayarak ona destek verdi. Kat kat boncuklu, uzun kolyeler takan yönetici ayağa kalkarak elini kadının omzuna koydu.

Toplantının ardından Wren kimseyle konuşmadan dışarı çıkmaya yeltendi ancak oradan ayrılmadan yönetici onu durdurdu.

“Henüz gidemezsin! Sana selam verme fırsatım olmadı.”

“Merhaba,” diye karşılık verdi Wren vücudunu tam olarak ona döndürmeden.

“Seni bugün buraya getiren neydi?”

“Kocam randevuları için gelmişti. Okyanus 1. Carcharodon carcharias.”

Yöneticinin eğitimli, şefkatli bakışları seğirdi ve maskesiz bir repkiyi ortaya çıkardı.

“Büyük beyaz köpek balığı mutasyonları özellikle bakıcıları için tehlikelidir,” dedi kadın sanki Wren bunu bilmiyormuş gibi ciddi bir tavırla.

“Evet.”

“Peki adın ne?”

“Wren.”

“Wren mi?”

“Evet. Wren. Çalığışu gibi.”

“Umarım yakında tekrar görüşürüz.”

“Umarım,” diye karşılık verdi Wren bunu yapmayacağını bilerek.

Lewis'in o günkü randevuları çok iyi geçmişti. Psikiyatrist, duygu durum bozukluğuna dair hiçbir belirti göstermemesinin onun evresinde oldukça alışılmadık bir durum olduğunu söy-

lemişti. Lewis'in kemik taramaları üç haftadır değişmemişti ve vücut sıcaklığı hâlâ insani seviyede, 37 dereceydi. Tek uyarısı bol miktarda protein tüketmeyi sürdürmesiydi. Bu kesinlikle bir Whataburger günüydü.

"Sormayı unuttum. Grup nasıldı?" diye sordu Lewis, ikinci ekstra pastırmalı Üç Etli Whataburger'ın paketini açarken.

"Kardeşi zebra olan bir kadın susmak bilmedi. Tekrar gitmek istemiyorum."

"Bu çok kötü."

"Sorun değil. Denediğime sevindim."

"En azından doktorlarımız iyi. En azından bir merkeze yakın bir yerde oturuyoruz. En azından bu, altmış yıl önceki gibi tıbbi bir gizem değil. En azından bir planımız var."

"Bir planımız var mı?" Wren bu kadar ters konuştuğu için anında pişman oldu.

"Olumlu olmaya çalışıyorum. Elimden geleni yapıyorum."

"Biliyorum. Yaptığını biliyorum. Özür dilerim, Lewis. Öyle demek istemedim."

İkisi de bir plan olmadığını biliyordu. Tam olarak. Lewis'in mutasyonu hava durumu gibiydi, hazırlanabiliyor ancak hiçbir şeyi kontrol edemiyorlardı. Lewis'le Wren eve dönerken pek konuşmadı ve günün parlak enerjisi, yerini eski kasvete bıraktı.

Wren ertesi sabah neredeyse bir saat boyunca spor salonunun StairMaster'ına tırmandı. Bitmek bilmeyen tırmanışlarının bu yarı bitkinlik noktasında genellikle günlük stresin uğultusundan zihinsel olarak bir süreliğine uzaklaşmış olurdu. Ancak son zamanlarda antrenmanlarını giderek daha da başlamadan önceki gibi, hatta daha kötü hissederek tamamlıyordu. Wren bedeniyle yalnız kaldığında, aynı zamanda tekrarlayan ve asvetli düşünceleriyle de yalnız kalmak zorundaydı.

Sonrasında Wren soyunma odasında bir kadının bonenin içine bebek pudrası serpmesini ve düz siyah saçlarını içine sokmasını izledi. Kadın ufak tefekti ve çok hafif hamileydi, flüt şeklindeki bedenine oranla şaşırtıcı boğuklukta bir sesle mırıldanıyordu.

Wren soyunma odasının kapısındaki tek yönlü pencereden Minik Hamile Kadın'ın yürümekten yüzmeye tereddütsüz, kulsursuz geçişini izledi. Onunla karşılaştırıldığında diğer yüzücüler tuhaf ve beceriksiz görünüyordu.

Minik Hamile Kadın suyu dalgalandırırken elleri, sert kremayı çırpılmış kremaya ve sonra tereyağına dönüştüren kaşıklar gibiydi. Havuza vuruyor; havuzda ileri geri, geri, aşağı, geri, aşağı, geri, aşağı ve geri ilerliyordu. Bedeni zihni tarafından kontrol edilen bir makineydi; bedeni suya düşen yıldırım gibiydi.

Wren, Lewis için iki kiloluk bir poşet karides, kendisi için de kıvırcık lahanalı Sezar salatadan oluşan akşam yemeğini hazırlarken Minik Hamile Kadın'ı aklından çıkaramıyordu.

Lewis, Wren'e tek isteğinin her zaman olduğu gibi birlikte vakit geçirmenin tadını çıkarmak olduğunu söylemişti. Ancak Wren herhangi bir şeyin tadını çıkarmayı değil yalnızca mükemmelleştirmeyi bilirdi. Wren her zaman yüzmenin fazla sakin, sessiz ve dünyadan kopuk olduğunu düşünürdü ama Minik Hamile Kadın, bir kadının vücudunun suda ne kadar keskin ve güçlü olabileceğini göstermişti.

Wren kendisini adayacağı hiçbir şeyi hafife almazdı.

Lewis gibi, Minik Hamile Kadın gibi, kendisini su için donatılmış bir şeye dönüştürecek kadar çok yüzmeye karar verdi. Kendi akli ve gücüyle o da insanla hayvan arasındaki yanıltıcı sınırın üstesinden gelebilirdi.

Wren'in yüzmeye başlamaya karar verdiği sıralarda Lewis, deniz yaşamı ve köpek balıkları hakkında; çocuklar ve Köpek Balığı Haftası hayranları için yazılmış, parlak resimler içeren, kolay okunur, bir yığın eğlenceli kitap aldı. Lewis kitapları satın alırken gelecekteki yaşamını bu şekilde araştırmak harika bir fikir gibi görünmüştü ama artık o kadar emin değildi.

"İstersen ben de okuyabilirim. Bazı şeylerin üzerine konuşabiliriz," diye önerdi Wren.

"Şimdilik tek başıma okuyacağım," diye karşılık verdi Lewis, geleceğini kendi gözleriyle görmekten daha korkunç olan tek şeyin onun gözlerinden görmek olacağını bilerek.

Lewis her akşam yemekten sonra yeni kitaplarıyla okuma koltuğuna çekilirdi. Daha en başından okumanın üzücü bir deneyim olacağı belli oldu. Bu yüzden Lewis zihnini kandırmak ve durumu daha az stresli hale getirmek için karakter araştırması yapıyormuş, yeni bir role hazırlanıyormuş gibi davrandı.

Bu yöntem sayesinde Lewis'in dehşeti büyülenmeye dönüştü. Kitaplarda doktorların ona söylemediği şeyler vardı. Doktorlar insanlık deneyiminden eksilecek şeylere, kaybedeceklerine odaklanıyordu ancak süreç sırasında eklenen inanılmaz özellikleri ve nitelikleri gözden geçiriyorlardı.

Lewis boyunun üç metreyi geçeceğini ve en az beş yüz kilo ağırlığında olacağını öğrendi. Saatte kırk beş kilometre kadar hızla yüzebilecekti. Ayrıca tek bir yıl içinde binlerce olmasa da yüzlerce kilometre kat ederek göç etme olasılığı olabiliyordu. Ancak Lewis'i en çok heyecanlandıran, büyük beyaz köpek balığının akım algısının gelişimiydi. Bu, köpek balıklarının av bulmak amacıyla canlıların yaydığı belirsiz elektrik akımı alanlarını algılama yeteneğiydi.

Bu bilgi heyecanlandıran bir fikre ilham verdi.

Lewis akım algısı sayesinde Wren'i okyanusta binlerce kilometre uzaktan bile hissedebileceğini, tanıyabileceğini ve sevebileceğini umuyordu. Okuduğu hiçbir şeyde akım algısının birkaç metreden ötesini kapsayabileceğine dair bir bilgi yoktu. *Ama belki, diye düşündü, belki alıştırma yaparsam hiçbir zaman gerçekten vedalaşmak zorunda kalmam.*

Lewis nihayet yatağa geldiğinde uyuyan Wren'in elini avucunun içine aldı ve akım alanını hissedip hissetmediğini anlamak için gözlerini kapadı.

"Ne... Ne yapıyorsun?" diye sordu Wren uyku sersemi.

"Seni göremediğimde seni sevmenin nasıl bir şey olacağını anlamaya çalışıyorum."

Lewis anatomik sözcükleri yeni bir lehçe öğreniyormuş gibi çalıştı: Dermal dişçikler, kuyruk beyin sapı, heteroserkal, ceratotrichia, chondrocranium, Lorenzi ampullası.

Karanlık oturma odasında boşluğa baktı ve okyanusun nasıl hissettireceğini düşündü. Hareketsiz, karanlık ve serin.

Lewis önündeki sakin günlerin büyüklüğünü kavramaya da çalıştı. Yalnızlığa nasıl hazırlanmalı ve hazırlanmalı mı diye düşündü. Lewis'in aklına hayatında belki bininci kez meditasyona başlama fikri geldi ama sonra zamanlamanın aptalca olduğuna karar verdi. Meditasyon daha sonrası, okyanusta yapacak hiçbir işi olmadığı zamanlar için daha iyi bir proje olurdu.

Akşamları iki haftalık araştırmanın ardından Lewis, *bunun* gerçekleştiğini fark etti. Yaratıcı deneyimlerin en kutsalı; iki bileşenin yani oyuncuyla karakterin, ana malzemelerin ikisine de benzemeyen tamamen yeni bir madde oluşturmak üzere bir araya gelmesinin. Lewis, giderek uzayan anı parçacıklarıyla, beslenmek ve hayatta kalmaktan başka bir şey istemeyen büyük beyaz köpek balığının karmaşık olmayan bilincine geçecek ve sonra bütün umudu, sevgisi, hayalleri ve anılarıyla birlikte kendisine, insan olmaya dönecekti. Kimlikler arasında geçiş yapma hissi onu hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu.

Tam dönüşüm anında benliğine ne olacaktı? Aktör Lewis'in kalıcı olarak büyük beyaz köpek balığı karakterine dönüştüğü anda? Lewis'in hastalığı bir sanat mıydı? Hayır, sanat değildi. Sanat fazla hesaplanmış ve planlanmış görünürdü. Bu başkalaşım sanattan daha büyük ve daha öngörülemezdi. Onun ötesinde bir şeydi... Belki, belki, belki *sihirdi*?

Lewis bu heyecan verici yeni düşünceyi kaçırmamak için sehpanın çekmecelerini karıştırarak kalem aradı:

*Başından beri yanıltıyormuşum.
Sihir gerçek anlamda mevcutsa,
çıplak gözle gerçek olmayan her şeyle birlikte
gözümüzü kamaştırmak için burada olmayabilir.
Ya sihir, yanlış etiketlenmiş huzursa?*

Acı çekmenin bir amacı ya da nedeni olmadığını söyleyen huzursuzsa.

Anlamlı kılan huzur ilaç gibidir.

Nasıl ve neden olduğunu bilme gerek olmadığını söyleyen bir huzur.

Ama o iyi olacak.

Wren iyi olacak.

Nişanlılık dönemlerinde Lewis'le Wren, Wren'in isteği üzerine çevrim içi bir evlilik öncesi danışmanlık kursuna katılmış, yeni veranda mobilyalarına uzanarak sonbaharın hâlâ sıcak olan ilk günlerinin tadını çıkarmıştı. Hastalık ve ölümle ilgili bölüm, onları önce diğerinin ölmesi durumunda ne yapacakları konusunda konuşmaya yöneltmişti. İyi yaşanmış bir hayatın basit tünelinden geçtikten sonraki kaybın senaryosunu hayal etmişlerdi.

O zaman Lewis aynı gün ölmelerini sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacağını söylemişti. Lewis'in *Romeo ve Juliet*'in olay örgüsünü kendi yeni, orijinal hikâye fikriymiş gibi anlatmasıyla seans bir komedi rutinine dönüşmüştü.

O masumiyetleriyle partnerlerini kaybetmenin zorluğunu ve basit varoluş görevlerinin, lojistik becerilere ve tek bir kişinin yüküne dönüşeceğini kavrayamamışlardı.

Lewis'e konulan teşhisin baskısı zaten stresli olan iş temposuyla birleşince Wren kırılmaya başladığını hissetti.

Wren'in unvanına sahip erkekler, evde oturup bütün ev işlerini üstlenen karıları olduğu için çalışmaya ve iş hayatına tam olarak odaklanabiliyordu. Ancak Wren'le Lewis ev işlerini eşit olarak paylaşıyordu ve normal şartlarda Wren bu şekilde bir hayatı tercih ediyordu.

Lewis'in enerjisi azaldıkça, Wren ikisinin hayatını tek başına idare etmek zorunda kaldı. İki kişinin ağır iş yükü, hasta bir eşe bakarak haftada elli saat çalışmak zorunda olmak Wren için bile çok fazlaydı.

Hayat istikrarsızlaştığında sayılar Wren'e sağlam bir zemin sağlardı ancak son zamanlarda ölçülebilir olanla ilişkisi bile dönüştürmüştü. Hatalar, onları önce iş arkadaşları fark etmese şirkete yüz binlerce dolara mal olacak çok büyük sayısal hatalar, yapıyordu.

Wren ilk hatasını düzeltti ve toparlanacağını umarak yoluna devam etti. İkincisinden sonra profesyonel olarak yazılmış bir özür paylaştı. Bir hafta sonra o zamana kadarki en korkunç hatasını yaptı. İnsanlar onu toplantılardan ve e-posta yazışmalarından çıkarmaya başladı. Patronu Jonathan, takvimine cuma öğleden sonrası için bir saatlik bir görüşme ekledi. Wren en kötüsünden korktu.

Wren bütün çarşamba gecesi boyunca e-postalarını tekrar tekrar kontrol ederek yatana kadar çalıştı.

“Saat on bir. Lütfen durur musun?” diye sordu Lewis. “Telefon kullanımını beni endişelendiriyor.”

“Hayır. Yapamam,” diye karşılık verdi Wren sesini yükselterek.

“Sen iyi misin?”

“Evet. İyiyim.”

“Ne oldu? Söyle bana,” diye sordu Lewis daha dik oturarak.

...

“Jonathan bu öğleden sonra takvimime bir görüşme eklemiş. Bir süredir hata yapıyorum.”

Wren’in açıklamasındaki ima havada asılı kaldı. Sadece Lewis’in öğretmen maaşıyla yaşamlarını eskisi gibi sürdüremez, Lewis’in sağlık giderlerini karşılayamazlardı. En temel ihtiyaçlarına bile yetmezdi.

“Emin olana kadar endişelenmeyelim. Ayrıca herkes ara sıra hata yapar. Bu insan olmanın bir parçası. Kusursuzluk diye bir şey yoktur.”

Wren patladı.

“Yanılıyorsun, Lewis. *Var*.

Benim dünyamda seninki gibi belirsizliğe yer yok.

Mükemmellik gerçektir ve bunu onlara vermeliyim

hem

de

hep.”

Wren odasına girdiğinde Jonathan ayaklarını masasına uzatmış, bira içerek ESPN izliyordu.

“Sana da bira vereyim mi?”

“Hayır, teşekkürler, bugün olmaz,” diye karşılık verdi Wren.

Keskin zekâlı ve güçlü Wren, karşısında yorgun kızarmış gözlü ve bluzu buruşuk biri olarak duruyordu.

“Otur. Nereye istersen.”

Genellikle koltuğu rahat bir tavırla arkasına yaslanarak, bir bacağı diğer dizinin üzerinde ve elleri ensesinde birleştirilmiş olarak işgal eden adamlarla karşılaştırıldığında Wren, Herman Miller sandalyesinin çok küçük bir kısmını kaplıyordu.

“Bugün seninle iyi olup olmadığını sormak için görüşmek istedim,” diye başladı Jonathan. “Elbette ayrıntıya girmene gerek yok ama nasıl yardımcı olabileceğimizi bilmek isterim.”

Wren, on sekiz yaşında

Wren lisede çiçek açmıştı. Saçları kalçalarına kadar geliyor, omuzlarını perde gibi örtüyordu. İkinci el mağaza elbiseleri, yamalı kot pantolonlar giyiyor ve rüzgâr gibi kokuyordu. Herkese karşı nazikti, asla sahtekârlık yapmazdı. Ona benzemeye çalışan kızlar, bunun için uğraşmamış gibi görünmek isterken fazla çabalamış havası yayıyordu. Ona çıkma teklif eden oğlanlar çok kendini beğenmişti. Wren'in popülerliğinin artması onun dışında kimse için sürpriz olmamıştı.

Arkadaşlarının yaşlarına uygun dertlerini dinler ve sade yaşamlarını kiskanırdı. Onlarla tribünlerin altında oynayan ama şimdi yaptıkları şeyi görmezden gelen oğlanlar hakkında uzun uzun düşünmelerini, notları amigo takımına girmelerine yetecek kadar yüksek olsun diye Amerikan Tarihi sınavını geçmeye çalışmalarını, ebeveynlerinden bira saklamalarını, cumartesi gecesi yedi kızın bir arabaya sığmaya çalışmasını kiskanırdı.

O nerede oturduğunu kimseye söylemezdi. Arkadaşlarının, annesiyle tanışmasına asla izin vermezdi. Arkadaşlarının, ebeveynlerinden kolayca elde ettiği gıda malzemesi gibi şeyleri ve ihtiyaçlarını satın alabilmek için Wren'in Cross Timbers Motel'in odalarını temizlediğini kimse bilmiyordu.

Bu sırada Wren sessiz bir başarı sergiliyordu. Ulusal Liyakat Öğrencisi'ydi. Prestijli birçok üniversiteden tam burs kazanmıştı. Mezunlar günü kraliçesi ve okul birincisi olmuştu.

Bazı insanlar ona daha çok benzemek istiyordu. Bazıları o olmak istiyordu. Bazılarıysa Wren'in gerçek olduğundan emin değildi. Bir insan gerçekten her konuda bu kadar harika olabilir miydi? Peki bunu nasıl bu kadar zahmetsizmiş gibi gösterebiliyordu?

İnsanların arasında Wren çok sevilen, başarılı bir gencin mutlu ifadesini taşısa da bu maskenin altında tükenmiş haldeydi. Wren evde zar zor hayatta kalabiliyordu.

Lise mezuniyetinin sabahında Wren arkadaşından ödünç aldığı elbiseyle evden gizlice çıktı ve camları açık olarak oditoryuma doğru sürdüğü annesinin arabasında saçları rüzgârdan uçuşurken yüksek sesle mezuniyet konuşmasının provasını yaptı.

Ağustos ayında Wren, Greyhound istasyonunda annesine sarılarak veda etti ve arkasına bakmadı. Başarısıyla daha az insanın ilgileneceği daha sıradan bir kimlik yaratmayı dört gözle bekliyordu. Rahatlamıştı da. Üniversitede, evden uzaktayken nihayet biraz dinlenebilecekti.

SAHNE: Minik Dermal Dişçikler

Wren banyo aynasından Lewis'in giyinmesini izlemektedir, fiziksel formundaki bütün değişiklikleri fark eder. Yüzgeçleri artık daha belirgindir, özellikle leğen kemiğindeki kalça kemiklerinin üzerine çıkmaktadır. Solungaç yarıklarının başlangıcı genişleyen boynunu kesmektedir. Soluk alışları zahmetlidir.

Lewis aynadan Wren'in gözlerine bakar.

LEWIS: Bir fikrim var.

WREN: Nedir?

Lewis gelip ona arkasından sarılır. Boynunu öper.

WREN: Ah. Selam.

Gözleri kapalıyken Lewis ona hiç değişmemiş gibi gelmektedir.

LEWIS: Selam.

Sevişmeye başlarlar.

Wren'in elleri onun vücudunda gezinir, sırtına dokunurken dikkatlidir. Dermal dişçik adı verilen diş benzeri küçük pullarla kaplıdır ve bu pullar tersinden dokunulduğunda döküntüye benzeyen bir tahrişe neden olmaktadır.

LEWIS: Diyelim ki, bugün burada kalıp benimle takılsan en kötü ne olur?

WREN: Olmaz. Bütün gün toplantılarım var.

LEWIS: Onları ertelet. Zamanlarının kendilerine kalmasına herkes sevinir. İnsanlar toplantılardan nefret eder.

WREN: Toplantılardan sen nefret edersin. Ben bütün temmuz ayını şehirde koşturarak geçiren bir öğretmen değilim.

LEWIS: Sadece bu sefer. Lütfen. Hayvanat bahçesine gitmek istiyorum.

WREN: Hayvanat bahçesine mi?

LEWIS: Evet. Hayvanat bahçesine.

Lewis değişen yüz hatlarıyla gülümsemeye çalışır ancak ifadesi çok farklı bir etki yaratır. Kastığı özlem dolu yüzü, Wren'in önce suçluluk sonra büyük bir üzüntü hissetmesine neden olur.

WREN: Bana birkaç dakika ver. İşleri ayarlayayım.

Maymun sergisinde Wren en sevdiği hayvanı seçince esprili birkaç konuşmanın ardından Lewis, maymuna Mortimer adını vermeye karar verdi.

“Onu beslersem çok mu kötü olur?” diye sordu Lewis.

“Tabelalarda beslemenin yasak olduğu yazıyor.”

“Başkaları ona yiyecek vermiş. Her yerde patlamış mısır var.”

“Tabelalarda öyle yazıyor.”

“Kurabiyem hâlâ çantanda mı?”

“Maymunu beslemeyeceğiz.”

“Ama kurabiye vegan. Ve glütensiz.”

“Hayır.”

Wren akvaryumdan uzak durmaya çalışsa da Lewis içeri girmeye niyetliydi. Nemli koridorda yürüyerek çocukların el izleriyle kaplı su tanklarına bakarken Lewis sıkıcı bir sunucu sesiyle bütün bilgi kartlarını yüksek sesle okuyordu.

Camgöz köpek balığı bölümünde durakladı.

“Ve şimdi de akvaryumun baş tacı: Camgöz,” dedi Lewis sesindeki coşku artarken.

Köpek balığı birkaç saniyede bir kuyruğunun hafifçe sallanması dışında hareketsizdi. Sırt yüzgecinin çevresinde derisi Lewis’in bel kısmıyla aynı renk ve dokuydu. Lewis, Wren’in elini o kadar sert sıktı ki Wren’in eklemleri çıtırdadı. Sonra elini bırakıp cama vurdu. Köpek balığı hareket etmedi.

“Bugün senin neyin var?” diye sordu Wren başını sallayarak. “Hayvanları rahat bırak.”

Büyük bir bebek arabasında küçük çocuklarını iten bir anne, uzun burunlu kelebek balığını işaret etti. Okul üniformalı üç genç kız yumuşak bir çöreği paylaşarak dolaşıyordu. Bir görevli kapının yanındaki çöpü boşaltıyordu. Yeniden yalnız kaldıklarında Lewis cama bir kez daha, bu kez çok daha sert vurdu.

“Yapma! Lewis! Senin neyin var?”

Lewis aniden döndü ve Wren’in omzunu bir yarış arabasının direksiyonuymuş gibi sıktı.

“Lewis, bırak beni,” dedi Wren sertçe.

Lewis keyifsizce Wren’i iterek bıraktı ve köpek balığı akvaryumu boyunca ilerlemeye başladı.

Lewis’in anlamadığı bir enerji içinde patlamak istiyordu. Kanlı canlı bir şeyi öldürmek istiyordu. Yeni keskin dişlerini camgöze batırmak istiyordu hem de durumuyla ilgili bir şeye kızdığı için değil birdenbire çok ama çok acıktığı için.

Lewis kendisinin ve çevresinin hiç farkında olmadan ayıp sözler söyleyerek cama yumruk üstüne yumruk savurdu.

Wren en uzak duvara yaslandı, orada kalmaktan korkuyor ama onu yalnız da bırakamıyordu. Üç güvenlik görevlisi akvaryuma dalarak Lewis’i sergiden uzaklaştırdı. Son bir patlamanın ardından Lewis gevşedi, itaatkâr ve mahcup bir tavra büründü. Sonraki birkaç dakika bulanıktı.

Lewis kendi kanına bulanmıştı.

Polis çok geç geldi.

Wren, Lewis’in durumunu açıkladı.

Güvenlik onları binadan uzaklaştırdı.

İnsanlar akvaryumun öğleden sonra kapalı olmasına neden olan delileri görmek için başlarını uzatıyordu.

“Korkunç hissediyorum. Tişörtünü mahvettim. Arabadaki bütün kanı temizleyeceğim. Tanrım, çok üzgünüm ve utanıyo-

rum. Umarım bu haberlere çıkmaz,” dedi eve döndüklerinde Lewis. Wren banyoda kanlı ellerini temizleyip bandajlarken Lewis büyük bir üzüntü içindeydi.

“Kemiklerinin kırılmadığına sevindim. Akvaryum bölümüne girmemize izin vermemeliydim.”

“Bu senin hatan değil.”

“Belki bir dahaki sefere aptalca bir şey yapmadan önce sana vururum.”

“Sen ciddi misin?”

“Tabii ki değilim!”

“Wren, bugün bizim bir daha hayvanat bahçesine girmemiz yasaklandı. *Hayvanat bahçesine.*”

“Öğrencilerin buna bayılacak.”

Olan her şeyin üstüne gülmeye ihtiyaçları vardı.

“Yarın işe gitmemeye karar verdim,” dedi Wren o akşam Çin yemeği paketini ondan almak için uzanırken.

“Peki ya toplantıların ne olacak?” diye sordu şaşırان Lewis.

“Toplantılardan herkes nefret eder.”

AĞUSTOS

SAHNE: Sahne Yönetmeni

Okulun ilk günü Lewis odasında oynanmaktadır. Öğrencileri yeni halini göreceği için tedirgindir. Bu sırada ikinci, üçüncü ve son sınıf öğrencilerinden oluşan karma bir öğrenci grubu tiyatro sınıfına girmekte ve birbirleriyle konuşarak daire şeklinde dizili sandalyelerde yer kapmaktadır. Lewis, Thornton Wilder'ın Bizim Şehir eserinin kopyalarını dağıtarak varlığını belli ederken grup sessizleşir. Bütün öğrenciler bir kopya aldığı anda Lewis dairenin ortasına geçer. Öğretmenleri, mayıs ayında okulun son günü gördükleri adamdan çok farklı görmektedir.

LEWIS: Hepiniz tekrar hoş geldiniz.

Gördüğünüz gibi,

ben aynı değilim.

Bir şey söylemeyecektim

ama karım bunun

çok ruhaf olacağını düşündü.

Öğrenciler rahatlayarak biraz güler. Lewis hâlâ aynı öze sahiptir: Komik, sıcakkanlı ve kendinden emin.

LEWIS: Belki siz de yaz boyunca değişmişsinizdir.
Yaz tatilinden söz etmişken, nasıldı?
Âşık oldunuz mu?
Macera yaşadınız mı?
Yeni bir şey öğrendiniz mi?
Belki de yaz hiç beklediğiniz gibi geçmemiştir.
Eğer öyleyse yanınızdayım; yalnız değilsiniz.
Mutasyonu siz de
doktorlarım gibi
bir hastalık olarak görüyorsanız,
ben çok hasta bir adamım.
Ama mutasyonu başka şekilde,
dönüşüm olarak algıyorsanız,
birçok olasılık barındıran dramatik bir biçim görebilirsiniz.
Pek çok şeyden emin olmasam da
şundan eminim:
Son aylarımı
bir insan olarak
sizinle,
insanlar için
insanlar hakkında
tiyatro yaparak
geçirmek istiyorum.

Lewis sınıfını süzer ve yarısının ağlamak üzere olduğunu fark eder.

LEWIS: Tamam. Bu kadar yeter. Yapılacak işlerimiz var. *Bizim Şehir* kopyanızın ilk perdesini açın. Kimin neyi okuyacağına aranızda karar verin. Her perdede Emily'yi ve George'u farklı bir kişi okumalı. On dakika sonra tekrar toplanalım. Ah, sırf bu okuma dersi için Sahne Yönetmeni rolünü üstleneceğim.

Lewis yavaşlamayı reddediyordu. Artık bastonsuz yürüyemese de Lewis bütün gün ders vermeyi ve geceleri *Bizim Şehir* provalarını yönetmeyi sürdürüyordu. Onun provaları sırasında Wren de havuza gidiyordu.

Wren kendini, düzenli olarak artık akşamları da yüzmeye başlayan Minik Hamile Kadın'ın yanındaki kulvarda yüzerken buluyordu. Minik Hamile Kadın asla gülümsemez ve her zaman obsidiyen camlı gözlük takıp lacivert bir mayo giyerdi. Artık kalça kemiklerinin üzerinde belirgin bir tepe vardı. Minik Hamile Kadın da Wren gibi tam bir saat yüzüyordu. Birbirleri hakkında bir şey bilmeseler de Wren, Minik Hamile Kadın'la eskiden beri arkadaşmış ve sessizliği paylaşmaktan çekinmiyorlarmış gibi hissediyordu.

Paralel şeritlerde birbirlerinin yanından geçerlerken Wren onun havuzun dışındaki hayatında kim olduğunu düşünüyordu.

Minik Hamile Kadın bir zamanlar üstün yetenekliydi. Konuşmaya başlamadan önce yüzmüştü. Okumayı öğrenmeden önce yarışlara katılmıştı. Yatak odasını kupa ve madalyalarla süslemişti. Yüzme hayatı aile projesi haline gelmişti. Antrenörleri onun kariyerleri boyunca gördüklerinin en iyisi olduğunu, hayallerinin sporcusu olduğunu, hepsinin olmak istediği türden şampiyon bir yüzücü olduğunu söylüyordu. Herkes Olimpiyatlarda altın madalya kazanacağını söylüyordu. Ancak seçmelerde kasıtlı olarak başarısız olarak çocukluğunun bütün çabalarını, ailesinin yaptığı fedakârlıkları ziyan etmişti. Hiçbir zaman en iyi olmayı istememişti. Yalnızca kendisi olmak istemişti.

Minik Hamile Kadın pes etmiş ve büyümüştü. Kimya mühendisliğinde doktora yapmış, bir emlak imparatoruyla evlenmiş ve uzun mesafe koşmaya âşık olmuştu. Yarı maratonlarla başlayıp yüz elli kilometre yarışlarına geçmişti. Kazanmak için değil, kurtulmak için koşuyordu.

Çölde gece gündüz tek başına yüzlerce kilometre koşan Minik Hamile Kadın her şeyinden kurtulmuştu. Pişmanlığından, borçlarından, dininden ve bağlarından. Kendisinden geriye kalan tek şey vahşi bedeniydi. Basit, tek bir görevi olan bedeni: hareket etmek, hareket etmek, hareket etmek, hareket etmek... *Karada olabildiğince hızlı ve uzağa hareket etmek.*

Aile olma zamanı geldiğinde Minik Hamile Kadın hamile kalmakta zorlandı.

Doktor ona koşmayı bırakmasını tavsiye etti. O ise bu öneriden nefret etti.

Alternatif olarak yüzmeyi düşündünüz mü? Birçok kadın hamile kalmaya çalışırken hafif yüzmenin harika bir egzersiz olduğunu söylüyor, dedi doktor. Evet, yüzmeyi düşündüm, diye karşılık verdi giderek artan bir şeyi yumruklama arzusunu bastırarak.

Minik Hamile Kadın yüzmeyi sonuçlanmamış bir aşk ilişkisi gibi görürdü. Her gün bin kez yüzmeyi düşünürdü. Zamanında kalbini kıran şeydi.

Yüzmek onun ilk günahıydı, omuzlarında ömür boyu taşıyacağı kum torbasıydı ve başkalarının hayatta basitçe hareket ederek elde edebildiğini düşündüğü o keyfi yok ediyordu. Ancak çoğu insan seçkin bir sporcu olma ayrıcalığıyla doğmazdı. O bunu ziyan etmişti.

Kocasının her koşuya çıktığında ona onaylamayan bakışlarla bakmasına birkaç hafta katlandıktan sonra havuzdan yeniden keyif almayı denemeyi düşündü. Daha önce bundan keyif alıp almadığını merak ediyordu.

Minik Hamile Kadın spor ayakkabılarının tanıdık koşu rotasında yolu ittiğini hissetmeyi başta çok özledi. Hayattaki tek huzurunu çalan varsayımsal bebeğe içerlemişti. Ancak birkaç tur sonra havuz onu hatırlamış gibi geldi. Bu kadar zaman sonra evine dönmüş gibiydi.

Minik Hamile Kadın içinde zaman geçirdikçe havuz kristal bir küreye dönüşüyor ve hakkında kendi başına göremediği şeyleri açığa çıkarıyordu. Görünüşe göre havuzun ona hayat amacı hakkında öğreteceği şeyler vardı ve anlamak için yüzmeye devam etmesi gerekiyordu.

Küçük bir kızken havuz onun kimliğini *yüzücü* olmaya indirgemişti. Artık bir kadın olduğuna göre hamilelik bütün kimliğini *anne* olmaktan ibaret mi kılacaktı?

Kadın olmak tam bir trajedi, diye düşünmüştü sonucu olumsuz çıkan başka bir hamilelik testinin ardından rahatlayarak. Milyonlarca başka şey olmayı tercih ederdim.

Kocasına denemekten vazgeçmek istediğini söylemişti. Adam üzölmüştü ancak o sırada hamile olduğundan haberi yoktu. İşte, durum buydu.

Minik Hamile Kadın birkaç hafta sonra bunu kocasına söylediğinde kocası kaşlarını kaldırıp başını eğerek sessiz şüphecilğini gösteren hareketini yaptı.

“Ciddi misin?”

“Evet.” Az önce kendi ölümünü ilan etmiş gibi hissediyordu.

“Bekleyip görelim,” dedi kocası tabletindeki makaleye dönerken gerçekçi bir tavırla. Umutlanmaması gerektiğini biliyordu. Karısı daha önce düşük yapmıştı.

“Evet,” diye karşılık verdi ona karısı. “Bekleyip görelim.”

Sonra hamileliğin yüksek riskli olduğunu öğrendiler. İkizleri olacaktı. Özel ikizler. Ultrasonda iki küçük insan kalbi değil, iki şahin yavrusu kalbi görünmüştü.

Minik Hamile Kadın şahin yavrularının büyüüp alaca şahinlere, amansız yırtıcı kuşlara dönüşeceğini düşündü. Özgürlük açısından onu aşacaklardı.

Yürzerken içinden kuşlarla konuşuyor, yavrularını kendi açısından çamurla ateşin dönüşümlü olarak öne geçtiği hayata hazırlamaya çalışıyordu.

Merhaba.

Sanırım artık tanışsak iyi olacak.

Ben annenizim, insan bir kadın.

Siz de benim yavrularım, yırtıcı kuşlarsınız.

Bu durum hiçbirimiz için ideal değil.

Ama böyle.

Ortak bir noktamız var.

Rahmimi yumurta kabuğu gibi delerseniz benden uzun yaşarsınız.

Ben yumurta kabuğu değilim

ama babanız o kadar hassas

olduğumu söylüyor.

Bir söz vardır.

“Kontrol edebileceklerinizi kontrol edin.”

Bu kelebek stili.

Kol hareketi deltoid ve trapezius kaslarının tam olarak devreye girmesini gerektiriyor, yunus vuruşuyla sağlanan mükemmel koordinasyondan söz etmiyorum bile.

Ben olimpik bir sporcu olabilirdim.

Hakkımda bilinmesi gereken ilk şey bu.

Wren yüzmeye başladığında tekniğinin dışarıdan mükemmel görünmesi umurunda değildi. İçinden, hareket etmenin ona çok iyi geldiğini düşünüyordu.

Yüzme de sayılar gibi Wren'in favori unsurlarının çoğunu içeriyordu. Tekrar, sessizlik ve öngörülebilirlik. Sürpriz yoktu, sarsıcı bir şey yoktu. Yalnızca *aşağı, dön, sırt üstü, dön, aşağı, dön, sırt; nefes, kulaç, kulaç, kulaç, nefes, kulaç, kulaç, kulaç, nefes...*

Havuzda, annesi akşam yemeğini hazırlarken teknenin arka tarafında yüzen küçük bir kız olduğu duyusal bir anısına daldı. Wren hâlâ çok küçük olmasına rağmen saf çocukluğundan geriye çok az günü kalmıştı. Fizyolojinin değil koşulların belirlediği bir yetişkinliğin eşiğinde olduğunu kimse tahmin edemezdi.

Ve sonra, sıcak bir gündeki hafif yağmur gibi kehanet idraikinin ani rahatlığı geldi. Wren, çok genç ve donanımsız olduğu için annesine yapamadığı şeyi Lewis'e yapabiliirdi.

Pek çok akıllı insan özgür iradenin varlığını inkâr ederdi ama belki bu risk onlar için o kadar da yüksek değildi.

Wren'in aklına bir fikir geldi—

O akşam provadan sonra Lewis oyununun taslağını yazarken Wren dizüstü bilgisayarının başına geçti ve tüplü dalış ekipmanı için birkaç bin dolar harcadı. Genelde bunun gibi durumlarda önce araştırma yapardı ama daha kapsamlı bilgiye sahip olmanın onu tek iyi fikri gibi görünen şeyden vazgeçirmesini istemiyordu.

Kredi kartı numarasını girip *satın al* seçeneğine tıkladığında başarısızlık ve kaybetme korkusu geçici olarak aklından çıktı, tepesinde asılı durdu ve sonra uçup gitti.

Wren, on dokuz yaşında

Wren CEO'lar, senatörler, Nobel ödüllüleri, alanında öne çıkanlar, girişimciler, yazarlar ve film yıldızları gibi güçlü ve başarılı kadınlar yetiştirmekle ünlü bir kız öğrenci kulübüne katılmıştı. Prestiji bir yana, kız öğrenci kulübünün kendisi bile Wren için bir mucizeydi.

Kulüp binası sömürge döneminden kalma; iki bacası, U şeklinde bir araba yolu ve güneye bakan bir kış bahçesi olan üç katlı bir malikâneydi. Bahçesi küre şeklinde budanmış çalılarla çevrili yeşil bir okyanustu ve ortasında bir çardak vardı. Kız kardeşlerin grup fotoğrafları için en sevdiği yerlerden biri olarak, ceviz ağacından merdivenin hemen ardından ikinci sıradaydı.

Wren odasını çoğu gecesini erkek arkadaşının kampüs dışındaki dairesinde geçiren oda arkadaşıyla paylaşıyordu. Yataklarının arasındaki kepenkli büyük pencere, komşu kız öğrenci yurdu'nun gül bahçesine bakıyordu. Kattaki ortak banyo bir tarafta mermer lavaboların, diğer tarafta birkaç düzine kadife taburenin sıralandığı devasa makyaj odasına açılıyordu. Partilerden önce ortamın havası duş buharı, saç spreyi ve parfümle yoğunlaşırdı. Wren'e göre banyonun en dikkat çekici özelliği sonsuzmuş gibi görünen sıcak su kaynağıydı.

Wren teklifte bulunan erkeklerle çıksa da hiçbir zaman ciddi bir ilişki yaşamamıştı. İçine kapanıktı ve dışarıdan bakınca ulaşılması çok zor biriymiş gibi görünüyordu. Sonuç olarak tanıştığı bütün erkekler tarafından çekici bulunuyordu. Ancak aşka hiç ilgi duymuyor ve neden ilgi duyulduğunu da anlayamıyordu.

Wren üçüncü sınıfın bahar döneminden sonra yaz okulu için kampüste kalmış ve yarı zamanlı olarak hukuk kütüphanesinde çalışmaya başlamıştı. Kız öğrenci yurdu, yaz aylarında çoğunlukla boş oluyordu bu yüzden mutfakta, banyoda ve ortak alanlarda kız kardeşlerden oluşan kalabalık yokken bir gün kendisine ait gerçek bir eve sahip olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmekte zorlanmıyordu.

Yazın ilk döneminde İşletme İstatistiği dersine, ikinci dönemdeyse kalan beşerî bilimler eksikliğini kapamak üzere Temel İlahiyat dersine kaydolmuştu. Wren'in sessiz ve güzel bir yaz rutini vardı.

Wren sabahları çimenlerin üzerindeki çiy tabakası kalkmadan kampüsü çevreleyen patikada koşmaya başlıyordu. Sonra ortak alandaki büyük pencereye bakan püsküllü koltukta ya da bahçedeki söğüt ağacının altında ders çalışıyordu. Saat on birde hukuk kütüphanesinde çalışmaya gidiyordu, saat ikide de dersi vardı. İstatistikler gelip gidiyordu. Wren hayatı boyunca bu kadar huzurlu hissettiği bir an hatırlamıyordu.

Temel İlahiyat dersinin ilk gününde dersi veren doktora adayı, masaları herkesin birbirini görebileceği bir kare oluşturacak şekilde düzenledi. Kendisine “profesör” olarak hitap eden herkesi düzeltti. *Bana Rachel deyin*, dedi.

Rachel dünyayı ironik ve esprili bir mercekten görüyordu. Kendisine gülüyor, bazen bir saat içinde en az üç kez burnundan sesler çıkararak kahkaha atıyor ve dersin sonunda sınıftaki farklı

kişilerden oluşan öğrenci topluluğu, eski dostların buluştuğu bir ortama dönüşmüş gibi oluyordu.

Son dersten sonra herkes kampüs yakınındaki on dolarlık sürahide biralarıyla ünlü bara gitti. Bir grup öğrenci bir anda kalkınca bankta Wren'le Rachel'in arasında kocaman bir boşluk kaldı. Wren'in midesinde hissettiği heyecan yayılarak vücudunda gezinmeye başlamıştı. Wren, Rachel'a karşı hissettiği dile getirilmemiş, aniden ortaya çıkan çekime bariyer oluşturması için tutarlı bir ifade, bir dil bulabilmek amacıyla zihnini zorluyordu. Sonra, daha zihni sonuçlarını değerlendirme fırsatı bulamadan sözcükler Wren'in ağzından çıktı.

"Sen iyi bir öğretmensin. Senden hoşlanıyorum."

"Sana ders vermek de bir zevk. Ben de senden hoşlanıyorum," diye karşılık verdi Rachel.

Wren aniden hiçbir şey hakkında hiçbir şey hatırlayamaz oldu. Kendi adı neydi? Adresi? Doğum tarihi? Okuduğu bölüm? Başkan kimdi? Hangi yıldaydılar? Hayatının hem küçük hem de açıklanamayacak kadar büyük görünen bu anına nasıl gelmişti? Rachel'in orada olduğu gerçeğinden başka ne biliyordu? *Hemen yanındaydı.* Rachel gülümseyince dudaklarının kenarından altın kaplamalı azı dişleri görünürdü. Altı hafta boyunca sınıfta Rachel'la aralarında iki, üç, dört metre mesafe varken şimdi Wren ona otuz santimden daha yakındı ve her şey, *her şey* yakından daha güzel, harika ve ilginçti.

"Neyse, teşekkür ederim. Ders harikaydı. Eğlenceliydi," dedi Wren sonunda. Yüzünün kıpkırmızı olduğunu biliyordu.

Eğlenceli. Wren, kız öğrenci yurduna dönüş yolunda söylediği sözleri eleştirdi.

Bir şeyler okumaya çalıştı ama enerjisi odaklanamayacağı kadar fazlaydı.

Akşam yemeği saatinde acıkmamıştı.

Wren günün ikinci koşusuna çıktı ama hiç yorulmadı. Hatta tam tersi oldu. Gergin ve uyanıktı, uçuyormuş gibiydi. Bu duygu neydi? Neler oluyor olabilirdi? Koşu bu yeni, gizemli enerjiyi atmasını sağlamak yerine daha fazlasını açığa çıkarmıştı. Vücutu zihninin henüz kavrayamadığı bir şey biliyordu. *Eğlenceli.*

Gecenin ilerleyen saatlerinde Wren'in dizüstü bilgisayarı yeni mesaj bildirimiyle çınladı. Mesajı okumak için yataktan fırladı.

Wren,

Öğretmenliğimle ilgili bugünkü iltifatın için tekrar teşekkür ederim.

Senin için uygunsa seni sınıf dışında da tanımak isterim.

Kahveler benden olsun mu?

İstemezsen bunu anlarım. Açıklamana gerek yok.

—R

Wren ne anlama geldiğini anlayana dek e-postayı dört kez okudu. Düşündüğü şey olabilir miydi? *Yani bir randevu?* Bu mesaj bir Alpha Sig veya Beta kardeşliği üyesinden gelse e-postayı ikinci bir görüş almak için oda arkadaşına gösterirdi. Ama Rachel'ın sözleri Wren'in düşündüğü ve ummaya cesaret ettiği anlama geliyorsa bunun kesinlikle sır olarak saklanması gerekiyordu. Rachel evrendeki en ilginç şeydi ve Wren ona tutulmuştu.

Kahve içmek üzere ertesi cuma öğleden sonra buluşmayı planladılar. Wren denediği ilk tişörtte karar kılmadan önce sahip olduğu bütün tişörtleri denedi. Kardeşliktekilerle olan randevularında onu alan, akşam yemeklerini planlayan ve tempoyu belirleyen erkekler olurdu. Wren gülümser ve doğru zamanlarda

kahkaha atardı. Ama sonunda onları nazikçe terk eder ya da sadece ortadan kaybolmaya çalışırdı.

Rachel çoktan değişmişti. Wren'se bütün gün söyleyeceği şeylerin provasını yapmıştı.

Wren yirmi dakika erken gitti ve dört kez blokun etrafında dolaştıktan sonra Rachel'ı dışarıdaki bistro masasında gördü. Rengarenk bir atkıya sarınmıştı, tepe kısmından kabarık buklelerin döküldüğü saçlarıyla Wren'e bir çiçeği anımsatıyordu. Birkaç saç teli şakaklarına düşmüş, birinde halka küpe diğeriinde boncuklu bir püskül olan kulaklarına dolanmıştı.

Wren paniğe kapıldı. Yoksa daveti yanlış mı yorumlamıştı? Yoksa bu yalnızca bir arkadaşlık teklifi miydi? Veya daha kötüsü mentörlük müydü?

Wren kendine birbirlerini aslında tanımadıklarını hatırlattı. Bu etkileşimin kötü gitme olasılığı yüksekti. Terlediğini hissetti. Huzursuz olduğunu, kollarının ürperdiğini, ellerinin terlediğini hissetti. Wren kız öğrenci yurduna dönmek istedi ama Rachel onu görmüştü ve el sallıyordu. Artık dönmek için çok geçti.

“Merhaba,” dedi Rachel, Wren masaya yaklaşırken.

“Merhaba.”

“Kruvasan ve sade kahveye ne dersin?”

“Evet, iyi fikir gibi...” diye karşılık verdi Wren ama sözü yarım kaldı, yine dili tutulmuştu.

Rachel gülümsedi. “Harika. Bizim için sipariş vermiştim.”

Kruvasan eşliğinde kahve içerken Rachel e-postasına açıklık getirip Wren'i *arkadaş olarak veya Wren'in ilgisini çekiyorsa daha fazlası için* tanımak istediğini söyledi. Sonra Wren'e daha önce bir kadını romantik bir olasılık olarak görüp görmediğini sordu. Wren bunu hiç düşünmediğini söyledi ama işin gerçeği o kimseyi olasılık olarak düşünmemişti.

Rachel bacak bacak üstüne atarken uzun yeşil eteğinin kumaşı masanın altından Wren'in bacağına sürtündü. Wren'in omurgasını bir ürperti sardı, kolundaki tüyler ürperdi. Her şeyi analiz eden Wren'in bu konuda bir saniye bile düşünmesine gerek kalmamıştı.

Öğleden sonra kahvesi uzun bir yürüyüşe, ardından indirimli içki saatine, akşam yemeğine ve gece yarısı buluşmasına dönüştü. Birlikte geçirdikleri ilk gün, insanın çok uzun bir süre tuttuğu soluğunu sonunda vermesi gibiydi. Pazar sabahına kadar vedalaşmadılar.

Güz döneminde kulüpteki kız kardeşleri Wren'in artık partilere ve etkinliklere katılmamasıyla ilgili endişelerini dile getirmeye başlamıştı. Wren bu yorumları on dokuz saatlik ders programına bağlayarak geçiştiriyordu. Gizli akşamlarını Rachel'in çatı katındaki dairesinde geçiriyor, orada kısıtlı bütçelerle özenli akşam yemekleri hazırlıyor, arkadaşça bir sessizlik içinde çalışıyor ve Wren dönme zamanının geldiğine karar verene dek birbirlerinin kollarında uyuklayarak uzanıyorlardı. Wren ancak oda arkadaşının erkek arkadaşında kalacağını bildiğinde geceyi orada geçiriyordu. Bu şekilde yokluğunun tanığı olmaya-
 cak ve Wren romantizm takıntılı kız kardeşleri tarafından sorguya çekilmekten kurtulabilecekti.

Rachel ve Wren arasında on yaştan fazla fark vardı ama yaş farkı aralarındaki bağı sınırlamıyordu. Aslında bu ikisi için de bir spekülasyon konusuydu. Rachel yirmi bir yaşındayken Wren kadar azimli ve odaklanmış olsa hayatının nasıl olacağını düşünürdü. Öte yandan Wren, Rachel'ı bir tür öngörülü zaman yolculuğu ve gözünde otuzlu yaşlarında nasıl olabileceğini canlandırma fırsatı olarak görüyordu.

Rachel, Wren'in uzun saçlarına balık sırtı, merdiven, taç ve bukle gibi karmaşık örgü stilleri yapmayı seviyordu. Sırayla birbirlerine susam yağıyla masaj yapar, televizyon izlemek yerine yüksek sesle kitap okurlardı. Rachel araştırmasından, soğuk cama sıcak soluk üflenmiş gibi netlik ve belirsizlik arasında gidip gelen fikirlerinden söz ederdi. Wren onu masal okunan bir çocuk gibi dinlerdi. Temel olarak belirsiz bir çalışma alanının

olması Rachel'ı rahatsız etmiyordu hatta alanını seçme nedeni buydu.

“Uzun bir yolculuğa çıkmak, biraz macera yaşamak ister misin?” diye sordu Rachel. Bahar tatilinden iki gün önceydi, kampüsten arabayla yirmi dakika uzaklıktaki koruma altındaki araziye yürüyüşe çıkmışlardı.

“Nereye gideceğiz?”

“Kaliforniya'ya?”

“Orası çok uzak.”

“Deneyim yolculuğun kendisidir, bebeğim.”

“Şu anda pek fazla param yok.”

“Hadi ama,” dedi Rachel parmaklarını Wren'in parmaklarının arasından geçirerek. “Fazla para gerekmeyecek.”

Wren, Rachel'in geziyi şimdiden romantikleştirdiğini görebiliyordu. Bu olay için Polaroid fotoğraf makinesi bile satın almıştı. Wren'in araba kullanırken, uyurken, yemek yerken ve kitap okurken çekilmiş fotoğrafları Rachel'in dört çekerlisinin arka koltuğuna dizilmişti. Bu nedenle Wren, Rachel'a bu kadar uzağa arabayla seyahat etme konusunda tereddütleri olduğunu ve dönüp haftayı okulda geçirmeyi tercih edeceğini söylemeye cesaret edemedi.

"Bunu neden yapıyorsun?" diyerek Wren'in sözünü kesti gözlemini yoldan ayırmadan Rachel.

"Ne yapıyorum?" diye karşılık verdi Wren.

"Sana ne zaman kişisel bir soru sorsam konuyu değiştiriyorsun. Bu artık alışkanlık oldu."

Rachel çocukluğuna, üniversite yıllarına ve yirmili yaşlarına dair hikâyeleri büyük bir rahatlıkla anlatıyor ama Wren bunlara asla kendi anılarıyla karşılık vermiyordu. Wren konuyu değiştirdiğinde Rachel genellikle üstelemezdi ama bu yolculuktaki yakınlıkları Rachel'in kendisini tutmasını zorlaştırıyordu.

"Kendim hakkında konuşmayı sevmiyorum," dedi Wren öyle olduğu halde savunmacı görünmemeye çalışarak.

"Seni tanımalarını istemediğini düşünüyor gibiyim."

"Sen beni tanıyorsun."

"Tanıyor muyum? Bence sen bir şeyler saklıyorsun."

Rachel'in suçlaması Wren'i bir endişe sarmalına sürükledi.

Wren tatilden beri annesiyle konuşmamıştı. Noel'de annesine saat başı eve zorla giren bir yabancı olmadığını, üniversiteden eve dönen kendi kızı olduğunu hatırlatmak zorunda kalmıştı.

Ev, Wren'in küçüklüğündeki bayramlarda olduğu gibi süslenmediği yerde pisti. Her köşesi ölü böcek mezarlığı gibiydi. Banyo duvarlarını siyah küf kaplamıştı. Annesinin yatak odası kurumuş idrar kokuyordu ve bu kokuşmuş hava eve sinmişti. Wren kokuyu kısmen gidermek için pencereleri açmıştı ama rüzgâr sert ve soğuktu. Uzun süredir annesinin sosyal hizmet görevlisi olan Genevieve her hafta yemek getirirdi. Annesinin yerde bıraktığı artıklara hamam böcekleri, fareler ve karıncalar üşüşmüştü.

Noel cumartesi günüydü ve Wren planladığından on gün erkenden, pazartesi sabahı okula dönmüştü. Annesi aradaki farkı anlamamıştı bile.

Wren bunlardan hangisini Rachel'la paylaşabilirdi?

Tartışmanın ardından Wren yolcu koltuğunda uyuyormuş gibi yapsa da hayat arkadaşı olmak isteyen bu dengeli, şefkatli kadını terk etmesi için ona bağırان müdahaleci sesi susturamadı.

Çöl ve dağ manzaralarından geçerken Wren kendini kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyordu. Rachel özgürlük teolojisi, Flannery O'Connor'ın kutsanmış vizyonu ve Albert Camus'nün laik bir aziz olması kavramıyla ilgili konuşurken Wren'in zihni Rachel'la tanışmadan önceki yaza kaymıştı. Wren'in hikâyesinin sınırlarını korumak zorunda olmadığı kısa ama kutsal o zamana.

EYLÜL

Lewis'in psikiyatristi, hastalığında depresyona girme olasılığının yüksek olduğu konusunda her zaman uyarıda bulunur ve her randevuda onda bununla ilgili belirtiler arardı.

Ancak Lewis depresyonda olmanın tam tersiydi. Manikti... İlham almıştı, kaygısızdı, sabırsız ve coşkuluydu. Kendi zihninde yaşama deneyimi hiç bu kadar heyecan verici olmamıştı. Lewis kendini harika fikirlerle dolup taşan ve onları hayata geçirmek için sınırsız bir enerjiye sahip bir büyücü gibi hissediyordu.

Lewis *Bizim Şehir* provalarından sonra gece saat on birde eve geldiğinde üç kutu ton balığı yedi, atıştırmak üzere bir poşet donmuş karides haşladı ve bütün projelerinin üzerinde çalışmaya başladı. İlk olarak oyunu yazmak. İkinci olarak *Bizim Şehir*'deki sorunların haritasını çıkarmak. Ve son olarak bahçelerindeki meşeye yapılacak ağaç ev tasarımı üzerinde çalışmak.

Zihninde projeler canlanıyordu. Hatta iş birliği yaparak birbirlerine ilham veriyorlardı. Örneğin ağaç ev üzerinde çalışırken oyunundaki bir sahne zihninde tam olarak beliriyor ve sahneyi yazarken Lewis'in aklına *Bizim Şehir* için bir fikir geliyordu. Lewis bu şekilde çalışmaya kendini o kadar kaptırıyordu ki kendisi olduğunu bile unutuyordu. Tekrar acıkana dek.

SAHNE: Soyunma Odası

Wren Minik Hamile Kadın'a (MHK) gülümser. MHK ona başını sallayarak karşılık verir ve bakışlarını yere indirmeden önce kısa bir an göz teması kurar.

WREN: Merhaba.

MHK: Merhaba.

WREN: İyi yüzdün mü?

MHK: Evet. Sen?

WREN: Sayılır.

Kadınlar alışılmadık bir dostluk kurar.

SAHNE: Başka Bir Gün

WREN: Nasılsın?

MHK: Pek iyi değil. Ya sen?

WREN: Aynı gibi.

SAHNE: Ve Bir Başka

MHK: Benim ikizlerim olacak. Kuşlar.

Biri fazla erken geliyor.

Kanatlar, gaga, küçük pençeler.

Tatlı, değil mi?

WREN: Çok üzıldüm.

MHK: Üzülme. Sen bugün nasılsın?

WREN: İyi.

MHK: Yalan söyleme.

WREN: Çok kötüyüm.

MHK: Olur öyle.

WREN: Bir fincan çay içmek ister misin?

MHK: Ne zaman?

WREN: Acaba

belki,

şimdi olur mu?

MHK: Şimdi olur.

“Eskiden NASA’da çalışıyordum. Evlenmeden önce,” dedi Minik Hamile Kadın dört boş şeker paketinden birini parmaklarının arasında sıkı bir top haline getirirken.

“Uzaya gittin mi?”

Minik Hamile Kadın, Wren’e yanıtı bariz bir soru sormuş gibi baktı.

“Hayır,” diye yanıtladı.

“Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu Wren.

“Bir vakıf araştırması.”

“Ne tür bir araştırma?”

“Karmaşık.”

“Fazla soru soruyorum.”

“Öyle.”

...

“Ben finans sektöründe çalışıyorum,” dedi Wren.

“Önemli görünüyor.”

“Aslında kısa bir süre önce izin aldım.

Bu yüzden havuza bu kadar sık geliyorum.

Evim olmayan bir yere ihtiyacım var.

Aynı duvarların arasında sıkışıp kalmaktan yoruldum, anlıyor musun?”

“Tabii,” diye karşılık verdi Minik Hamile Kadın.

“Sen çok iyi bir yüzücüsün,” diyerek sessizliği doldurdu Wren.

Minik Hamile Kadın yüzünü buruşturdu. “Biliyorum.”

“Ve– Geçen gün hamileliğinden söz etmen çok tuhaftı çünkü kocamda carcharodon carcharias mutasyonu başladı.”

“Çok nadirdir.”

“Nisan ayında, evlendikten hemen sonra teşhis konuldu.”

“Ne kadar zamanı var?”

“Birkaç ay. Carcharodon carcharias mutasyonları yetişkinlikte başlayan diğer mutasyonlara göre daha hızlı ilerliyor. Kimse nedenini bilmiyor gibi.”

“Bunu okumuştum. Kocan için üzgünüm.”

“İkizlerin için üzgünüm.”

“Zaten hiçbir zaman anne olmayı istememiştim. Ama şimdi içimde büyüyen iki dişi kuş var,” dedi Minik Hamile Kadın görünmeyen bir uzaklığa boş boş bakarken aldırış etmiyormuş gibi.

“Birinin karısı olacağımı hiç düşünmemiştim. Ama şimdi...”

Wren *şimdiden* sonra ne olacağını bilmiyordu ama Minik Hamile Kadın ne demek istediğini anlamıştı. Gelecek hem belirsizdi hem de hayal edilmesi zordu. Sessiz geçen birkaç dakika boyunca Minik Hamile Kadın haylaz bir ilkokul çocuğu gibi top yaptığı şeker paketlerini pencereye doğru fırlattı. Wren birden Minik Hamile Kadın’a hamileliğini neden sonlandırmadığını sorma dürtüsüne kapıldı.

“Neden kürtaj yaptırmadığımı bilmek ister misin?” diye sordu Minik Hamile Kadın.

“Eh evet,” diye karşılık verdi Wren yakalanmış gibi hissederek.

“Dini sebeplerle.”

“Kuşların olacaksa kürtaj yaptıramıyor musun?”

Minik Hamile Kadın yıllar sonra ilk kez ağlamak üzere olduğunu hissetti.

“Kilise meleklerin de kanatları olduğunu söylüyor.”

Wren, Minik Hamile Kadın'la olan dostluğunun doksan dolarlık yoga taytıyla koşar adım yürümek, doğum günü kahvaltısı yapmak ve yumurtalarını dondurmanın maliyetinden ve zahmetinden yakınmak gibi aktivitelerle gelişen arkadaşlıklardan farklı olacağını o an anladı.

Wren'le Minik Hamile Kadın yaklaşmakta olan kişisel yıkım, korkunç üzüntü ve kederle bilinmeyene serbestçe düşüş deneyimi gibi gerçek, uygulamalı ilgi alanlarını paylaşıyordu.

"Senden hoşlandım," dedi Wren masalarından kalkarken. "Benzediğimizi düşünüyorum."

"Güzel," diye karşılık verdi Minik Hamile Kadın.

Wren izne ayrıldığından beri ilk kez Lewis, çarşamba günkü doktor randevularının ardından yolcu koltuğunun camına yaslanarak uyuyakaldı.

O günkü randevular çok kötü geçmişti. Lewis'in hastalığı başta beklenenden daha yavaş ilerlerken artık hızlanmış ve doktorların şimdiye dek gördüğü en hızlı carcharodon carcharias mutasyonu haline gelmişti. Whataburger günü değildi.

Wren, Güney I-35 otoyolundan evlerine dönerken sağ şeritten dik dik bakan sürücülerin cama yaslanan Lewis'le ilgili ne düşündüğünü merak etti. Onlara acıyorlar mıydı? Korkuyorlar mıydı?

Önceki ay Lewis'in kafasının üst kısmı düzleşip uzamış ve çenesi üç sıra diş daha alacak şekilde genişleyerek kalınlaşan boynunun içinde kaybolmuştu. Bir zamanlar kıkırdak olan (ancak yine de insana benzeyen) burnu artık tamamen düz ve köprüsüzdü, bir zamanlar burun deliklerinin bulunduğu yerdeki iki dar yarıktan soluk alıyordu. Küçük olsa da giderek büyüyen yüzgeçler tişörtlerinin kumaşından çıkıntı yapıyordu. Bir zamanlar erkek tipi kelliği olmamasıyla övünen Lewis yalnızca bir hafta içinde vücudundaki bütün tüyleri kaybetmişti. Yerlerini hızla büyük beyaz köpek balığının gri ve beyaz pigmentasyonu alıyordu.

Bunu ona asla söylemeyecek olsa da Lewis'in yeni gözleri Wren'i rahatsız ediyordu. Yüzüne gömülü kapaklı gözlerinin yerinde oluşan köpek balığı gözleri, şakakların üzerinde duran si-

yah mermerleri andırıyordu. Göz kapakları olmadığı için uyurken bakışları âdeta odanın neresinde olursanız olun sizi takip eden tablolardaki gibi doğrudan ona bakıyordu.

EKİM

Yönetim, “bazı öğrenciler için dikkat dağıtıcı ve rahatsız edici olan durumu nedeniyle” Lewis’in dönem sonundan önce istifa etmesini istedi. Lewis göz attıktan sonra e-postaya dört saatlik *Bizim Şehir* provasını girdi ve kötü haberi birkaç saatliğine kenara kaldırdı.

Lewis eve gelince patladı.

“George’u oynamak isteyen son sınıf öğrencisi Colton’dır kesin. Ya da Bayan Soames’u oynayan Kayla’dır,” dedi Lewis ağzından fırlayan köpek balığı dişi mutfak zeminine çarparken. “Onun ‘yaşlı kadınları oynamaktan *çooooo* sıkıldığını’ söylediğini duymuştum. Ya da hayır...”

Lewis yalnızca çiğ somon filetosunu kemirmek için ara verdikten sonra ağzı dolu olarak söylenmeyi sürdürdü:

“Hayır! Otoparkta sigara içen son sınıflardan biridir.”

“Lewis dur,” diye araya girdi Wren. “Kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Şikâyet bir veliden, okulun yönetim kurulu üyelerinden veya başka bir öğretmenden de gelmiş olabilir.”

“Eh, bu durumu *daha da kötüleştirir*,” diye karşılık verdi Lewis hüsrânını filetoyu mutfak masasına çarparak vurgularken. “Ayrımcılık maddesinden dava açabilirim! *Woodard, Dallas Eğitim İdaresi*’ne karşı!”

Lewis okuma koltuğuna yerleştikten ve öfkesi yatıştıktan sonra Wren günün enkazını temizlemeye koyuldu. Faraşı mutfak lavabosunun altındaki çöp kutusuna boşalttı ve düşen dişi nötr bir nesne gibi incelemek için durakladı. Son zamanlarda Lewis'in duşta saçlarının döküldüğü gibi dişleri de dökülüyordu. Diş iki buçuk santim çapında ve bifeek bıçağı gibi tırtıklıydı. Başparmağını çıkıntıların üzerinde gezdirirken biraz fazla bastırırsa elini kanatacağını fark etti.

Sonra Wren'in soluğu göğsünün üst kısmına sıkışıp kaldı. Tezgâhın yanına çöktü ve kendini küçültüp ortadan kaybolma içgüdüsüyle sırtını dolaba yasladı. Wren birden yeniden on altı yaşına dönmüş, yatak odası dolabında saklanıyordu. Annesinin ayak sesleri, giysilerinin etrafa sürünmesi, annesinin derisinin dışarıda duvara sürtme hisırtısı ve sonra kapıya çarpılması, tırmalanması, itilmesi.

Bir çığlık duydu ama kendisine ait olduğunu anlamadı.

"Wren?" diye seslendi Lewis bastonunu unutup mutfağı topallayarak girerken. "İyi misin?"

Lewis yanına diz çöktü. Böyle bir durum ilk kez yaşanmıyordu.

Elini Wren'in sırtına koydu. "Yalnızca benim. Yalnızca benim, Lewis. Burada güvendesin."

Vücuduna daha güçlü soluklar girdikçe titremeye ve rahatlama gözyaşları dökmeye başladı, yaşlar daha genç bir versiyonuna aitti. Lewis onu yerden kaldırdı. Kaburgaları ksilofonun sert tuşlarına benziyordu. Bu kadar zayıfladığını Lewis nasıl fark etmemişti? Onun kendisine de dikkat etmesi gerektiğini hatırlatması gerekecekti.

Sonra Lewis, Wren'in sıkıdığı yumruğundan kan damladığını fark etti.

Lewis avucunu açtı, dişi Wren'in kastığı avucundan çıkarıp mutfak masasına oturmasına yardım etti. Kan kokusu onu içten içe heyecanlandırdı. Wren dikiş attırmak için acil servise gitmek istemediği konusunda ısrar etmesi dışında bitkin ve sessizdi.

Wren bitkin bir halde yanında uyurken Lewis tamamen uyanıktı. Akşam olanlar için kendisini suçluyordu. Hepsinden kötüsü de onun kanını görünce Lewis'in acıkmasıydı.

O gece Lewis güvenemediği veya kontrol edemediği büyüyen, dürtüsel yanının farkına vardı. Varlığı onu ürpertti.

Uzun süren yaz sıcağı serinleyerek yerini rahat sonbahar günlerine bırakırken Lewis'in bacakları dramatik bir dönüşüm geçirmeye başladı. Bacaklarının iç kısmının arasındaki deri birleşti ve sonra bu birleşme ayak bileklerine, oradan ayaklarına doğru ilerledi. Tekerlekli sandalyeye mahkûm oldu. Lewis bacaklarının birbirine yapışmasıyla ilgili umutsuzluğunu maskelemek için deniz erkeğine dönüştüğü konusunda espriler yapıyordu.

Ancak uyluk kemiklerinden başlayarak bacak kemikleri birbirine yapışmaya başlayınca espri komik olmaktan çıktı. Kemikleri sürekli kırılıyordu. Lewis için günlük yaşam uzun bir iniltiye dönüşmüştü. Hatta çoğu zaman bir haykırışa.

Son yedi aydaki bütün fiziksel değişiklikler arasında yapışma süreci açık ara en acı vereniydi. Kalça kemikleri, baldır kemikleri, kaval kemikleri ve ayak tarakları birleştiğinde köpek balığı omurgası ve heteroserk kuyruktan oluşan kemik dizilimi, yeni biçimini görünür kılacaktı.

Vücudu yeniden biçimlenirken Lewis bu sürece çaresizce tanıklık etmekten başka bir şey yapamıyordu. İki ayaklı yaşamının sona ermesinin acısını çekiyor ve bu rahatsızlık onu projelerinden uzaklaştırdığı için hüsrana kapılıyordu.

Sihir hakkında teoriler geliştirmek için harcadığı saatler artık fazla safça geliyordu. Dönüşümün ana maddesi sihir değildi. Acıydı.

Ekim ayının ikinci çarşamba günü Lewis, tıp kompleksinde yeni bir bina olan OKYANUS 4'ü ziyaret etti. Lewis, OKYANUS 2 ve 3'ü atlamıştı ve bu ona zamanı çalınmış gibi hissettiriyordu. OKYANUS 4'ten sonra başka bina yoktu.

Bu gelişmeyle birlikte psikiyatrist, nörolog ve romatolog yerine insan-hayvan mutasyonlarının son aşamalarında uzmanlaşmış bir palyatif bakım hemşiresine geçiş yaptı. Lewis sık aralarla acısının pençesinde kıvranırken doksanların genç müzik grubu üyeleri gibi sivri uçlu, dikenli saçlı Hemşire Tammy, Wren'le konuşuyordu.

“Bir haftalık oksikodon reçetesi yazacağım, ihtiyaç duydukça alabilir.”

“Yemekle birlikte mi alması gerekiyor?” diye sordu dizüstü bilgisayarına not alan Wren.

“*Lewis'in bilinci yerinde olduğu sürece yemesi gerekiyor,*” diye vurguladı Hemşire Tammy. “Beslenme programına uymanın zor olduğunu biliyorum ancak bu aşamada bu hem sağlığınız hem de güvenliğiniz açısından kritik bir önem taşıyor.”

Lewis'in dizlerinin olduğu yere bir acı dalgası yayıldı. Lewis sallandı ve gözleri geriye devrildi.

“Reçetedeikleri bugün eve gitmeden önce alın. Ve bir şey ihtiyacınız olursa lütfen aramaktan çekinmeyin. Bu aşama öngörülemez olabilir ve benim işim Lewis'in okyanusta yaşayacak kadar güçlü bir büyük beyaz olana kadar olabildiğince az acı çekerek gelişmesini sağlamak.”

“Sence Hemşire Tammy kuaförüne Nick Carter’ın ya da Justin Timberlake’in fotoğrafını mı göstermiştir?” diye sordu Lewis eve dönerken canlanarak.

İkisi de kahkahalara boğuldu. Gülerken bütün bedeni etkileyen türden bir kahkahaydı, kendi kendine kahkaha atan bir kahkahaydı, insanı istemsizce ağlatan ve insanın soluğunu kesen bir kahkahaydı. Wren araba kullanabilecek hale gelene kadar bir araba galerisinin önünde durdu.

Eve dönüş yolunun kalanında Lewis’in aklı başındaydı ve konuşkandı. Wren o ânı randevuyu özetleyerek değerlendirdi.

“Hemşire Tammy beni tanımayabileceğimi söyledi. Yakında kim olduğumu bilemeyebilirmişsin.”

“Nörolog, tanıma merkezinin etkilenmeme ihtimali olduğunu söylememiş miydi?” diye sordu Lewis aylar önce söylenen bir şeyi hatırlayarak.

“Bence hazırlıklı olmalıyız.” *En kötüsünü* ima ediyordu.

“Kim olduğunu unutursam belki sen bana hatırlatabilirsin.”

“Peki bunu sana nasıl hatırlatabilirim?”

“Belki bana adını söyleyebilirsin,
ve tekrarlamamı istersin.

Bunu söylediğimi duyunca

Hatırlayacağımdan eminim.”

“Benim adım Wren. Adımı söyler misin?”

Böyle mi?”

“Kesinlikle. Böyle.”

Balıklara karşı dinmeyen arzusu Lewis'in değer verdiği her şeyi bastırıyordu. Konuştuğu dilinin özünü, bir ağaçta yaşama fikrini, şiirin içindeki evrenselliği ve Wren'i saf sevmek şeklini.

Neredeyse sürekli olarak beslenmezse Lewis çabuk parlayan, senfonik bir öfkeye kapılıyordu.

Ve bu en iyi kısmıydı.

Wren'le Lewis Cadılar Bayramı'nda verandanın ışıklarını söndürdü. Daha fazla korkutucu şeye ihtiyaçları yoktu.

Son birkaç hafta çok zor geçmişti. Lewis banyo zeminine kıvrılmış çığlık atıyor, soluk alamıyor ve kemik oluşumu tamamlanırken inliyordu.

Lewis günlerdir ilk kez Wren'in yardımı olmadan tekerlekli sandalyeyle oturma odasına girdiğinde Wren bir gerçek suç belgeseli izliyordu. Televizyonu kapadı.

"Daha iyi hissediyor musun? Aç mısın?"

Lewis sorusunu duymamış gibi yaptı. "İki aydınlanma yaşadım."

"Öyle mi?"

"Yüz yıl sonra hepimiz ölmüş olacağız."

"Bu doğru."

"Bir de sekizinci sınıf fen dersinde maddenin yaratılmadığını ya da yok edilmediğini öğrettiklerini hatırlıyorsun, değil mi? Yalnızca yeniden düzenlendiğini? Şey, şahsen..." Lewis durakladı. (Şahsen hâlâ kullanabileceği bir sözcük müydü? O hâlâ bir şahıs sayılır mıydı?)

"Ne?" diye sordu Wren.

"Bunları gençken öğrenmek zorunda olmamızın nedeni belki *bizim* yeniden düzenlenen maddeler olmamızdır. Belki onlar *bizizdir*."

"Seninle ben mi?"

"Umarım."

BESLENMENİN GÜCÜ HAKKINDA KISA BİR NOT

Bunu yakında olacaklara bir bakış olarak düşünün:

Lewis çığ ton balığını, somon balığını, kılıç balığını ve çiputayı gıcırdatarak, bütün vücuduyla yiyordu. Vücudunun üst kısmı mut-fak masasının üzerinde dalgalanırken çiğniyor ve yutuyordu. Wren çok geçmeden tabakları bırakıp fırın tepsilerinde servis yapmaya başladı. Sonra Wren fırın tepsilerini bırakıp boş masaya servis yaptı. Sonunda onu yerde besledi. Bu, kollarının hızla küçüldüğü gerçeği göz önüne alındığında Lewis için en rahat ve Wren için temizliği en kolay yöntemdi.

Bütün gün ve gece yanında kalıp beslenmesiyle ilgileniyordu. Aralarda yirmişer dakika uyuyabiliyordu. Her sabah markete gidiyordu.

SAHNE: Balık Tezgâhı

WREN: Sağ taraftaki her şeyi alacağım. Lütfen.

BALIKÇI ADAM: Bütün kasayı mı?

WREN: Evet, lütfen.

BALIKÇI ADAM: Restoran mı açıyorsunuz, hanımefendi?

WREN: Kocam sıkı bir diyetle.

BALIKÇI ADAM: Kocanız mavi balina mı?

WREN: Hepsini paketleyin. Lütfen.

BALIKÇI ADAM: Peki, hanımefendi.

KASIM

Wren'le Lewis, pazar matinesinde sahnelenen *Bizim Şehir*'in son gösterimine katıldı.

Oyun sırasında Lewis sıradan bir seyirci olmakla yetinemedi. Yönetmek de istiyordu. Bu yüzden karanlıkta not defterinin sayfalarını karıştırarak sağlam eliyle zahmetli notlar aldı. Bir kadının rahatsız olduğunu belli etmek için başını iki kere hızla arkasına çevirmesine rağmen Wren onu durdurmadı.

Tam Rebecca'yı oynayan aktris ayın patlamasıyla ilgili repliğini söylerken kadın üçüncü kez arkasına döndü ve başıyla vücudunu koltuğun üzerinden uzattı.

"YETER," dedi dudaklarını oynatarak.

Perdenin asılı olduğu kemerden ayı temsil eden disko topu indirildi ve aynalı ışık ilk birkaç sıranın üzerinde parıldadı.

İşte o zaman kadın Lewis'in gri-beyaz köşeli yüzünü, kapaksız mavi-siyah gözlerini ve jilet keskinliğindeki dişlerini gördü. Dehşete kapılarak çantasını aldı ve hızla çıkışa doğru ilerledi.

"Buluttan nem kapıyor," diye söylendi Lewis dişlerinin arasından.

Sahne arasında birkaç veli ve öğretmen selam verse de çoğu Lewis'i görmemiş gibi yaparak mesafesini korudu. Sonra onun yerine gelen tiyatro öğretmeni kendini tanıtmak için kulisten geldi.

Lewis'in yedek adayı olan Pierce Anthony, iş görüşmesi sırasında prestijli televizyon dizilerini çok sevdiğini ve bu nedenle bir lise oyununu yönetebilecek donanımına sahip olduğunu hissettğini belirtmişti. Müdür, rehberlik danışmanı ve Amerikan Tarihi öğretmeni olarak da görev yapan okulun beysbol takımı koçundan oluşan mülakat heyeti, Pierce'i deneyiminden çok hevesi nedeniyle işe almıştı.

"Pierce Anthony," dedi elini uzatırken adam ve Lewis'in sağ elinin bir göğüs yüzgeci olduğunu, sallanan birkaç başıboş parmağı olduğunu fark etti. Pierce, Lewis'in renk değişikliği dışında sıkacak kadar insani görünen sol eline uzanıp uzanmamak konusunda tereddüt etti. Lewis gözlerini ondan çekmedi ve Pierce'in beceriksizce bocalayarak elini çekmesine izin verdi.

"Öğrencilerle harika bir iş çıkardığınızı söylemem gerekiyor. Harika bir grup," diyebildi Pierce.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Lewis ve notlarına dönerek konuşmayı sonlandırdı.

“Aç mısın? Arka koltuktaki buzlukta karides var,” dedi Wren oyundan eve dönerken.

“Hayır.”

“Susadın mı?”

“Hayır.”

“Ağrın nasıl?”

“İyi.”

...

“Peki oyun hakkında ne düşünüyorsun?”

“Rezaletti.”

“Ben çok hoş olduğunu düşündüm. Güzel sahneler vardı.”

“Lütfen böyle söyleme.”

“Özür dilerim.”

“Gerçekten bütün öğretmenlik kariyerimin boşuna olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Demek istediğim bu değildi Lewis.”

“İma ettiğin şey buydu.”

“Senin daha iyisini yapacağını biliyorum. Yalnızca o kadar da kötü olmadığını söylüyorum.”

“Yerime gelen, oyunu mahvetmiş.”

“Aslında George’u oynayan genç, Emily öldükten sonra ağladı. Etkileyici olduğunu düşündüm.”

“İnandırıcı değildi. Ben olsam onu düzeltirdim.”

O gece Lewis tekerlekli sandalyesini mutfak masasının yanına park etti ve acı çekerek artık Kara Cahil olarak adlandırdığı Pierce'e bir hakaret notu yazdı.

Sevgili Bay Anthony,

Wilder şöyle yazmış, "yarı ışıktaki boş bir sahne" ve "Perde Yok. Dekor yok." Bu göz önüne alındığında, neden sahne aksesuarı eklediniz? Ve bir dekor oluşturdunuz?

Gösteri sırasında neden bazı oyuncular senaryodan okuyordu? Bundan daha beteri ancak bütün oyuncu kadrosunu sahne boyunca avaz avaza MACBETH'i okutarak yürütmek olabilirdi. Oyuncuların en geç provanın dördüncü haftasının başından itibaren kâğıttan okumayı bırakmış olması gerekirdi. Onları gerçekten zorlamalısınız. Herkes ezberleyebilir. Mazeretlerini kabul etmeyin.

Bu da beni üçüncü noktaya getiriyor. Üçüncü perdede kadro neden tamamen değişti? Lise tiyatrosu birilerine yaranarak gelişmez. İyi bir yönetmen bütün oyuncuların eşit olmadığını bilmesine rağmen hepsine eşit davranır.

Yaranmak için alınan kararların önemli sonuçları olur. Örneğin sahte bir yetenek ve olasılık duygusu verir. Böylece şansın ve adam kayırmanın acımasız çarklarının döndüğü New York'a taşınmak için kasıtlı bir arzuya neden olur.

Lütfen kararlarınızın ciddiyetinin farkında olun.

Özetle: Siz efendim, aptallığın da ötesindesiniz. Siz bir kara cahilsiniz.

*İçtenlikle,
Lewis Woodard*

“Hey, Wren! Buraya gel. Bunu okumanı istiyorum!”

Wren, Lewis’in Kara Cahil’e yazdığı e-postayı okuduktan sonra yorgun bir halde başını kaldırdı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Lewis.

“Biraz kaba.”

“İyi.”

“Bana bunu göndermenin iyi olup olmayacağını soracaksan yanıtlım bir gece bekleyip öyle karar vermen olur.”

“Sana atladığım bir şey olup olmadığını soracaktım.”

Wren başını iki yana salladı.

Ve Lewis sağlam olan sol eliyle *gönder* tuşuna bastı.

SAHNE: Kvet Sohbeti

Lewis banyonun dışında tekerlekli sandalyede otururken Wren küvetteki suya bir torba tuz döker. Lewis'in komodinini küvetin yanına eker. Wren, Lewis'in küvete girmesine yardım eder. Biraz su tışar. Son olarak başını yastık görevi gören şişme, havuz oyuncağının üzerine yerleştirir.

WREN: Kitabını ister misin?

LEWIS: Hayır, teşekkür ederim.

WREN: Ama her zaman yatmadan önce okursun.

LEWIS: Canım okumak istemiyor.

WREN: Emin misin?

LEWIS: Evet.

WREN: Rahat değilsen şu uçakta kullandığımız yastıklar daha iyi olabilir.

LEWIS: Ben iyiyim, Wren.

WREN: Neden bana bağıırıyorsun?

LEWIS: Bağıırmıyorum.

WREN: Bağıırıyormuşsun gibi geldi.

LEWIS: Belki sürekli başımda dolaşmasan sesim bu kadar yüksek gelmezdi.

WREN: Ne oldu sana?

LEWIS: Sanırım ikimiz de bana ne “olduğunu” biliyoruz.

...

WREN: *Game of Thrones*'u bu kez sensiz izlesem olur mu?

LEWIS: Ne istersen yapabilirsin.

Lewis küvette tek başına oturmak yerine yazmak isterdi. Hâlâ içinde bir hikâyenin sıkışıp kaldığını hissediyordu. Wren'e, yazmayı motor becerilerinin azalması nedeniyle bıraktığını söylemişti. Ona, harflerin şekillerini oluşturmaya çalışırken onlarla ne anlatmak istediğini unuttuğunu söylememişti.

Örneğin, *A* dik olarak yukarı çıkıp zirveye ulaştıktan sonra dramatik bir biçimde aşağı iniyordu. *O*, bütün harflerin içinde en tutarlı, durdurulamaz ve yorulmak bilmeyendi ancak kız kardeşi *Q* kadar dengeli değildi. *I* ve *J* ya kardeş ya da uzun süredir sevgili olarak birbirine aitti. *J*, sallanan sandalye gibi bir temelin üzerinde sallanarak kronik dengesizliğin ve sağlamlığın eğlenceli niteliğinin tadını çıkarırken *I* mümkün olduğunca az yer kaplıyordu. Lewis hikâyede kaybolmak deyimine yeni bir boyut getirmişti.

Lewis, gerçekliği tanımlamak için kullanmak zorunda olduğu yegâne sembollerden mahrum kalırken kendisine de aynı şekilde gerçek dışıymış gibi gelmeye başladı.

Arkadaşları mesaj atmayı ve aramayı kesmişti. Annesi ona ağlamadan bakamıyordu. Lewis'in durumu bulaşıcı olmadığı halde babası bir buçuk metre uzağında duruyordu. Wren, Lewis'e hâlâ eskiden olduğu gibi davranan tek kişiydi. Evlendiği adamın bütün çabalarına rağmen bir daha geri gelmeyeceğini anlamıyor muydu? Lewis onun bunu öğrenecek son kişi olmamasını umuyordu.

SAHNE: Kvet Sohbeti, II. Kısım

Wren banyo kapısına hafifçe vurur.

LEWIS: Gelebilirsin.

Wren içeri girer.

LEWIS: *Game of Thrones* nasıldı?

WREN: Biri öldü.

LEWIS: Kim olduğunu söyleme.

WREN: Söylemem.

...

LEWIS: Sarılabilir miyiz?

WREN: Küvette mi?

LEWIS: Tabii.

Wren soyunup küvete girer. Lewis'e kafede karşılaştığı Salata Yiyen Kız gibi, yeni biri gibi görünür.

WREN: Neye gülüyorsun?

LEWIS: Sana.

Wren başını onun göğsüne yaslar ve kollarını omuzlarına dolar. Parmak uçlarıyla sırt yüzgecini takip eder.

WREN: Acıyor mu?

LEWIS: Çok değil. Yalnızca biraz hassas.

...

WREN: Bebek sahibi olmamız hakkında ne düşünüyorsun?

LEWIS: Gerçekten mi? Şimdi mi? Ciddi misin?

Wren başını sallayarak onaylar.

WREN: Yalnızca bu soruyu sormanın nasıl bir his olduğunu görmek istedim.

LEWIS: Özür dilerim.

WREN: Yatağa gitsem iyi olacak.

LEWIS: Kal, birazcık daha.

Lewis'in babası onu Hemşire Tammy'ye götürürken Wren, komşularının yeğenlerine portatif bir havuz kurması için otuz dolar ödedi, sonra bahçe hortumu havuzu fazla yavaş doldururken içine altı torba kaya tuzu boşalttı.

"Ne düşünüyorsun? Tuzlu su," dedi Wren, Lewis eve geldiğinde.

"Buna gerek yoktu. Ama teşekkür ederim."

"Denesene."

Lewis elinin geriye kalanı ve ön koluyla kendini merdivene taşıdı ve suya atlayacak ivmeyi kazanana kadar kuyruğunu ileri geri salladı.

"Nasıl geldi?" diye sordu Wren.

"Çok hoş," diye yanıtladı Lewis.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Gerçekten harika. Teşekkür ederim."

Aslında: Lewis aylardır bu kadar rahat hissetmemişti. Su yükselmeye devam ederken bütün öğleden sonra havuzda yüzdü.

Bu sırada, açık havada görüşü bozulurken suyun altında tamamen net gördüğünü keşfetti. Yüzgeçleri suyun üstündeki hayatında işe yaramıyor ama havuzda dümen görevi görüyordu. Tatmin edici derin soluklar alırken göğsünü yanlamasına kesen solungaçları açılıp kapanıyordu.

Saatler sonra havuz tamamen dolduğunda Lewis çocukluğunda arkadaşlarıyla yaptığı gibi turlar atıp durdu ve açığa çıkan enerjisiyle bir kasırga yarattı.

Wren akşam onu almak için dışarı çıktığında Lewis geceyi havuzda geçirmek istediğini söyledi.

“Emin misin? Küvette uyumak istemiyor musun?”

“Burası iyi. İçeri girmek istersem yatak odasının penceresine taş atarım,” diye espri yaptı Lewis ama Wren gülmedi.

Wren, Lewis’in tekerlekli sandalyesini havuzun yanına, bir yığın havluyla üç somon filetosunu da merdivenin tepesindeki platforma koydu. *Daha sonra acıktığında yemesi için.*

O gece Lewis çok iyi dinlendi.

Wren hiç uyumadı.

Minik Hamile Kadın yatak istirahatine çekildiğinde Wren'e mesaj göndererek artık birlikte yüzemeyeceklerini haber verdi. Sonra o sıkıcı ve bilgilendiren üslubuyla Wren'i haftada iki kez kendisini evinde ziyaret etmeye davet etti.

Minik Hamile Kadın'ın Preston Hollow'da, üçüncü kattaki dairesinde ekibe her yıl bayram yemeği veren Wren'in patronu Jonathan'ın oturduğu binada, iki yüz yetmiş metrekairelik sade döşenmiş bir çatı katında oturduğu ortaya çıktı.

Wren tanıdık loş koridorda zili çaldı ve Minik Hamile Kadın üzerinde yere kadar inen keten bir sabahlıkla ağır kapıyı açtı. Karnı yumuşak veya yuvarlak değildi. Aksine, bir balonun ağzının bağlandığı tarafı gibi çıkıntılıydı.

"Merhaba," dedi Minik Hamile Kadın duygusuz bir ifadeyle. "Geldiğin için teşekkür ederim. Seni özlemiştim."

"Ah, bir şey değil," diye karşılık verdi Minik Hamile Kadın'ın bu savunmasız itirafına şaşırان Wren. "Ben de seni özledim."

"Bu çok hoş," diye karşılık verdi Minik Hamile Kadın ve yeniden içine kapandı.

Antre, bir duvarında tavandan yere kadar pencereler, diğerindeyse modern bir üçlü tablo bulunan galeri benzeri bir oturma odasına açılıyordu. Dik açılı, taş yüzeyli ve tekdüze alçak profilli minimal mobilyalar, içinde yaşayan insanlardan ziyade mekân için tasarlanmış gibi görünüyordu. Ayrıca mermer zemin, beyaz duvarlar ve gökyüzü manzarası Wren'e bir bulutun içindeymiş gibi hissettiriyordu.

“Bir şey içmek ister misin?” diye sordu Minik Hamile Kadın. Ayrıntılı geometrik oymaları olan bir bankın önünden geçiyordu. Bankın yanındaki duvara gömülmüş paslanmaz çelik bir buzdolabı vardı..

“Hayır, teşekkür ederim.”

Minik Hamile Kadın’ı yukarıdaki tavan pencereleriyle aydınlanan geniş koridorda takip ederken Wren’in ilgisini benzersiz mimari ve mobilyadan daha fazla çeken şey Minik Hamile Kadın’ın edebiyata şaşırtıcı bir çeşitlilikle düşkünlüğü oldu. Gökkuşağı gibi rengarenk kapaklarıyla Charles Dickens’ın bütün eserleri çalışma odasındaki rafa sıralanmıştı. Banyo duvar kâğıdına Jane Austen’den alıntılar basılmıştı. Sinema odasına *Dev Şeftali* filminin posterı asılmıştı. Harikalar Diyarı temalı çocuk odasının önünden geçerlerken Minik Hamile Kadın hışımla odanın ışığını ve kapısını kapadı.

“Hizmetçi asla ışıkları kapamıyor,” dedi Minik Hamile Kadın kızaran yüzünü Wren’in görmemesi için dümdüz ileri çevirip daha hızlı yürürken.

Wren, yatak odasının köşesinde duran 1970’lere ait top şeklindeki parlak sarı koltuğa oturdu. Minik Hamile Kadın’ın yerden yalnızca birkaç santim yüksek olan bambu bir platformun üzerindeki ince bir şilteden oluşan yatağı dışında oturulacak tek yer orasıydı. Minik Hamile Kadın tamamen çömelerek yatağa yerleşirken inledi. Sonra durumunu kendisinden *anne* olarak söz ederek, başka biriymiş gibi anlattı:

“Anne yalnızca meyve suyu, tohum ve kümes hayvanlarını tüketebilir,” dedi Minik Hamile Kadın Z şeklindeki komodinin üzerinde duran sürahidenden kendine bir bardak kızılçik suyu doldururken.

“İştahın azalması şahin ikizlerin yani yavruların anne rahmini pençeleyerek, gagalayarak ve çatlatarak kendilerini dışarı çıkarabilecek kadar güçlü olduğunu gösterir. Yavrular yanlışlıkla annenin vücudunu yumurta kabuğu zannederek yumurtadan çıkma sürecini taklit edecek ve uygun gördükleri yerden çıkmak için bir delik açacaktır.

“Bu nedenle kuş gebelikleri çoğu zaman anne için ölümcüldür ve annenin bu olasılığı göz ardı etmemesi gerekir. İki sonuca da hazırlıklı olmalıdır: Ölüm veya parçalanmış bir bedenle yaşamak.

“Kocama, kuşlar omuriliğime zarar verirse fişi çekmesini söyledim,” diyerek sözlerini tamamlayan Minik Hamile Kadın birinci şahsa o kadar kendinden emin bir tempoyla o kadar sarsıcı bir geçiş yaptı ki Wren onun bu cümleyi önceden prova ettiğini düşündü. “Her neyse, Lewis nasıl?”

Wren onun öz güvenini taklit etmeye çalıştı. “Onu arka bahçedeki havuza taşıdık. Artık çok daha iyi soluk alıyor.”

“Bu iyi olmuş.”

“Evet, sana şunu söylemek için sabırsızlanıyordum. Bir plan üzerinde çalışıyorum. Onunla birlikte olabileceğim bir plan. Henüz kimseye söylemedim.”

Sonra Wren, melankolik arkadaşını özleyen Minik Hamile Kadın’ı rahatsız eden bir iyimserlikle fikrini açıkladı. Ancak o, Wren’in fikrinin kötü planlanmış ve umutsuz olduğunu düşünüyordu.

“Kuşlar uçar. Balıklar yüzer. Lewis’e doğru alanda var olma özgürlüğünü tanımalısın. Aynısı senin için de geçerli.”

“Kocamı tanımıyorsun.”

“Sen de dünyanın düzenini bilmiyorsun.”

Minik Hamile Kadın'ın evliliğinde uzlaşma yerine fedakârlık kültürü geçerliydi. Bu nedenle tanışmamış olmalarına rağmen Wren gibi bir partneri olduğu için Lewis'i kuskanıyordu.

“Gitsen iyi olacak. benim dinlenmem gerekiyor. Kendin çıkabilirsin. Kapı arkandan kilitlenir,” diye bitirdi Minik Hamile Kadın düz bir sesle.

Büyük bir olay yaşanmadan bu görüşme Wren'le Minik Hamile Kadın'ın sıra dışı dostluğunun sonu oldu.

İkisi de diğerinin hayatında bir amaca hizmet etmişti ve ikisinin de birbiri için üzülmekten kendisi için üzüleceği yeterince şeyi vardı. Minik Hamile Kadın kendisini çoktan kadercı bir geleceğe teslim etmiş olsa da Wren'in hâlâ umudu vardı.

Minik Hamile Kadın'ın bina kapısı Wren'i serin bir sonbahar öğleden sonrasına çıkarırken Wren, yeni ve alışılmadık iyimserliğine hayret etti. Ne zaman bu kadar hayalperest olmuştu? Ve nasıl? Aslında içten içe biliyordu.

Lewis, art arda muhteşem numaralar sergileyen; espriler, hikâyeler ve oyunlarla dikkatini başka yöne çeken bir sihirbazdı. Wren dikkat dağıtan şeylere kanarken Lewis, hiç göremeyecek olsa da bir şekilde her saniye okuyabileceği bir yere güzel şiirlerle dövme yapardı.

Wren, stiliyle işlevselliğinin dengesi nedeniyle seçtikleri evin araç yoluna park ettikten sonra içinde kopan sarsıntı göğsünden sekerek kontrollü maskesini patlatacak gibi oldu. Wren gösterge panelindeki saate bakıp ağlamaya karar verdi ama yalnızca üç dakikalığına. Komşuların görmediğinden emin olmak için etrafı kontrol ettikten sonra alnını direksiyona dayadı, kollarını sıkıca gövdesine sarıp ağladı.

Bundan sonra olanların ardından çoğu kişi Lewis için işlerin tamamen değiştiğini söyleyebilirdi. Doğruyla yanlışın, iyiyle kötünün, aydınlıkla karanlığın tanımı alışılmadık durumlarda daha belirsiz ve öznel bir hal aldığı için belki henüz en kötü halinde değildi.

Bu arada küçük, keskin belirtilerle kış kendini gösteriyordu.

Bizim Şehir'in son gösteriminde Lewis'i gördükten sonra Beski meslektaşlarından birkaçı, henüz vakit varken bir veda partisi düzenlemek istedi. Müdüriyetteki genellikle emeklilik partilerini ve yıllık sürpriz Noel hediyesi çekilişini planlamakla görevli sekreterler, davetiyenin konu satırı için en az kötü olan seçeneğin *Uğurlama* olduğuna karar vermişti. (*Elveda* ve *Özleneceksin* seçenekleri "durumun trajikliğini vurguladığı" için müdürün pek hoşuna gitmemişti.)

Parti günü Lewis kalan ancak çok küçülmüş olan tek koluyla gömlek giymekte zorlandı. Hasta bir insandan çok, yetersiz beslenmiş bir büyük beyaz köpek balığına benziyordu. Kısa ve sıskaydı, kemikli omurgasıyla boyu bir buçuk metreden biraz uzundu.

Wren, Lewis'in küçük düğmelerle boğuşmasını izliyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu yanıtının ne olacağını bilmesine rağmen.

Lewis alışılmadık bir şekilde Wren'in yardımını kabul etmeyi düşünürken önce bir sessizlik oldu. Sonra kafasını hızla iki yana doğru salladı, *hayır*.

Salonun büyüklüğüne göre çok fazla insan ve sandalye vardı. Lewis'in tekerlekli sandalyesiye yalnızca kapının yanına sığıyordu. Sonuç olarak salona giren herkes kapıyı Lewis'in arka tekerleklerine çarpıyor, gitmesi gereken herkes ona bunun nedeni ni açıklamak zorunda kalıyordu.

Öğretmenler odasında bir çocuğun doğum günü partisinden kalan kırmızı, sarı ve mavi süslemelerin kullanılması toplantının endişeli ve kasvetli havasıyla çelişiyordu. İnsanlar yumuşak seslerle konuşuyor; prova edilmiş teşekkür ifadeleri Lewis'e, Hristiyan imalarıyla süslenmiş basmakalıp sözlerle donanmış gibi geliyordu. İnsanlar gözlerinin aslında görmek istediği şeyi keşfetmesine izin vermiyorlardı: Lewis'in acayip biçimini.

Buna benzer vakaları hepsi duymuş olsa da gerçek hayatta bir carcharodon carcharias mutasyonu görmek, ücra bir kasabada bir film yıldızıyla karşılaşmak ya da evinin bahçesinde ender bir fosil bulmak kadar nadir bir durumdu. Bu kadar keyifli bir ruhun böyle bir karanlığa mahkûm olmasının, bu kadar yaratıcı ve vizyoner bir insanın sonunda hiçbir şeyinin ve hiç kimsesinin kalmayacak olmasının talihsizlik olduğunu mırıldanıyorlardı.

Acıma, keder ve gizli ilginin ötesinde partideki hemen herkes aynı özel gerçeği keşfetmişti. Lewis'le Wren'in durumu, kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlıyordu. Sonrasında toplantıya katılanlar, kendi çöp çekmecelerindeki sorunları gözden geçirirken böylesine çarpık bir evrene katlanmak zorunda olmadıkları; kanları ve kemikleri insanlığın bilinen yolundan

kopup gitmediği; hayatları ve aileleri yıkılıp yeniden düzenlenmek zorunda kalmayacağı için şükredecekti.

En kıdemli sekreter, süpermarket pastasını kesip küçük kareleri parlak sarı pasta tabaklarına koymakla meşguldü. Ama kimse pasta yemekle ilgilenmiyor, dokunulmayan tabaklar masada birikiyordu.

Kimse pasta yemediği için sekreterin zorlandığını fark eden geometri öğretmeni, tabak çatalları ve peçeteleri dağıtmaya başladı. Üzerinde kırmızı ve siyah pasta kremasından yapılmış tiyatro maskesi olan parçayı Lewis'e ayırdı. Lewis ayıp olmasın diye bir ısırık aldı, öğürdü ve yere tükürdü. (İnsan yemekleri artık ona pek uymuyordu.) Wren temizlemek için yere çömelirken herkes Lewis'in ağzından Wren'in bluzunun arkasına damlayan salyayı görmezden gelmeye çalışıyordu.

Bütün bunlar olurken odadaki en yüksek ses Pierce Anthony'ninkiydi.

Lewis haklı, diye düşündü Wren. O gerçekten kara cahil.

Kara cahil gururla kısa bir süre önceki ilk yönetmenlik denemesini yeniden anlatmaya başladığında Wren, Lewis'in sakin ifadesinin tiksintiye dönüştüğünü gördü.

Parti iyi bitmeyecekti.

SAHNE: Lewis'in Son Dersi, “Dallas Bağımsız Okul Bölgesi'nde Sanatsal Bütünlük”

LEWIS: E-postamı aldınız mı?

KARA CAHİL: Aldım. Oyunu beğenmemenize üzüldüm. İlk kez yönetmenlik yapıyordum. Sanırım ben de öğreniyorum.

Işıklar, duvarların Lewis'le Kara Cahil'in etrafında giderek daraldığı yanılsamasını vermek için loşlaşır. Oda sessizleşir. Wren öne çıkıp Lewis'in omzunu sıkarak onu durdurmaya çalışır. Ancak Lewis onu sertçe iter, tekerlekli sandalyesinden düşecek gibi olur.

LEWIS: Ben özür bekliyordum.

KARA CAHİL: Kusura bakmayın efendim. Ben size bir şey yapmadım.

Lewis kuyruğunu Kara Cahil'in suratına indirir. Kara Cahil'in çenesi yerinden çıkar ve alt dudağına şelale gibi kan akarken boşta sallanır. Lewis, Kara Cahil'e bir kez daha vurur, bu kez boynunun arkasını kesmiştir. Sırtı ve omuzları kanla kaplanırken Kara Cahil diz üstü çöker. Hayatı boyunca hiç bu kadar hızlı hareket etmemiş

şışman bir adam olan müdür yardımcısı Lewis'i uzaklaştırmaya çalışır. O zaman Lewis, müdür yardımcısına da kuyruğuyla vurur ve o da öğretmenlerin üzerine savrularak onları domino taşı gibi devirir. Birisi, "911'i arayın!" diye bağırır. Işıklar söner.

Lewis olanları film izlemiş gibi gözlemliyordu. Kişisel olarak mesafeli ama olay örgüsünün içindeymiş gibiydi, sanki bedeninin üzerinde havada duruyordu. Karşısındaki varlık tanıdığı o insan olmasa da yeni benliğini tam olarak anlayabiliyordu. Hareketleri seks, beslenme, uyuma veya ısınma gibi doğal bir ihtiyaçtan kaynaklanıyordu. Bu kadar az kontrole sahip olmak hem acı verici hem de keyifliydi.

Wren'in sesi onu kendine getirdi.

"Lewis, lütfen. Lütfen, Lewis. Dur, Lewis, lütfen."

Lewis'in bilinci birden bedenine döndü ve kanı, sağlık görevlilerini, polisi ve en endişe verici olanı; Wren'i gördü. Yüzünde büyük bir kalabalığın içinde kaybolan bir çocuğun darmadağın ifadesi vardı.

Sonra tekrar bedenini terk ederek izleyici görüşüne geçti. Lewis hayatında ilk defa ana karakter, gerçekliğin en güvenilir tanığı değildi. Bu Wren'in hikâyesiydi ve her şeyi onun gözünden görüyordu.

Bir zamanlar personel toplantılarında güldürdüğü meslektaşlarını tehdit ederken Wren'in yüzünde beliren dehşeti gördü. İri yapılı üç polis memuru onu yerde zapt etmeye çalışırken bir kısmı Kara Cahil'e ama çoğu kendisine ait olan kanı, yer döşemesinin her tarafına bulaştırarak yerde debelenmesini izledi. Artık pençelemeyecek, ısıramayacak, tokatlayamayacak ya da çılgılık atamayacak hale gelene dek sakinleştirici iğnesinin yapılmasını izledi. Sonunda gayretli ve sevgi dolu partnerinin, Wren'in onu eski haliyle değil de dönüştüğü haliyle görmesine tanık oldu.

Lewis'in kâbusları artık tamamen çiçek açmıştı.
Karısı onu seviyor ama aynı zamanda ondan korkuyordu.
Sonra her şey karardı.

Eve vardıklarında Lewis'in bilinci kapalıydı ama kendine geldiğinde, kendini buzdolabına ve mutfak masasına çarparak dolapları menteşelerinden sökmeye, duvara ok gibi bıçak fırlatmaya başladı.

Wren kendini yatak odasına kilitledi. Kapının dışından devam eden bir çatışma varmış gibi sesler geliyordu.

Makalelerde bakıcılara sakın kalmaları ve bir yere sığınmaları öneriliyordu. *Tıpkı nöbet geçirenlerin genellikle o sırada iletişim kuramaması gibi mutasyon geçirenler de eylemlerini kontrol edemez.* Makaleler ne düşüneceğini ya da nasıl hissedeceğini söylemiyordu.

Wren yataklarının ayak ucunda yere oturdu, başını dizlerinin arasına yasladı, gözlerini kapadı ve kendi soyu tükenmiş versiyonlarını hayal etti. Marketin önündeki mekanik midilliye binen ve karışık düğümlenen saçları daha sonra ancak güçlü bir tarakla çözülebilecek kadar çok hareket eden kız çocuğu; öncelikle öğrenmek için değil de hak ettiği daha iyi yerlere gelebilme fırsatı elde etmek için çok çalışan genç kız; hazır olmadığı bir aşka kapılan ve bunun kendisini boğduğunu düşünen genç kadın; onu kendi sıcak akıntısına çekip asla bırakmayacağına yemin eden, ona güzelliği fark etmeyi öğreten ve buna layık olduğuna ikna eden adamla bir hayat kurmak isteyen kadın.

Anı akışı Hemşire Tammy'yi araması gerektiği düşüncesiyle kesintiye uğradı ama Wren'in telefonu sokak kapısının yanına asılı çantasındaydı. Onu almak için mutfaktan ve etobur kocasının yanından geçmesi gerekecekti.

Metaller birbirine çarptı. Wren evin sarsıldığını hissetti. Lewis çılgılık arttı. Kendisini tehlikeye atmadan ve bu sırada muhtemelen zarar görmeden onun için ne yapabilirdi?

Ona yalnızca cennet yardım edebilir, dedi kafasındaki gizemli ses. Kendi sesi olamazdı. Wren, cennet şöyle dursun Tanrı'ya bile inanmıyordu. Diğer olasılık annesini hatırlıyor olmasıydı. Angela da tıpkı Lewis gibi pek çok görünmeyen şeye inanırdı. Wren annesini en çok böyle zamanlarda, kendisini güçsüz hissettiği ve ne yapacağına dair hiçbir fikrinin olmadığı zamanlarda özlüyordu. Yanıtı orada yazıyormuş gibi ellerine baktı.

Sonra Wren bir aydınlanma yaşadı. Onu zor olan başka bir güne taşıyacak bir iç görüşü, bir beceri kazandı.

Aşkın yüzeyi bir duyguydu ama bu ince katmanın ötesinde görülecek ve keşfedilecek birçok yer vaat eden dolambaçlı, dipsiz mağaralardan oluşan bir labirent vardı. Wren eskiden romantik tutkuların derinlerde daha da yoğunlaştığını düşünürdü. Ancak bu inanç saf ve mantıksızdı; aşkı arzuyla bir tutan ve belirsizliği ölümcül bir hata olarak gören kesinlik takıntılı kültürün meyesi.

Wren artık tutkunun çok hassas ve geçici olduğunu; ziyaret eden, gelip giden bir duygu olduğunu görüyordu. Duygular baskı altında kaybolurdu, duygular karanlığı aydınlatamazdı. Derinlerde ve zor zamanlarda güçlü kalan şey, bir çaba; bir eylem; bilinçli bir davranış olan sevgiydi. Lewis'le kendisi gibi ruh eşi olmak, teorik veya uydurma bir kavram değildi. Somuttu, ortadaydı.

Yatak odasının kapı önü sessizleşince Wren hasarı incelemek üzere mutfığa girdi, beklediğinden daha kötüydü.

Lewis buzdolabının kulpunu koparıp mutfak lavabosunun üzerindeki pencereden atmayı başarmıştı. Duvarda kaplamasının ve izolasyon malzemesinin görüldüğü çeşitli delikler vardı. Bulaşık makinesinin kapağında yumruk büyüklüğünde bir göçük oluşmuştu. Mutfak lavabosunda parçalanmış bir yemek odası sandalyesi duruyordu. Camlar kırılmıştı. Tabaklar, kupalar, baharat kavanozları, çeşniler de. Yemek masasının üzerindeki aydınlatma kırık parçalar halinde sarkıyordu. Koridora fırlayan tekerlekli sandalye hasar görmüş ama kullanılabilir durumdaydı. Lewis'in kendisi de masanın üzerine serilmiş, Wren'in artık alıştığı açık gözlü bakışıyla bilinçsizdi. Uyuyan bir Venüs gibi.

Bu kaosun ardından Wren yıllardır adım atmadığı bir anıya daha daldı. Yirmi iki yaşındaydı ve tesiste annesini ziyaret ediyordu. Annesinin davranışlarında tanınabilir tek kısım, içeri girdiğinde başını çevirerek Wren'i fark ettiğini belli etmesiydi. O anlarda Wren hep annesinin ona gülümsediğini ve “*Uğradığına çok sevindim,*” demek istediğini hayal ederdi.

Lewis özür dileyemeyecek kadar bitkin ve sersemlemiş bir halde rahatça havuza yerleştikten sonra Wren, Hemşire Tammy'yi aradı.

“Onu bırakma zamanı geldi,” dedi Hemşire Tammy, Wren veda partisini ve Lewis'in öfke nöbetini anlatınca.

“Ama daha önce hayatı boyunca hiç şiddete başvurmamıştı,” diye itiraz etti Wren bir anlığına ikisinin hayvanat bahçesine girmesinin yasaklandığı günü unutarak.

“Çok üzgünüm ama bu olayı bildirmem gerekiyor. Onu üç hafta içinde yaşayabileceği bir ortama bırakmalısınız yoksa bunu sizin yerinize devlet yapacak.”

“Ben yaparım,” dediğini fark etti Wren. “Mümkün olan en kısa sürede.”

Ertesi sabah okul müdürü arayarak üzüntüsünü dile getirdi ve Pierce'in yaralarına dikiş atılması gerektiğini ancak uzun vadede ciddi bir şey olmadığı bilgisini paylaştı.

“Bütün bunlara rağmen,” diye ekledi müdür. “Pierce şikâyetçi olmak istemediğini söyledi. Olağanüstü bir genç adam. Senin için çok üzüldüğünü söyledi.”

“Teşekkür ederim,” dedi Wren midesinde büyüyen bir çukurla. “Ona teşekkür ettiğimi söyleyin.”

Wren, yirmi yaşında

New England'dan Kaliforniya'ya günlerce süren yolculuğun ardından varış noktaları pek de umdukları gibi çıkmamıştı. Wren, Kaliforniya'nın masmavi bir gökyüzü ve sapsarı bir güneşle sıcacık olacağını düşünmüştü ama o gün, orası da kuzeydoğu kadar griydi. Hava yüzmek için soğuktu, bu yüzden Rachel'la Wren ayaklarını suya sokup su ayak bileklerini aşınca sahile koştu. Sonra gelgit havuzu yaratıklarına bakıp sahilin yukarısındaki sırt boyunca birkaç kilometre yürüdüler.

"İyi miyiz?" diye sordu Rachel durup güzel bir manzarası olan banka oturduklarında.

Kaynağı bilinmeyen esrar kokusu onlara kadar geliyordu. Wren spor ayakkabısıyla toprağa bir daire çizdi.

"Evet. Elbette," diye yanıtladı otomatik olarak.

"Birkaç gündür başka bir yerdeydin."

"Buradayım."

"Zihinsel olarak?"

Wren dairesine odaklanarak çukuru giderek daha da derinleştirdi.

"Ben tam buradayım. Ve hiçbir yere gitmiyorum," dedi. Bunu söyledikten sonra söylediği şeyden daha az emin hissetmişti.

Yaklaşmakta olan ayrılışlarına ve Lewis'in bırakılmasına hazırlık olarak Wren, sağanak yağmur altında göl kenarındaki bir plaja kadar gitti. Dalış mağazasında yeni doldurduğu oksijen tüpü de dahil olmak üzere ekipmanını kulübe şeklindeki beton banyoya taşıdı.

Wren zorlanarak dalgıç giysisine girdi. Geri kalan malzemeyi kullanmak için talimatları Google'dan araştırdı.

Wren'in giydiği şey ağır, hantal ya da dar şeylerden oluşan bir karışımdı. Tek başına tüp bile sırtında başka bir insanı taşıyormuş gibi hissettiriyordu. Paletleri taktıktan sonra ayaklarını dizlerine kadar çekerek yürüyen Wren iskelenin yarısına gelince ayaklarını sürüyerek ilerlemenin çok daha kolay olduğunu fark etti.

Wren'in ilk denemesinde maskesi suyla doldu.

İkincisinde fazla hızlı battı ve sağ kulağında keskin bir ağrı hissetti.

Üçüncüsünde Wren karanlık göle sorunsuz bir şekilde indi. Özellikle son zamanlarda çok daha basit şeyler olağanüstü zor görüldüğü için bu kolaylık ona tesadüfi geldi. Aylardır ilk kez ağırlıksızdı.

Wren gölün bulanık dibinde dururken maskenin anlamsız olduğunu fark etti. Dünya çamurdan ibaretti. Sonra çalkantılı düşünceler geldi. *Peki ya, peki ya, peki ya, peki ya?*

Peki ya dünyayı ilk Wren terk ederse? Peki ya olay örgüsünün sürprizi buysa? Ya ekipmanı arızalanırsa boğulup bilincini kaybeder miydi? Peki ya hemen oracıkta, gölde, bir sonraki boyuta

geçerse? Peki ya genellikle devam eden bir dizi zorlukmuş gibi görünen hayattan kurtulmanın yolu onu terk etmekse?

Yerel polis, Wren'in terk edilmiş arabasını bulur ve ardından kurtarma dalgıçları cesedini çıkarırdı. Lewis'in onu teşhis etmesi gerekirdi ama belki tam da o an onun hatırlamayı bıraktığı âna denk gelirdi. Sıra sıra sivri, keskin dişlerinin arasından polis memuruna şöyle söylerdi, "*Bu yüzü hayatımda hiç görmedim.*"

Şükran Günü'nden bir hafta önce Lewis, çocukluğunun geçtiği evin bahçesinde ailesiyle vedalaştı. Yaşayan meşeleri bir kez daha görmek istemişti. Sonra Greg arabanın lastik basıncını kontrol etti ve Annie, Lewis için bir kutu dolusu ton balığıyla Wren için meyve ve uyuyamadığından veya ağlaması durmadığından gecenin üçünde pişirdiği iki repse *brownieyi* paketledi. Önceki iki hafta boyunca aralarında karnı acıkan tek kişi Lewis'ti.

"Babanla benim gelmemizi istemediğinden emin misin?" diye sordu Annie, gözyaşları önceki günün makyajında iz bırakıyordu.

"İdare ederiz," diye karşılık verdi Wren ikisinin adına.

Lewis'in soluğu yüzeysel ve hırıltılıydı, konuşmak canını yakıyordu ama söyleyecek birkaç sözcüğü olmasını, bir umut ve minnettarlık konuşması hazırlamış olmayı isterdi. Sonunda Eugene O'Neill'in en sevdiği dizelerinden birini okurdu: *Benim insan olarak doğmam büyük bir hataymış, bir martı ya da balık olarak çok daha başarılı olurdum.*

Bunun yerine başı dönüyor ve mekân algısını kaybediyordu. Işık. Sıcak. Beton. Çimen. Araba. Ev. Gökyüzü. Ona bakan, anlamadığı sözcüklerle sorular soran bu üzgün insanlar kimdi? Hatırlamak için Wren'e baktı. Wren'i her zaman hatırlardı.

Teksas ve New Mexico boyunca seyahat ederken Lewis zorlu soluk alışları ve hırıltılı soluk verişleri dışında sessizdi. Wren iki sıra koltuğu çıkarıp Lewis'in arazi aracının polyester döşemesine

yapışmasını, yani bantlanmış gibi takılmasını önlemek için arkaya muşamba sermişti.

Wren bir yandan kafasında planının provasını yapıyordu. Yakında hepsi Lewis'e açıklanacaktı. Kendine her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Öyle olmak zorundaydı. Kuşkunun orada, o anda yeri yoktu.

“Neredeyiz?” diye sordu araç on bir saatlik bir sürüş gününün ardından durduğunda Lewis boğuk bir sesle.

“Albuquerque’de bir Best Western’de. Geceyi burada geçireceğiz.” Wren arkasına döndü ve konserve ton balığının Lewis’in her yerine, muşambaya hatta her nasılsa camların alt kısmına bulaştığını gördü. Lewis akşam yemeğini yememişti.

“Saat kaç?” diye sordu Lewis. Kontrol panelindeki dijital saat koyu fraktallardan oluşan bir bulanıklıktı.

“Gece yarısını biraz geçiyor. Bu gece arka koltukta mı kalmak istersin? Yoksa otel odasında mı?”

Wren, Lewis’i soğuk suyun aktığı duşta bıraktı, arazi aracının arkasını sildi ve otelin buz makinesinden tekrar buz kutularını doldurdu. Günlerdir ilk kez midesinin guruldadığını fark etti ve Annie’nin keklerini hatırladı. Ona hem merak hem de anlayışla bakan ön büro görevlisini görmezden gelerek son bir kez daha arabaya gitti.

Wren odaya dönünce üç lokma aldı, yorganın altına girdi ve sonunda bayılır gibi uykuya teslim oldu.

Wren yolculuğu mümkün olduğu kadar çok güne yayarak
oyalanıyordu. Lewis bunu, insanlar şaşkın şaşkın ba-
karken Wren'in Büyük Kanyon'un yürünebilir doğa yollarında
sandalyesini ittiği dolu dolu bir günün ardından kesin olarak
anlamıştı.

Yolculuğun beşinci gününde Lewis halüsinasyon görmeye başladı.

Arabanın tavanını kaplayan uzun siyah antenli ve korkunç kırmızı gözlü iPhone büyüklüğündeki böcekler gırtlaktan gelen dilleriyle aralarında fısıldaşıyordu. Araba hareket edince Lewis muşambanın üzerinde kayarak aracın yan tarafına yapıştı. Sonra bölgelerini istila etmenin cezası olarak böcekler yüzgeçlerini ısırmak için tepesine üşüştü.

“Hey! Ahh!” diye bağırdı Lewis. “ÇEKİLİN ÜSTÜMDEN!”

“Neler oluyor?” dedi Wren. “Terledin mi? Aç mısın?”

Ancak Lewis yanıt vermedi. Şimdiden başka bir halüsinasyonun içinde kaybolmuş, ulaşılamaz olmuştu.

Yolculuğun altıncı ve son gününde Lewis dört hayal gördü. Hayallerin hepsinde etrafta dolaşabiliyor ve bir zamanlar olduğu gibi gerçekliği deneyimleyebiliyordu; iki kolu ve bacağı, kolayca nefes alabildiği akciğerleri ve bir seksen boyuyla ayakta durabiliyordu.

İlk görüntü bir anıydı. Deli gibi âşık olan Lewis, pazar günü akşam yemeğinde ailesine evlenmek istediği kadınla tanışmasını anlatıyordu. Annesi neredeyse çatalını düşürecekti.

“Onunla ne kadar zamandır görüşüyorsun?” diye sordu Greg.

“On yedi gün.”

“Adı ne?” diye sordu Annie.

“Wren.”

“Wren mi?” diye tekrarladı annesi.

“Wren, çalığı gibi,” diye karşılık verdi Lewis.

Sonra annesiyle babası oğullarının yeni aşkının bir kısmının kendi içlerinde dolaştığını hissetmek istermiş gibi birlikte kızın adını söylemeye başladı. *Wren*.

İkinci hayal, haziran dolunayı gecesinin biraz değişmiş bir hatırası, başyapıt anısının yeniden yaşanmasıydı. Anının bu versiyonunda hastalık yoktu, insanlığının yaklaşan kayboluşu yoktu, durdurulamaz bir hızla onu karısından ve hayattan ayıran uçurum yoktu... Yalnızca tekrarlanabilecek güzel bir geceydi.

Üçüncü hayali *Bizim Şehir*'in kapanış gecesiyle ilgiliydi. Oyunun sahnelenişi Lewis'in titiz yönetmenlik tarzına göre berbattı.

Oyunun son sahnesinde Emily Gibbs'in hayaleti on ikinci yaş gününü ziyaret ettiğinde bütün seyirciler hatta oyuncular, sevinçle kederin insanoğlunun doğuştan hakkı olduğunu ancak aslında yaşamının bu iki duygunun arasında kalan şeyler olduğunu hatırlarken tiyatrodakiler huzurla mırıldanıyordu.

Sahne Yönetmeni Emily Gibbs'i mezarlığa geri götürdükten sonra doğrudan seyirciye, Lewis'e bakıyordu. Oyun henüz bitmemişti.

SAHNE: Lewis'in Dördüncü Hayali

Lewis koltuğundan kalkar ve o bunu yaparken lisenin oditoryumu, Lewis'in on dört yaşındayken izlediği ilk Broadway oyunu olan Fırtına'nın sahnelendiği Broadhurst Tiyatrosu'na dönüşür. Önceki sayfada Sahne Yönetmeni'ni oynayan oyuncu artık genç biri değil, Sör Patrick Stewart'tır.

PATRICK STEWART: Sahne tamamen sizin.

LEWIS: Sör Patrick Stewart? Bunu bana mı söylediniz?"

PATRICK STEWART: Başka kime olabilir?

Lewis seyircilerin arasından geçerek Broadhurst'ün koridorunda ilerler ve merdivenden sahneye çıkar.

PATRICK STEWART: Sizi bekliyorduk, Lewis Woodard.

Patrick Stewart sahnenin solundan çıkar ve Lewis sahnenin arka tarafında, ortada ışığını bulur. Yere bakar ve seçme monologlarından önce yaptığı gibi enerjisini odaklar. Ama bu bir seçme değildir. Lewis başını kaldırıncı salonun o zamana kadar tanıdığı herkesle dolu olduğunu görür.

LEWIS: Kıtalara ve Shakespeare'e elveda.

Yatağa ve iki gözü kapalı uyumaya elveda.

Yumuşak çimenlerin üzerinde yalın ayak olmaya ve el tutuşmaya elveda.

Yollara, patikalara, çimenliklere ve Batı I-40'a elveda,
hepsi beni

buraya ve bu âna getirdi.

Tanrı için hepimiz uzaydan izleyenlere

bağımsız bir sanat biçimi sergileyen oyuncular mıyız?

Keşke şimdi bildiklerimi

o zaman görebilseydim.

Baştan beri başrolü oynadığımı.

Lewis acele etmeden ellerinden başlayarak bütün vücuduna gerçekten bakar. Her bir eklemi, kemiği ve deri kıvrımını takdir eder. Sonra üç adım gerileyerek karanlığa karışır.

LEWIS: Bay Stewart, ben hazırım. Beni denize götürün.

Seyirci üç saniye boyunca sessiz kalır ve Lewis'le birlikte soluk alır. Zamanı, yarını ve sorunlarını unutur. Sonra ayağa fırlar. Ayakta alkış. Işıklar söner.

Lewis'le Wren sahile, Wren'in Rachel'la birlikte on beş yıl önce üniversitedeyken çıktıkları yolculukta geldikleri plaja ulaştıklarında Wren, Lewis'i arabadan okyanusa kadar nasıl götüreceği dışında her şeyi planladığını fark etti. Tanıdık bir yer seçmenin pratikliğinden yararlanamadığı için bir an kendine kızdı.

Wren bagaj kapağını açıp muşambayı çekerek Lewis'i aracın arka kısmına yaklaştırdı. Lewis kenara gelince kuyruğundan çekerek onu yavaşça yere indirmeye çalıştı ama o hızla dışarı kaydı ve kafası büyük bir ses çıkararak betona çarptı. Lewis inledi.

"Tanrım, Lewis. Çok özür dilerim."

Üzerinde Lewis'in olduğu muşambayı bisiklet yolu boyunca, sonra kumsalda sürüklemeye başladı. Kıyı şeridine gelmeden hemen önce durdu.

"Arabadan bir şey almam lazım. Burada bekle," dedi Wren soluk soluğa.

Lewis başını salladı ve arkasından kumları havalandırarak koşmasını izledi. Zaten hiçbir yere gidemezdi.

Wren birkaç dakika sonra tüplü dalış teçhizatıyla karşısında duruyordu. Lewis'in buna ilk tepkisi bir sevinç dalgası hissetmek oldu. Tabii! Wren'in her şey için bir planı olurdu. Ve sonra Lewis'in kalbi kırılmaya başladı.

"Ben de seninle geliyorum, Lewis.

Bütün düzenlemeleri yapacağım.

Seni birkaç gün burada bırakacağım.

Dallas'a döneceğim.

Evi satacağım.
 Bir tekne satın alacağım.
 Sen de biliyorsun,
 ben on yaşına kadar yüzen evde yaşadım.
 Eve dönmüşüm
 gibi olacak.
 Okyanusu birlikte keşfedeceğiz,
 ve hiç hayal etmediğimiz bir yaşam kuracağız.”

Lewis kendini alışılmadık bir durumda bulmuştu. Normalde olanaksız fikirleri olan ve Wren'i bunların yapılabilirliğine ikna etmeye çalışan kendisi olurdu. Artık diğer tarafta olmanın nasıl bir his olduğunu anlamıştı. Onunla tartışmak; birlikte olmalarının tehlikeli olabileceğini, onu okyanusta koruyabileceğinden emin olamayacağını, tehlikenin kendisi olabileceğini söylemek istiyordu. Aynı zamanda Lewis gurur da duyuyordu. Gerçekçi ve sabırlı karısı Wren hayal kurmuştu.

Birlikte dalgalı karanlık suda ilerlemeye başladılar. Wren ayaklarının yerden kesilmesini önlemek için yan dönerek mücadele ederken Lewis dalgaların arasından hızla süzülüyordu. Okyanusun gücü Wren'in tahmin ettiğinden çok daha büyüktü. Gölde becerikli olsa da kendine çok güvenmezdi. Okyanus deneyimsizliğini ortaya çıkarmıştı.

Dalgalar onu sürüklüyordu, öksürerek deniz suyu yuttu. Her şey yanılttı. Nasıl soluk alması gerektiğini unutmıştı. Acaba ekipmanı mı bozdu? İki paletini de kaybetmişti, onları bulmak için sahile vuran köpüklü dalgalarla mücadele etti. Kıyıya alıştıktan sonra tekrar deneyecekti. Kolay pes etmeyecekti. Her şey yoluna girecekti. Öyle olması gerekiyordu. Bu yalnızca deneme sürüşüydü. Lewis'e bunları hesaba kattığını söyleyecekti. Alışma dönemleri beklenen şeylerdi. İlk seferinde yaşanan başa-

rızızlıklar sonucun başarısız olacağını göstermezdi. Ayrıca Dallas yakınlarında gerektiği gibi dalış alıştırması yapabileceği bir okyanus yoktu. Evet, henüz satın almadığı teknenin yanında gerekli eğitimi alacak ve ona yavaş yavaş eşlik etmeye başlayacaktı. Lewis onun ikilemini kesinlikle anlardı. O şimdiye dek tanıdığı en anlayışlı insandı.

Lewis daire çizerek ona döndü.

"Tutun," dedi. Wren onun sırt yüzgecini yakaladı ve bacaklarını ata biniyormuş gibi ona doladı.

Kıyıda çılgınca ekipmanını ayarladı. "Paletlerimi kaybettim. Lanet olsun."

"Hey. Wren." Lewis yorgun gözlerle ona baktı, kuyruğu su daydı ve gövdesinin üst kısmı çaprazlamasına ıslak kumun üzerinde duruyordu.

"Bana bir saniye ver. Neredeyse hazırım," dedi Wren.

"Hey, buraya bak, Wren. Bu konuyu konuşalım."

"*Lütfen*. Bana zaman ver."

"Bir tür sertifika programına katıldın mı?" diye sordu Lewis anlık bir insan mantığıyla.

"Hayır."

"Ders aldın mı?"

"Hayır!"

"Ya."

"Kendi kendime öğrendim."

"Nerede?"

"Orasını boş ver."

"*Lütfen* bütün bunları bırak. Yalnızca burada benimle ol."

Wren, Lewis'in gözlerine baktı ve kocasının belli belirsiz bir yansımasını gördü.

"Ah, Lewis. Gözlerin yine hayat dolu."

“Önünde kocaman bir gelecek var.”

“Ve onu seninle geçirmek istiyorum. Bu yalnızca başlangıç.”

“Ya bu yalnızca doğal gidişatsa? Bu birbirimizi sevmediğimiz anlamına gelmez. Belki de sevdiğimiz anlamına gelir.”

“Hayır. Lewis. Dur. Böyle şeyler söylemeyi kes,” diye yalvardı Wren dizlerinin üzerine çöküp oksijen tüpünü, yeleği ve maskeyi fırlatarak. Sonra kaçıp gitmesini önlemek için iki kolunu göğüs yüzgeçlerinin hemen altına geçirerek Lewis’e tutundu.

“Böyle şeyler pek çok insanın başına geliyor. Evlilikler bazen... biter. O iki kişiyle hiç ilgisi olmayan nedenlerden dolayı. Bazen insanlar farklı şeylere ihtiyaç duyar. Sen müthiş, *müthiş* bir eş oldun. En iyi arkadaşım—”

“Hayır, Lewis.

Seni her gün ziyaret edeceğim.

Ve sonra bir gün,

durumunu bilimsel olarak, tıbbi olarak,
tersine çevirmenin bir yolunu bulduklarında
harika ağaçlarla dolu bir arazi satın alırsınız ve
bütün ağaçlara ağaç evler inşa ederiz.

Bir sürü çocuğumuz olur ve
birlikte ailece oyunlar okuyup
güzel gecelerde yıldızlara bakarız.

Gözünde canlanıyor mu?

Çocuk istemediğine karar verirsen
ona da tamam, hiç sorun değil.

Bütün kitapları okuruz ve
bütün dizileri izleriz ve
izlerken uyuruz ve seyahat ederiz ve
para kazanırsınız, sanat yaparsınız ve sevişirsiniz
sürekli, canımız ne zaman isterse.

Ya da birkaç büyük köpek sahiplenebiliriz.

Sen her zaman büyük köpek isterdin, değil mi?"

Lewis, kuyruğu arkasında sahile vuran dalgada sallanırken ona boş boş bakıyordu.

"Neden bir şey söylemiyorsun? Lütfen bir şeyler söyle," diye yalvardı Wren ona daha sıkı tutunarak.

"Ben eskiden olduğum kişi değilim. Ben evlendiğin adam değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

Lewis de ona sarılabilmeyi ve iki insan kolunu onun küçük, titreyen bedenine sarabilmeyi isterdi. Sözcüklerle elinden geleni yapmaya çalıştı:

"Çocukluğumun yatak odasında durmak;

çizgi romanlara,

minyatür kahramanlara,

ve bütün kızların imzaladığı

okul yıllıklarına bakmak

ve o minik odanın

eskiden dünyadaki tek varlığım

olduğunu hatırlamak gibi.

Bunu başka nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum.

Göz ardı edemeyeceğim şeyler var."

Wren soluk borusuna ıslak bir sünger sıkışmış, suyun altında soluk alıyormuş gibi hissetti. Lewis devam etti:

"Banyo musluğu tekrar damlatmaya başlarsa babamı aramanı istiyorum.

Zaten tamir etmeme o yardım etmişti

ama sana söylememiştim, çünkü

tamirattan anlayan bir erkek olduğumu düşünmeni istemiştim.

Ama ben o tür biri değilim ve öyleymiş gibi davrandığım için özür dilerim.

Ayrıca garajda bağışlamayı unuttuğum bir çekmece dolusu tişört var.

Ama fazladan tişörtünün olması güzel olabilir arabayı yıkamak için.”

“Arabayı hep sen yıkarsın,” dedi Wren karın üstü uzanarak. Ayak bileklerini Lewis’in ikinci küçük sırt yüzgecinin hemen altından kuyruğuna dolayıp ona mümkün olduğu kadar çok temas etmeye çalıştı.

“Öyleydi. Ama belki birisiyle tanışırsın...”

“Hayır, Lewis. Lütfen—”

“Arabayı senin için yıkamak isteyecek Başka Birisi’yle.”

“Arabayı benim için yıkamak isteyecek Başka Birisi,” diye tekrarladı Wren soluk almaya çalışırken.

“Evet. Başka Birisi.”

“Ben Başka Birisi’ni istemiyorum.”

“Üşüyor musun?”

“Ben iyiyim.”

“Hava neredeyse karardı.”

“Tamamen değil,” dedi Wren. Görünüşe göre suyun üzerindeki turuncu güneş şeridi onun tarafında olan tek varlıktı. Deniz suyu tekrar tekrar bedenlerinin üzerinden geçip geri çekiliyordu. Onlar dünyeviliğin arasındaki belirsiz eşikte duran kırık yaratıklardı.

“Günlerdir araba kullanıyorsun. Çok yorulmuş olmalısın.”

“Önemli değil.”

“Gitmek zorundayım.”

“Lewis, planımızı hatırlamıyor musun?

Unutacağın zamanla ilgili olan?

Benim adım Wren. Adımı söyler misin?"

"Gitmek zorundayım."

"Lütfen Lewis. Yalnızca—
adımı söyle."

Lewis yüksek sesle söylemeden önce adını düşündü ve ilk kez "Wren, çalığışu gibi" ifadesinin bu kadar karmaşık, renkli, şaşırtıcı ve zeki biri için fazla sıradan bir etiket olduğunu fark etti.

"Wren," dedi.

"Evet. Tekrar."

"Wren."

"Tekrar."

"Wren."

"Tekrar..."

Tekrar...

Tekrar...

Tekrar!

"Kim olduğumuzu hatırlamıyor musun?"

"Ben hiçbir şeyi unutmadım."

Tuzlu gözyaşları denize karıştığında Lewis nihayet aşk hikâyelerinin gidişatını anladı: O, kendisini dünyaya bağlayacak bir ip arayan amaçsız bir uçurtmaydı ama bunun yerine gökyüzünü keşfetmesine destek olan büyük, güçlü bir rüzgâr olarak Wren'i bulmuştu.

"Her şeyi bulduğundan daha iyi hale getiriyorsun,
özellikle beni.

Bu müthiş evlilik için teşekkür ederim.

Hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Ve sen benim düşünceme tutunmaktan çok daha fazlasını hak ediyorsun.

Bunlar senin fırsatlarını bastırır.

Başka Birisi karşına çıkarsa
buna, yeniden başlamana
ben onay veriyorum, kesinlikle onaylıyorum.
Müthiş bir anne
ve bir eş olacaksın.

...

Sen Wren'sin, hayallerimin kadını.
Wren, hayatımın en güzel zamanı."

Wren yeniden dizlerinin üzerine oturup gelgitin güçlü kolu onu okyanusa çekmeye çalışırken Lewis'in kafasını kucığına çekti. Dermal dişçikler kolunu tahriş etse de elinden kayıp gitmesine izin vermeyecekti. Lewis, Wren'in bacaklarının sıcaklığını çenesinin altında hissediyordu, yapabileceği daha çok şeyin olmasını ve ona bir kez daha sarılmayı isteyerek dizlerini öptü.

Pasifik'in soğuk suyu kuyruk ve bacaklarını okşarken bu şekilde oturmaya devam ettiler. (Wren birlikte omuz omuza arabaya yürümek isterdi. Sonra bir benzin istasyonunun önündeki piknik masasında *taco* yerlerdi. Sonra sahil kenarında bir motel bulup dalga seslerini dinleyerek uyumak için pencereyi açık bırakırlardı. Belki bölümlerce dizi izleyip gecenin ikisinde sevişirlerdi, sırf ikisi de uyanık olduğu ve bunu yapabilecekleri için.) Veda etmek için doğru zaman yoktu.

Sonra Lewis son kez başını kaldırıp onu dudağından öptü. Çiçek yaprağı gibi dudaklara değen keskin dişler...

"Seni seviyorum," dedi ve sonra dudaklarını oynatarak, "*Elveda*," diye ekledi.

Ve bir solukta Wren'in kolları boş kaldı.

Wren, onun yeni ve muhteşem bir kıvraklıkla keşfedilmemiş karanlığa doğru yüzmesini, sahile vuran dalgaların arasında hızla

ilerlemesini, havayla suyun arasında bir cambaz gibi asılı kalmasını izledi.

Wren onun evde nasıl görüldüğünü, fazla küçük bir küvette ve sonra portatif bir havuzda acı çektiğini hatırladı. Elinden geleni yapmıştı ama yeterli olmamıştı.

Wren gecenin geç saatlerine kadar kara okyanusa bakarak Lewis'in kendisine dönmesini, fikrini değiştirmesini bekledi. Zaman kavramını yitirmişti. Yıldızlar hakaret edencesine canlı ve böylesine bir düzensizliğe rağmen hâlâ parlaktı. Tepede son dördündeki ay yükseldi ve Wren'in yaşamının kalbi bir kez daha paramparça oldu.

Neye ihtiyacım var? Neye ihtiyacım var? Neye ihtiyacım var? Neye ihtiyacım var? Neye ihtiyacım var? diye sordu Wren gecenin içine, tıpkı küçük bir kızken annesinin ona öğrettiği gibi.

Sonunda bir yanıt belirdi:

*Her şeye,
her şeye,
her şeye,
her şeye,
her şeye ihtiyacım var
ama her şeye,
bir kadının tek başına
araması ve elde etmesi için
fazla olabilir mi bu?*

Wren ertesi sabah uyandığında ıslak ve ağrılar içindeydi. Öğleden sonraya kadar kustığı gözlerini bir denizcinin karısı gibi kumsalda ufuk çizgisinden ayırmadan bekledi, hâlâ Lewis'in fikrini değiştirip ona döneceğini 'umuyordu.

Akşama doğru saat dört civarında Wren gerçeği kabul etti. Lewis gitmek istemişti ve ona geri dönmeyecekti. Bir şeyi yapmaya karar verdiğinde, sonunda onu başarana dek vazgeçmezdi. Belki kendisi de öyleydi. Wren ekipmanını kumsalda bıraktı ve arazi aracının arkasında önceki günkü giysilerini giydi. Bitmişti.

Wren'in yirmili yaşları

Bahar tatilinden sonraki haftalarda Wren ondan giderek uzaklaşırken, Rachel'in aramalarını ve mesajlarını görmezden gelip görüştüklerinde soğuk davranarak kısa keserken Rachel elinden gelen her şekilde sevgi göstererek kendini sonuna kadar açmıştı.

Ayrılığı Rachel gündeme getirse de bunu isteyenin Wren olduğu açıktı.

"Kendini çok akıllı ve deneyimli sanıyorsun. Hayatın ne olduğunu bildiğini sanıyorsun. Ama öyle değil," dedi Rachel, kız öğrenci yurt binasının önünde gözyaşları içinde.

Kendini küçümsediği o anda Wren, birden kız kardeşlerden birinin onu bir kadınla görmesini umursamadan Rachel'in ellerine uzandı. Ama Rachel geri çekildi.

"Rachel, özür dilerim. Neden yapamadığımı bilmiyorum... Sen dünyaları hatta daha fazlasını hak ediyorsun. Mutlu olmayı hak ediyorsun." Wren'in iç dünyasındaki sürtüşme kafasını karıştırıyordu. Evet, kalbi kırılmıştı ama önemli bir ölçüde de rahatlamıştı.

"Asıl noktayı kaçırıyorsun. Mutlu olmayı hak ettiğimi *biliyorum*. Umarım sen de bunu hak ettiğinin farkına varırsın. Belki

bir daha karşına Birisi çıktığında buna hazır olursun. Belki bir dahaki sefere anlarsın.”

Wren üniversiteden sonra çocukluğunun tam tersini inşa etmeye başladı. Rakamlarla arası iyi olduğu ve çok para kazanmak istediği için finans alanında kariyer yapmayı seçmişti. Rakamlar kesinlik sağlıyordu. Kesinlik kontrol sağlıyordu. Kontrol koruma sağlıyordu.

Beklenildiği gibi çok başarılı oldu. Hız, baskı ve hassasiyet Wren'i hayatındaki başka her şeyi unutmaya zorluyordu. İş onun en sevdiği uyuşturucuydu ve başka hiçbir şeyi sevmiyordu. Promosyonlar ve ikramiyeler peş peşe geldi. Korkunç miktarda para kazandı ve çok azını harcadı. Yalnızca ancak bedeni artık onu taşıyamayacak hale geldiğinde uyuyordu. Yirmi dört yaşına girmesine birkaç ay kala Dallas'a taşındığında Wren, tek bir yılda annesinin on yılda kazandığından daha fazla para kazanıyordu.

Ancak hiçbir iş ya da para miktarı, Wren'in annesinin son günlerinde çoğunlukla ortada olmamasından duyduğu utancı ve pişmanlığı dindiremezdi. Wren o vakitlerde zamanın çok değerli olduğunu veya üç sözcüğün, özellikle de en sevdiği kişiden geliyorsa bir insanı mahvedebileceğini bilmiyordu.

Wren annesinin olmadığı bir dünyada kendini nezle benzeri bir yalnızlığa hapsolmuş buldu. Artık çalışmak onu ayakta tutmaya yetmiyordu. İnsanlara ihtiyacı vardı. Wren sık sık Rachel'in son sözlerini düşünüp sonunda bir karar verdi. Korkusu ve kaçma dürtüsü ne kadar güçlü olursa olsun bir dahaki sefere karşısına Birisi çıktığında hazır olacaktı.

Wren sırf diğerk insanlara yakın olabilmek, hayatın hareketlerini ve seslerini birlikte yaşayabilmek için kafelerde, lokantalarda, barlarda ve restoranlarda tek başına yemek yemeye başladı. Bu yalnız gezintilerin birinde Wren ona dünyanın iyi bir yer olduğunu, kendisi içinde yaşadığından dünyanın iyi bir yer olduğunu hissettiren sarı gömlekli bir adamla tanıştı.

Ayrıldıkları andan itibaren Lewis, Wren'in hayatında büyük bir boşluk bıraktı. Artık besleyeceği kimse yoktu. Göz kulak olacağı kimse yoktu. Arabayla randevularına götüreceği kimse yoktu. Seveceği kimse yoktu. Onu sevecek kimse yoktu.

Wren hayata tamamen tutunmayı bırakıp cansız nesnelere yüksek sesle, *Neden ben?* diye sormaya geçti.

“Neden ben?” diye sordu Wren, Joshua ağaçlarına ve dikenli Hint incirlerine.

“Neden ben?” diye sordu Wren dur işaretlerine.

“Neden ben?” diye sordu Wren güçlü rüzgârlara.

“Neden ben?” diye sordu Wren bulutsuz gökyüzüne.

“Neden ben?” diye sordu Wren, Chevron istasyonlarına.

Ama elbette hiçbir şey sorusuna yanıt vermedi. Belki bilmesi gerekiyordu.

Yalnızca birkaç molayla geçen bir buçuk günün ardından Wren, açlıktan ve yorgunluktan bayılacak hale geldi. Gördüğü ilk yerde, Arizona'nın kuru bir otoyolundaki zincir restoranın önünde durdu.

Wren barda oturmuş bol yağda kızartılmış yiyeceklerden oluşan bir karışım yiyordu. Eski halinin asla yiyecek olarak görmeyeceği bir yemektir. Dokunduğu her şey kumla kaplanmış gibiydi ve her ısırıkta kumun cımsı dokusunu dişlerinin arasında hissediyordu. İki birayı olması gerekenden daha hızlı içti.

Tuvalette yüzüne su çarptı ve aynada zayıf, yorgun, yağ içinde ve yalnız yeni bir kadın belirdi. Lewis'in teşhisinden sonraki aylarda onunla birlikte o da değişmişti. Lewis'le ilgilenirken Wren kendini dünya için süslemek adına çok az şey yapmıştı. Yavaş yavaş saçını yapmayı ve makyajı, son haftalarda duş almayı bile bırakmıştı. Wren çiğ balıkla çok sık temas ettiği için alyans takma alışkanlığını bile kaybetmişti.

Bir bira daha içtikten sonra ona hayat hikâyesini ve bu hikâyede yaşanan bütün üzücü şeyleri anlatan Tyler adındaki kamyon şoförü gibi yabancılarla sohbet etmenin kolaylaştığını fark etti.

Wren en az bir saat boyunca onun ağzının hareket etmesini, kendisiyle konuşmasını izledi. Tyler'ın mükemmel beyazlıkta ve düzgünlükte dişleri vardı. Kendini dişlerine adadığına göre muhtemelen başka şeylere de dikkat ediyordu. *Belki*, diye düşündü Wren, *yalnızca görünüşüne takmıştır*. Sebep ne olursa olsun o gece Wren sözlerden çok dişlere güvendi.

Bar kapandığında Wren, Tyler’la adamın onu kaportasına bastırıp öptüğü kamyonuna kadar gitti. Dilini adamın dişlerinin üzerinde gezdirmeye bile cesaret etti. Görüldüğü kadar pürüzsüzdü.

“Biriyle konuşmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, özellikle bir kadınla.

İyi bir dinleyicisin.

Ve şefkatli gözlerin var.

Şefkatle bakan insan bulmak zor
ve bu konuda bana güvenebilirsiniz,
yolda birçok insanla tanışıyorum.

Çoğu insanın
içinde her türden değişkenlik oluyor
ama sende yok.

Sen özelsin.

İnsanlara doğrudan bakıyorsun.

Ve gerçekten çok güzelsin:

İnsanın yüzüne çarpan bir güzellik değil;
saklayacak bir şeyi olmayan birinin,
kendisinden başka herkesin fark edeceği türden güzelliği.

...

Bana bir şey söyle.

Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.

Sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun.

Ne olursa.

Buralarda mı yaşıyorsun?”

“Hayır, yalnızca geçiyordum.”

“Nereye?”

“Dallas.”

“Bu gece kalacak yerin var mı?” diye sordu Tyler kalın elleriyle Wren’in boynuna ve omuzlarına masaj yaparak.

“Hayır.”

“Eh, benimle kalabilirsin. Kamyonumda iki kişilik yer var. İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin.

Dur.

Sen Teksaslı olan şu adı neydi– O aktris değil misin?

Bütün o güzellik yarışması filmlerinde oynayan?”

“Hayır.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Kamyonun direksiyonunun arkasındaki portatif yatakta birbirlerine sokuldular ve Tyler ona ince uzun, bej bir hap uzattığında Wren sorgulamadan aldı. Başta bir şey hissetmedi ama yarım saat sonra kalbi sahte bir sevgi ve enerjiyle atmaya, kabarmaya başladı. Tyler’ı hayatı boyunca tanıyormuş gibi her konuda onunla konuşabileceğini hissediyordu.

“Kocam dün beni terk etti.”

“Belki yalnızca rahatlamaya ihtiyacı vardır.

Erkeklerin buna ihtiyacı olur, biliyorsun.

Bağımsızlığa ve sınırlara.”

“Göz ardı edemeyeceği şeyler olduğunu söyledi.”

“Seni terk edecek bir erkek kahrolası bir aptaldır, sana bu kadarını söyleyebilirim. Şu anda üzerinde yattığımız örtüyü karımın yaptığını söylemiş miydim?”

“Hayır.”

“Bunu bir kalıp ya da öyle bir şey kullanmadan yaptı. Yalnızca kareleri kesti ve mutfak masasının üzerinde hepsini birbiri-

ne dikti. Bunu yapabilmek için her parçaya dokunması gerekti. Onu her gün özlüyorum.”

“Nasıl öldü?”

“Ölmedi.

Biz ayrıldık.

Aslında boşandık.

Eski karım demekten nefret ediyorum. Kulağa *üzücü* geliyor. Bazen onunla evli olmadığımı unutuyorum.”

“Çok kötü.”

“Kendim kaşındım.”

“Ne oldu?”

“Yalnızlıkla yalnız kalmak arasındaki farkı hiç öğrenemedim.”

“Demek aldattın.”

“Evet.”

“Yüzyıl içinde

hepimiz ölmüş olacağız,

o zaman hiçbir şeyin önemi kalmayacak.”

“Ne?”

“Bunu bir zamanlar kocam söylemişti.

Anlık bir bakış açısı kazandırıyor.

Belki hayatın tavanı, zemini, duvarları yoktur

ve doğduğumuz andan itibaren serbest düşüşteyizdir.

Birbirimize yalan söylemek,

uydurulmuş fikirleri önemsemeyi kabul etmek,

kendimizi sırra karşı uyuşturmak için.”

“Sır nedir?”

“Belki doğumla ölüm arasında yaşananlar sandığımız kadar değerli değildir.”

“Buraya gel, kızım. Üzücü düşünceleri bırak. Buraya gel,” dedi Tyler onu göğsüne çekerek. Sonra gülmeye başladı.

“Komik olan ne?”

“Yalnızca

sana bütün hayat hikâyemi anlattım

ama *Şükran Günü’n kutlu olsun* demeyi unuttum.

Şükran Günü’n kutlu olsun, minik kuş.”

Wren gözlerini yumarak gözyaşlarını bastırdı ve Tyler’ın Lewis olduğunu düşünmeye çalıştı. Lewis’in elleri, Lewis’in dudakları, Lewis’in saçları, Lewis’in boynu. Tavan döndü, döndü, döndü, döndü ve kalbi gümbür gümbür, gümbür gümbür, gümbür gümbür, gümbür gümbür attı. Ardından şafak sökmeden hemen önce bu yabancı adamın kollarında, bu yabancı adamın yatağında uyuyakaldı. Ama o kendisine de yabancıydı, öyleyse bunun ne önemi vardı? Onlar bir geceliğine birbirine sarılan iki yabancıydı ve evrenin engin zaman çizelgesi göz önüne alındığında birlikte geçirilen bir geceyle bir ömür arasındaki fark oldukça önemsiz oluyordu.

Onu çok özlemişti.

Wren, Tyler'ın kılı ve güçlü uzuvlarının ağırlığıyla uyandı. Terlemişti, midesi bulanıyordu ve yatak, adamı uyandırmadan hareket edemeyeceği kadar küçüktü. Tişörtünü almak için uzanırken Tyler boynunu öpmeye çalıştı.

“Gitmeden önce sana en azından kahvaltı ısmarlayabilir miyim?”

“Tamam,” derken buldu Wren kendini. “Açlıktan ölüyorum.”

Gün ışığında Tyler'la Wren birlikte tuhaf görünüyordu. Tyler, büyük bir lokanta kahvaltısının ardından yola çıkmadan önce Wren'e arabasına kadar eşlik etti. Tek başına kaldığında Wren, yemek yemeden öncekinden daha da aç olduğunu hissetti.

Unutulmuş bir granola bar bulmak için torpido gözünü karıstırdı. Onun yerine oraya aylar önce Lewis için koyduğu bir kutu ton balığı buldu. Wren kutunun üzerindeki açacağı çekti, kokuyu alınca öğürdü ve yemek istemediğini; bunun yerine yalnızca ev, akraba ve tanıdıklarla doyurulabilecek duygusal bir doygunluğa aç olduğunu fark etti.

Yolda kalırsa Wren kendini eşikmeliğin rahat kollarına sarmayı sürdürecekti. Bu yüzden kuzeye yöneldi çünkü eve dönmek, onsuz da devam edebileceği bir hayata bağlanmak gibiydi.

Küçük kasabalardan geçerek devlet kara yollarında plansız dönüşler yaptı. Kraker ve koladan oluşan akşam yemekleri yedi. Mola yerlerinde durarak piknik masalarına uzandı. Daha mutlu gezginlerin konuşmalarını dinledi.

Ben tuvalete giderken sen köpeği gezdirir misin?

Bu cipsleri benden uzak tut.

Vegas'a yalnızca on dört saat kaldı.

Kardeşine oyununu geri ver!

Sonraki birkaç gün içinde Wren, Lewis'e hiçbir zaman okuyamayacağı mesajlar gönderdi:

Birini tanımak- Onu gerçekten tanımak çok tuhaf. Ve bir gün aslında onu tanımadığını fark etmek. Belki kendimi tanımadığımı içindir.

Birbirimizi bir daha görememe ihtimalimiz çok yüksek. Tabii sen ruhlara ya da öbür dünyaya inanmıyorsan, ki ben inanmıyorum.

Biraz kestirmek için kenara çektim ve rüyamda hâlâ burada olduğunu gördüm. Yüzünde şaşkın, şapşal bir ifade vardı. Az önce çifte gökkuşağı, doğada bir vaşak ya da yeni bina inşa edilmeden önce evimizin arkasındaki arsa gibi sarı çiçeklerle kaplı bir tarla görmüşsün gibi. Ve bu kadar zamandan sonra şimdi, aslında bana baktığını fark ediyorum.

Wren yeniden Büyük Kanyon'a geldiğinde Kuzey Sırtı'ndaki korkulukların üzerine tırmandı. Altındaki yüzey çok engebeliydi, aşağıya bakan çok eğimli bir yamaç gibiydi.

Büyük Kanyon tek başınayken farklı görünüyordu. Lewis'le birlikteyken gördüğü tek şey vadilerin derinlikleriydi. Şimdi gökyüzünü fark etmişti. Büyük Kanyon'la ilgili konuşurken kimse gökyüzünden söz etmezdi ancak irdeledikçe asıl olayın yukarıdaki alem olabileceğini daha fazla düşünüyordu. Kanyonlar sonsuz büyüklükte bir şeyle dengelenmese etkileyici olmazdı.

Wren, göbeğinin en şişman kısmını saran kemerli bir pantolon giymiş kel adam omzunu dürtünce irkildi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi ama fotoğrafımızı çekebilir misiniz?"

"Elbette," diye yanıtladı Wren hiç düşünmeden.

Saniyeler içinde eline pahalı bir fotoğraf makinesi tutuşturulmuştu.

"Buradaki düğmeye basıp şuradaki şeye basılı tutacaksınız ve kırmızı kareyi görünce küçük siyah düğmeye iki kez basacaksınız ama küçük kırmızı düğmeye basmayın. Sakın o küçük kırmızı düğmeye basmayın, o video kaydı yapmak için. O düğmeye bastıktan sonra makineyi sabit tutun, tık sesini duyana kadar büyük siyah düğmeye basın."

"Tamam," dedi Wren elinde fotoğraf makinesiyle. "Peynir deyin."

"Peeeeeyniiiiir," diye tekrarlardı dört kişilik aile ve Wren bir anda o tanıdık boşluk hissine kapıldı. Bu aileden nefret ediyordu ama aynı zamanda onlardan biri olmak istiyordu.

“Üç tane çektim,” dedi Wren adamın makinesini uzatırken. Kendini yürüyüp gitmeye ikna edememişti.

“Maryanne, sence nasıl? Belki Noel kartı için olurdu. Tabii, Jimmy tişörtüne yine o tuhaf şeyi yapmasaydı,” dedi adam fotoğrafları incelerlerken Maryanne’e. Wren’in uzaklaşmayan varlığını hissetti ve bunu bir şey istediği şeklinde yorumladı. “Ah! Fotoğrafınızı çekmemizi ister misiniz, hanımefendi?”

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Wren. “Yalnızca güzel bir aileniz olduğunu düşünüyordum.”

“Ne kadar da nazıksınız.” Maryanne çok mutlu olmuştu.

Wren artık kolayca yürüyüp gidemezdi çünkü görünmezlik noktasını geçmişti. Kimliği bu insanlar için kristalleşmişti ve diğer insanlara karşı somutlaşmasına izin verirse artık görülecekti. Wren görüldükten sonra tanınma riskiyle karşı karşıya kalacaktı ve tanınmak da beraberinde kaybetme riskini getirirdi. Bu küçük etkileşim bile ona çok pahalıya mal olmuştu.

“Emin misiniz?” diye üsteledi adam.

“Ben yalnız seyahat ediyorum.”

“Tamam, bu bir mazeret değil. Bizde fazla insan var,” dedi Maryanne ve Wren arka cebine uzanıp telefonunu ona uzattığını hissetti.

“Jimmy, Charlotte! *Taş atmayı bırakın!* Bu güzel kadınla poz verin.”

GÖKYÜZÜNE MESAJLAR

Birkaç aptal soru ve bir özür...

Ailem neden beni sürekli terk ediyor?

Neden bu kadar şanssızım?

Daha fazla tüplü dalış alıştırması yapmadığım için pişmanım. Yetersiz kaldığım için üzgünüm. Bu senin başına değil benim başıma gelmeliydi. Dünyaya verecek çok şeyi olan senin başına değil.

Dikkati dağılan Wren birden direksiyonu ana yola kırıncı çıkıntılı banketi sıyırdı.

Utah çok zorluyor, diye düşündü. Coğrafi güvensizliği o kadar ortadaydı ki... Büyük turuncu kayaların her biri kendisinden önceki kayayı aşmaya çalışıyordu. Normalde kurak ve çorak olan manzarayı gizleyen gösterişli, abartılı oluşumlardı.

Wren'in dikkatini çeken ilk "yola çıkan insan" tiplemesi olan Hedefi Belliler; hafta sonları gezginlerini, tatilci aileleri, kamyoncu ve karavancıları kapsıyordu. Onlar kendilerini keşfetmenin asil arayışında olan, konforlu seyahat bütçeleriyle şarkılar mırıldanıp kötüyü geride bırakarak kendilerinin ve hatta hayatın ideal versiyonunu keşfedeceklerini umanlardı.

Wren ikinci kategoriye, Gezginler'e aitti. Dinlenme yerleri, *fast food* restoranları ve benzin istasyonları onların bölgesiydi. Gezginler, Hedefi Belliler'in daha mutlu anlatılarındaki figüranlar olsa da Gezginler'in anonimliğinin de avantajları vardı. Gezginler kendileri olmak zorunda değildi. Hiç kimse olabiliyordu.

Bu işe yeni başlamış biri olarak Wren, aynı insan tiplerini tekrar tekrar görüyordu. Güneş parlak değilken bile gözlerini kısarak sigara üstüne sigara içen adam. Kıır saçlı kamyon şoförleri. Motorcu adamlar. Yıpranmış kamyonetlerinin arkasında at römorkları çeken orta yaşlı kadınlar. Neon akrilik tırnakları, alkol kokan ağızları ve özensiz yapılmış dövmeleri olan çekingen genç kadınlar. Ki bu genç kadınların özellikleri de muhtemelen onları merak eden anneleri, büyükanneleleri, kız kardeşleri veya teyzeleri olduğu gerçeğini göz ardı etmeyi kolaylaştırıyordu.

Gezginler, Wren'i kendilerinden biri olarak görüyordu. Kardeşinin Palo Alto'daki anma töreninden dönen kadın gibi ona hikâyelerini anlatıyorlardı.

Kadın herhangi biriyle veya herhangi bir şeyle konuşabilirdi. Bir duvarla, bir tabelayla, bir lamba ya da bir köpekke. Wren

yalnızca karşısında duran, yandaki pompadan benzin dolduran kişiydi.

“Kardeşim intihar edecek kadar mutsuzdu. Bunu yapabileceğini düşünabiliyor musun?”

“Hayır,” diye yalan söyledi Wren. “Nasıl yaptı?”

“Köprü.”

“*Köprü* mü?”

“Evet.”

“Ya. Vay be.”

“Muhtemelen suya çarptığı anda boynu kırılmıştır, sonra felç olmuş ve sonra da boğulmuştur. Umarım bilincini kaybetmiştir. Sence öyle mi olmuştur?” Kirli gözyaşı ve rimel akıntıları kadının yanaklarında iz bırakarak süzülüyordu. Pompası tıkdırdı ve kolu yerine taktı, ayakkabısının her tarafına benzin damladı.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Wren bu kez doğruyu söyleyerek.

“Powell Gölü’ne açılmak için bir tekne kiralamak istiyorum. Elinizde var mı?” diye sordu Wren tekrar yola çıktığında telefonla.

...

“Evet. Bu gece için.”

...

“Saat dörtte orada olurum.”

Wren yüzen evi, bizzat geceyle savaşa giriyormuşçasına gün batımına yönlendirdi. Marina gözden kaybolduğunda demir attı. Donuyordu, kaptan koltuğunun arkasındaki acil durum çantasında bir battaniye buldu. Yorgunluktan sarhoş gibi olan Wren, güverteye oturup battaniyeye sarındı ve yorgunluğu soğuğa galip gelerek uyuyakaldı.

Belirsiz bir süre sonra Wren titreyerek ve yerini yadırgayarak uyandı. Gözlerini açmadan önceki kısıcık anda, bir kez daha bildiği ve sevdiği hayatın içindeydi. Lewis'le teşhisten önceki hayatının. Doktor randevularından, dental dişçiklerden ve çaresizlikten önceki. Vedalaşmadan önceki hayatının.

Lewis bütün çocukların dünyaya sihir ve Tanrı hakkında bazı gerçekleri bilerek geldiğini düşünürdü. Yetişkinlik yolculuğunun bunları unutmak ve sonra yeniden hatırlama yoluna katılmak olduğunu düşünürdü. Lewis sanatın amaçlarından birinin insanlara zaten bildikleri şeyi göstermek olduğunu söylerdi. Şimdi Wren'in gerçekten bilmeye ihtiyacı vardı: *Sanat bunun neresinde Lewis? Ve hangi yol?*

Wren dış korkuluklara bağlanmış plastik bir kano buldu. Kopçalarını gevşetti ve kano merdivenin hemen altına, suya düştü. Wren hiç düşünmeden içine yerleşti, yıpranmış bir kürek bulup suyu karıştırmaya başladı.

Wren'in soluğu önündeki havaya buhar saçıyordu. Sonra kano da yapılmaması gereken tek şeyi yaptı.

Ayağa kalktı.

Üstelik bunu dengesini korumak amacıyla yapmamıştı, hayır. Kano, kendi stratejisine sahip yaşayan bir varlık haline geldi. Sallandı, sallandı ve yan yattı. Plastik çerçevenin onu hareket ettirmesini, kaderini belirlemesini istiyordu. Wren suya baktı. Dalgıç giysisi yoktu. Paleti yoktu. Oksijen tüpü yoktu. Düzen yoktu. Plan yoktu. Saklanmak yoktu. Anne yoktu. Koca yoktu.

Hayat zor, diye düşündü ve hemen düzeltti. Hayır. Hayat çok zalim.

Kano onu soğuk göle attı.

Wren yüzeyde kaldı, sonra battı. Hava vücudundan olması gerekenden daha hızlı ayrıldı. Yüzeye çıkmak için savaştı. Bunun yerine gölün iradesine teslim oldu. Uyuşturulmuş gibiydi. Hissizdi.

Küçükken bir zargananın onu dip yosunu sanacağı korkusuyla asla gölün ortasında tek başına yüzmezdi. Ah, şimdi çok komik geliyordu. Neredeyse bir yıl boyunca yatağını, evini ve hayatını bir büyük beyaz köpek balığıyla paylaşmıştı. Balıklar artık onu korkutmuyordu. *Gel beni al*, demek istedi Wren. *Tamamen seninim.*

Güldü. Yoksa ağlıyor muydu? Belki de çılgık atıyordu. Sonra geçen hayatının hızlandırılmış özetini hissetti:

sıyrılmış dizler
Babalar Günü
kütüphane kitapları
ikinci el spor ayakkabılar
popüler kızlar
SAT sınavları
Rachel
anma hazırlıkları

uzun günler
endişeli geceler
köpek balığı dişleri
excel tabloları
tutulan ve
tutulmayan sözler
kırmızı toprak
turuncu gökyüzü
siyah okyanuslar
anlamsız çöller
çocukluk gölleri
sıcak rüzgârlar
ölmek
inkâr etmek
kabarmak
yanmak
haşlanmak
sıkmak
Lewis
Anne

“Dur.”

Annesinin sesini dışarıdan değil de bedeninin içinden geliyormuş gibi duymuştu. *Dur*. Wren annesinin sesini unuttuğunu sanıyordu ama her zaman yanında olan bir şeyi nasıl unutabilirdi ki?

Bedeninin gevşediğini, uzuvlarının karıncalandığını hissetti ve annesi Angela'yı, Wren'in on yaşındayken ki haliyle gördü.

“Burada ne yapıyorsun? Buraya *nasıl* geldin?” diye sordu Wren.

“Orasını boş ver,” diye karşılık verdi Angela.

“Ben neredeyim?”

“Güvendesin.”

“*Güven* gerçek bir yer değildir.”

“Benim yanımdayken öyledir.”

“Anne?”

“Benim,” diye karşılık verdi Angela.

“*Gerçekten* sen misin?”

“Gerçekten benim.”

Angela kısmen insan ruhu kısmen de sezgi nesnesi olarak Wren’in önünde süzülürken parlayan bir ışıkla çevrelendi ve bu ışıktaki Lewis de belirdi.

İşe gidiyormuş gibi giyinmişti ama ayakları çıplaktı. Wren onun ayaklarına veda etmeyi unuttuğunu fark etti. Geri kalanına veda etmekle çok meşguldü. Hem önemsiz hem de büyük önem taşıyan türden bir sohbet oldu:

LEWIS: Wren, çeneni annenden almışsın!

WREN: Her zaman gözlerimi ondan aldığımı düşünürdüm.

LEWIS: Hayır, o gözler başkasına ait. Ama kesinlikle çeneni almışsın.

WREN: Bu annemle tanışmanın çok etkileyici bir yolu.

ANGELA: Lewis hoş bir genç.

LEWIS: Teşekkür ederim.

ANGELA: Onu bulduğuna çok sevindim. Wren şanslı bir kadın.

LEWIS: Şanslı olan benim.

ANGELA: Bilin diye söylüyorum, Wren gözlerini babasından almış.

WREN: Pekâlâ millet.

Lütfen gözler, ayaklar ve çeneler hakkında konuşmayı bırakalım.

Bir itirafım var:

Ben hayatım boyunca korktum.

Anne, neden hatırlamaktan sorumlu olan bendim?

Ben yalnızca küçük bir kızdım.

Bazen keşke her şeyi unutabilsem diyorum,

iyi kısımlarını bile ve üzülüyorum.

Ve Lewis, senin tasavvur edilemez o yerini şimdi görebiliyorum.

Çok karanlık ve boş.

Nasıl bunca zamandır burada olabilir de benim bundan habirim olmaz?

...

Hey?

...

Anne? Lewis?

İkisi de geldikleri suyun etkisiyle eriyip gitmişti. Wren seçeneklerini değerlendirdi. Lewis'i ve annesini boşluğa kadar takip edebilir ve bu yorucu etten kemikten deneyimini sonlandırabilirdi. Veya yukarıdaki dünyada yoluna devam edebilirdi. Ama kimin için? Ve neden?

Wren çok yorgundu, çok üşümüştü. Vücudu daha derine batamazdı. Kayalık dip şimdiye dek bulunduğu en sessiz, en karanlık yerd. Artık bir düşüncüyü öncekine bağlayamıyordu ve hangisinin son düşüncesi olacağını gerçekten merak ediyordu.

Annesinin anma töreninde Angela'nın eski bir arkadaşı olan George, Wren'e annesinin çok güçlü ve harika bir kadın olduğunu ve gençliğinde bir dönem çok yakın arkadaşı olduğu

Angela'nın anısına Wren'e destek olmak istediğini söylemişti. Gece ya da gündüz, ne zaman ve neye ihtiyacı olursa ona destek olacaktı. Wren bu şefkatli bakışlı, gümüş saçlı adamın annesini çok sevdiğini o zaman anlamıştı. Belki annesi de onu sevmişti. Şimdi George'un yardımına ihtiyacı vardı. En çok şimdi vardı. Wren hayatında hiçbir şey için dua etmemişti ama şimdi George için dua edecekti. Elinde kalan tek şey oydu.

"Merhaba George.

Beni hatırlamayabilirsin.

Benim adım Wren.

Angela Wyatt'ın kızıyım.

Annemin anma töreninde tanışmıştık ya?

Sana dua ediyorum çünkü biraz zor durumdayım.

Oldukça acil bir durum olduğunu düşünüyorum.

Sanırım az önce eski kocamla annemin halüsinasyonunu gördüm ki gerçek hayatta tanışmadıkları göz önüne alındığında, genel olarak güzel bir deneyim olsa da aynı zamanda düşününce biraz rahatsız edici.

Ben bir mantık insanı olduğuma inanıyorum.

Gerçekliğe sıkı sıkıya bağlı biri olduğuma inanıyorum.

Aynı zamanda suyun altında olduğuma da inanıyorum.

Boğuluyor olabileceğime inanıyorum.

Tanrı'ya inanmıyorum ama sanırım sana inanıyorum, George.

Kocam hayatı bulduğundan daha güzel bir hale getirmek isterdi, sonra onu dünyayla paylaşabilmek için:

arkadaşlarıyla

ailesiyle

öğrencileriyle

yabancılarla

benimle.

Ama bu bir ömür önceydi ve özür dilerim George. Bu gece zamanını aldığım için özür dilerim. Eminim güzel bir ailen ve onlarla yapacak şeylerin vardır. Boğulan bir kadının geçmişiyile mücadele etmesini dinlemekten daha iyi şeyler.”

George’un yanıt vermesini bekledi. Vermedi. Bu yüzden Wren onu hayal etti.

“Annen gibi konuşuyorsun,” dedi Hayali George.

“Hangi bakımdan? Sesimin tınısı mı? Yoksa seçtiğim sözcükler mi? Yoksa bütün olarak ben mi? Biz benziyor muyuz? Birden onun hakkında hiçbir şey hatırlayamaz oldum. Annem... Ah, evet! Annem bütün kuşların ismini bilir, sıfırdan ekmek pişirebilir ve yumurta kabuğunda bile bir şeyler yetiştirebilirdi.”

“Seni gelecekte ne bekliyor?” diye sordu Hayali George iyi bir terapistin anlayışlı ama mesafeli tavrıyla.

“Burada böyle kalabilirim.”

Hayali George güldü, belki de tanıdık aile nevrozunu fark etmişti.

“Hayali George, ne düşündüğümü biliyor musun? Galiba ben hiçbir zaman hiçbir şeyden emin olamadım.”

Wren kendini şaşırtıcı derecede sıcak hissetti, kasım ayının son gününde Powell Gölü’nün altı metre derinliğinde değil de en güzel güneş ışınının ortasında; bir bahar sabahı yüzen eve vuran, pencerelerden süzülen ve onu daha büyük bir sıcaklığın geleceğine dair sağlam bir vaatle uyandıran bir ışık tünelindeymiş gibiydi. Wren hâlâ hayattaydı ve öyle olmak istiyordu.

Sonra ardıc kuşu yuvalarını, gökkuşaklarını, erguvan ağaçlarını ve

uzun yolculukları

büyük gökyüzünü

yumuşak, yıpranmış battaniyeleri
 sarı papatyaları
 hamakta şekerleme yapmayı
 ağaç evleri
 su kaplumbağalarını
 meşe palamudu çelenklerini
 mantar kümelerini
 doğum günü taçlarını
 kapkekle geçirtilen akşam yemeklerini
 hanımelini
 göl suyunu
 kızarmış yayın balığını
 yaz fırtınalarını
 paylaşılan sezgi anlarını
 alacakaranlıkta sonbahar renginde dizilmiş ağaçları
 bir beden tarafından sevgiyle sarılarak yatmayı
 saran taraf olmayı
 söylemeye değer bir şeyleri olduğuna
 inanan Birisi'yle birlikte olmayı
 kendisine önemli şeyler söylenen kişi olmayı
 ve kuş gibi bilekleri
 ve dal gibi parmakları
 ve haziran dolunaylarını
 ve son olarak: kalplerin senfonisini,
 hayatı yeniden paylaşmaya karar verildiğinde
 çalan içsel müziği hatırladı.

Aslında senfoni başından beri hafifçe çalışıyordu: Git, git,
 uzun vadeli hedef belirle, git, hedefle, git, terle, git, dene, git,
 başarısız ol, git, çabala, git, çalış, git, git, saklan, git, git, hareket
 et, git, git, mükemmelleş, kusursuzlaş, başar, kazan, bölümlere

ayır, git, git, git, git, git eylemlerinde bulunurken çıkan seslerin arasında zar zor duyulan bir fon müziğiydi. Ama artık yaşam çağrısı yüksek sesle, güçlenerek ve zaferle duyuluyordu.

Yüz enstrümanlı bir nefesli çalgı bölümü,
onu söylemek için doğmuş bir kadının müzikal tiyatro ba-
ladı,

ya da genç, tanınmamış dâhilerle dolu bir rock grubu gibi.

Wren birden doyumsuz bir özlemle ciğerlerini doldurmak is-
tedi. Doğmayı kendisi seçmemişti ama o anda yaşamayı seçiyor-
du. Böylece bedeni bilmediği bir güçle gölün yüzeyine yükseldi
ve kafası yüzeye çıktığında;

titreyerek,

soluk soluğa,

ve morarmış olarak

öksürdü

ve yeni, doğmamış biri olarak ilk kez soluk aldı...

Yıldızlara kendini açmıştı.

İKİNCİ KISIM

ANGELA

ANA KARAKTERLER

ANGELA: Wren'in, gözlerimizin önünde değişen; çekingen bir kızıdan rengârenk, şekil değiştiren, ışığa çekilen kaleydoskopik bir kadına dönüşen annesi.

MARCOS: Angela'nın erkek arkadaşı, eller için fikirleri ve ayaklar için hayalleri olan bir adam.

JULIA: Angela'nın arkadaşı, iyi bir hayata açılan kapı.

GEORGE: Julia'nın kardeşi, amatör sürüngen bilimci.

WREN: Angela'nın kızı, olağanüstü bir dayanıklılığa sahip ve mantıklı bir çocuk.

DEKOR

Jefferson, Carter ve Love ilçeleri. Oklahoma. 1980-2005.

Daha fazla uzatmadan
hadi başlayalım.
Yaz başlarıdır.

Wren'in annesi Angela çok hoş bir kızdı. Belki dünyada kalan gerçekten hoş birkaç kızıdan biriydi. Ona söylenmesine gerek kalmadan kendisinin ve başkalarının arkasını toparlardı. Dinlediğini göstermek için başını salları ve gülümserdi. İltifatlarda bulunur ve kurabiye getirirdi. Daha içeri girmeden ortamın havasını sezerdi. Yanlış bir şey yapmamış olsa bile her ihtimale karşı sık sık özür dilerdi. Hepsinden önemlisi, Angela hem sözlü hem de sözlü olmayan bütün kurallara uyardı çünkü kuralların içinde düzen, düzenin içinde huzur vardı ve huzur varken kendini güvende hatta sevilmiş hissedirdi.

Tek çocuk olan Angela, annesiyle babasına evin düzenli olarak bakım gerektiren statik demirbaşlarıymış gibi bakmıştı. Annesi üzgünse Angela ona güzel ve iyi olduğunu söylerdi. Hafta sonları babası evdeyken karısının ağladığını veya içkiyi fazla kaçırdığı için misafir odasındaki portatif karyolada sızdığını fark etmesin diye, ABC'de *Wide World of Sports* programını izlerken Angela onun yanında otururdu.

**SAHNE: Angela'nın On Beşinci
Doğum Gününden
Önceki Gün**

Angela mutfak tezgâhına oturmuş mısır gevreği yemektedir. Annesi Colleen diğer odadan içeri girer.

COLLEEN: On altıncı yaşın kutlu olsun!

ANGELA: Daha on beş yaşına giriyorum. Üstelik de yarın.

COLLEEN: Yaşına göre olgun görünüyorsun.

ANGELA: Ne demek istiyorsun?

COLLEEN: İnsanların senin hakkında yanlış fikirlere kapılmasını istemezsin. Sen iyi bir kızsın.

Colleen tekrar yukarı çıktıktan sonra Angela tezgâhta donup kalarak mısır gevreğinin ağırlaşp şişme sallara dönüşmesini izledi. İştahı kaçmıştı.

Annesi *insanlar* derken ne demek istemişti? *Erkekleri* mi kastetmişti? Çünkü onu her gün fark ediyorlardı. Erkekler gittiği her yerde onu fark ediyordu.

Angela on beşinci doğum gününde arkadaşlarının olmasını diledi, böylece ebeveyn sorunlarını bu kadar çok düşünmek zorunda kalmayacaktı.

Angela sık sık babasını hiç görmediği günler geçirirdi, annesinin de onu pek görmediğini tahmin ediyordu. O uyan-
dığında babası gitmiş oluyor ve eve geldiğinde çoktan yatmış
oluyordu.

Angela gecenin geç saatlerinde yatak odasının penceresinin
altındaki garaj kapısının açılıp kapandığını duyuyordu. Tezgâha
bırakılan anahtarların şingirtisi, dolapların açılıp kapanması,
tabağa çarpan bıçağın tıkırtısı, uğultu halinde gelen televizyon
sesi. Angela sesleri eylemlerle eşleştirmek babasını ona yaklaştı-
racakmış gibi bütün işitsel ayrıntıları tanımlamaya çalışırdı.

Yaz mevsimi ve getirdiği yalnızlık, Angela'nın artık okul olmadığı zamanlarda kanıksadığı uyşuk can sıkıntısına katkıda bulunan ana unsurlardı. Uzuvarı ağırlaşır, düşünceleri yavaşlardı ve yorgun olmamasına rağmen sürekli uykusu olurdu.

Angela'nın yanı başında olmasına ihtiyaç duymakla Angela'nın gözünden uzak olmasını istemek arasında gidip gelen annesiyle evde yalnız kalmaya dayanamadığında, bisikletini golf kulübünün her zaman boş olan tenis kortlarına sürerdi.

Angela, yorgun tenis toplarını annesinin eski raketiyle file-
nin üzerinden olmayan rakibine doğru rastgele fırlatırdı.

Topları toplamaktan yorulunca yüzüstü sıcak yeşil betonun
üzerine uzanır ve vücudu eriyen bir meyveli dondurmamış
gibi davranırdı. Terlemeye başlayınca bütün çirkin kısımlarının
eriyip gittiğini; geriye yalnızca derinden, gerçekten, her zaman
olmak istediği, hayallerindeki benliğinin kaldığını hayal ederdi:

arkadaşları olan kız
davet ve dâhil edilen kız
partilere giden ve planları olan kız
asla yalnız olmayan kız

Korttaki öğleden sonralardan birinde mavi kamyonetli bir Adam Angela'nın bisikletinin yanına park ederek bayrak direğine yaslandı. Egzoz borusundan çıkan siyah duman yükselerek dağılıyordu. Adam terli tişörtünü çıkarıp kamyonetin kasasına fırlattı ve saniyeler sonra bir elinde raket, diğer elinde bir kutu topla kasılarak kapıdan içeri girdi. Her yerinde kıllar vardı ve bir ağaç gövdesi gibi sağlam görünüyordu. Angela ona bakmamaya çalışıyordu. Kesinlikle golf kulübünün üyelerinden değildi.

Angela, adamı tekrar görmeyi umarak her gün aynı saatte tenis kortuna gitti. Sırf onu düşünmek bile Noel Baba'ya inandığı, aralık ayının her saatinin beklenti dolu gergin bir sabır tüneli gibi geçtiği küçüklüğünden beri yaşamadığı bir duygu hissettiriyordu.

Adam beş gün sonra kamyonetiyle tekrar geldi ve korta adım attığında âdeta doğanın tamamı; her bir yaprak, çimen, yusufçuk, serçe, sincap selamlamak için ona dönmüş gibi oldu.

Kahverengi tüylerle kaplı göbeği ter damlalarıyla parlıyordu. Bacakları ten rengi ağaç gövdeleri gibiydi. Simsiyah saçları film yıldızlarınıninkine benzeyen çenesinin etrafında uçuşuyordu. Göğsünde ve sırtında kum tepelerini andıran kas yığınları vardı. Geniş omzuna tenis toplarıyla dolu bir çanta asmıştı. Angela soluk almayı unuttu.

“Hey,” dedi adam Angela’nın olduğu tarafa bakarak.

Angela onun kendisiyle konuştuğunu fark ettiğinde yanıt vermek için artık çok geç olmuştu. Bitişikteki kort sanki başka bir ülkeymiş ve Angela’nın pasaportu yokmuş gibi...

Angela ve adam sonraki dört gün boyunca her öğleden sonra kortu paylaştı. Bu süre zarfında Angela aklını kaybetti.

Adamdan ve tüylerle kaplı karnından, ağaç gövdesi gibi bacaklarından, dalgalı siyah saçlarından ve göğsüyle sırtındaki kasların hareket etmesinden başka bir şey düşünemiyor, uyuyamıyor, yemek yiyemiyordu. Onun kokusunu, hikâyesini tahmin etmeye çalışıyordu. Kendisini düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Hakkında *ne* düşündüğünü merak ediyordu.

Her sabah ilk düşüncesi o adamdı. O gün onu tekrar görebilecek miydi? Görürse, onunla konuşursa ne diyecekti?

Dördüncü gün adam ona baktı ve göz kırptı. (*Göz kırptı!!!*)

“İyi eğlenceler,” dedi ve giderken kapıyı arkasından kapadı.

“Birkaç atış yapmak ister misin?” diye sordu adam beşinci gün.

“Olur,” dedi Angela sesi tizleşerek ve bir milyon meleğin trompetlerinin sesi duyuldu.

Adam ağın üzerinden elini uzattı. Avucu sert ve sıcaktı.

“Marcos,” dedi.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Marcos. Benim adım Angela,” demeyi başardı yanıt olarak.

Angela dakika başı ya da iki dakikada bir topu tellerin üzerinden diğer korta atıyordu ancak Marcos buna aldırılmıyordu çünkü öğretmeyi seviyordu.

Tenisten sonra Marcos, Angela’yı gölde yaşadığı yüzen evine davet etti. *Evet, harika olur*, dediğini duydu Angela kendi sesinin. *Tekneni görmeyi çok isterim*. Angela uçabilecekmiş gibi hissediyordu.

Angela’nın bisikleti kamyonetin kasasında kasabanın içinden geçerlerken Marcos, teknenin iki yıl önce dedesinden miras kaldığını, teknede yaşama fikrine âşık olduğunu ve bir şekilde marınayı kendisi için bir iş yaratmaya ikna ettiğini anlattı, hayatında hiç tekne tamir etmemiş olmasına rağmen kadrolu tekne tamircisi oluvermişti.

“Vay be. Müthiş.”

Angela *müthiş* demeden duramıyordu. Marcos konuşurken başka sözcükler düşünmeye çalışıyordu.

“Yazın teknemin bazı parçalarını satıyorum, böylece sezon dışında iş bulmam gerekmiyor. Dün olduğu gibi, motoru birkaç yüz dolara sattım.”

“Bu... Bu müthiş,” diye karşılık verdi Angela.

Angela'yla Marcos gün batımından beri üst güvertede çıplak ayaklarını sarkıtmış oturuyorlardı. Sohbet o kadar doğal bir halde akıyordu ki Angela bunun kendi yalnız hayatı olduğunu unutmuştu. Onun yanında çok rahat hissediyordu.

“Hiç çıplak yüzdün mü?” diye sordu Marcos saat on civarında diğer teknelerin ışıkları söndüğünde.

“Hayır, yüzmedim.”

“Peki ister miydin?”

“Ya insanlar bizi çıplak görürlerse?”

“Görürlerse görsünler.”

Angela yüzen evin içinde spor ayakkabılarını, çorabını, şortunu ve atletini çıkardı. Düzgünce katlayıp üst üste dizdi, kalbi küt küt atıyordu. Güvertede kendisi de soyunmuş olan Marcos'la karşılaştı. Angela ona bakmamaya çalışıyordu.

“İç çamaşırın varken gerçek bir çıplak yüzme sayılmaz,” dedi Marcos.

Angela yavaşça ve gerginlikle kalanları da çıkardı.

Marcos'la Angela ay ışığında birkaç saniye boyunca cırtlı çıplak birlikte durdular. Önce Marcos atladı, dizlerini kollarının arasına alarak suya gülle gibi düştü.

“Angie, hadi!” diye bağırdı suyun içinden.

“Soğuk mu?”

“Atla!”

Üç kadar sayan Angela üst güverteden suya burnunu tutarak, kürdan gibi dimdik atladı.

O gece Angela, çocukluğu yetişkin deneyimlerinin açık düzleminde ayıran görünmez eşiğı geçti. Tekrar tekrar atladı ve göl onu yakalamadan önceki serbest düşüş anının tadını çıkardı. Ve Marcos haklıydı. Biraz ısındıktan sonra birinin onu çıplak görmesi umurunda bile değildi.

Ondan sonra işler bir yaz boyunca genç bir kız için ne kadar değişebilirse Angela için de o kadar değişmeye başladı.

Beden eğitimi dersinden sonra, öğle yemeklerinde, koridorlarda kızların fısıldaşarak o konudan söz ettiğine kulak misafiri olmuştu. Kimler yapmış, kimler yapmamıştı; acımış mıydı, acıamamış mıydı; nerede, ne zaman, nasıl, kaç kere ve kiminle olmuştu? Artık Angela onların neden endişelendiğini anlamıyordu.

Seks muhteşemdi ve Angela bu konuda oldukça iyi olduğunu keşfetmişti. Hatta harikaydı. Doğuştan uzman olabileceğini bile düşünüyordu. Marcos bile öyle söylemişti. Ona Azimli lakabını takmıştı çünkü Angela ilk öpücüğünü aldığı gece bekâretini de kaybetmişti.

Komik, yazmıştı kalp şeklinde kilidi ve anahtarıyla koruduğu pembe günlüğüne, öpücük almak ama bekâretini vermek deniyor. Ben bir şeyim eksilmiş veya artmış gibi hissetmiyorum.

Angela, Marcos'un onu ikisi tek bir bileşene dönüşmüş gibi görünene dek kendi hayatına katmasına izin verdi. Onunla olabildiğince çok zaman geçiriyordu ve Marcos da aynı şeyi istiyormuş gibi görünüyordu. Rahat ve tatlıydı, deneyimli ve güçlüydü. Angela'nın bu kadar desteklenmiş gibi hissetmesinin mümkün olabileceğinden haberi yoktu. Marcos konuşmayı, Angela dinlemeyi seviyordu ve bir süreliğine her şey mükemmeldi.

Marcos kendisini ruhani biri olarak görür; maneviyatla özdeşleşmenin onu özel, herkesten daha bilge ve yetişkin sorumluluklarından muaf kılan şeylerden biri olduğuna inanır. Marcos'a göre Tanrı her yerde görünebilirdi. Suda, güneşte, balıkta, havada... Kendisinde bile.

Marcos'tan önce Angela'nın Tanrı kavramı Paskalya Günü ve Noel'in ötesine geçmezdi. Böyle özel günlerde Angela, Sears'dan alınmış sert kumaştan fırfırlı elbisesini giyerek annesiyle babasının arasında kilise sıralarında dururdu. Babası ilahi kitabını tutar ama asla söylemezdi. Annesinin endişeli bakışları etrafta dolaşır, içinden kimin kim olduğunu hesaplardı.

"Kiliseye daha sık gidelim istiyorum," demişti Angela'nın babası birkaç yıl önce Paskalya Günü ayininden sonra arabada.

"İsa'nın biraz eleştiri kaldırabilecek türde biri olduğunu düşünsem belki kiliseye daha çok giderdim," diye yanıtlamıştı annesi pasif agresif bir tavırla.

"Eh, *çarmıha gerilmeyi* kaldırabilmiş," diye söylenmişti Angela'nın babası. İsa hakkında karısının sandığından biraz daha fazlasını anlıyordu.

Sonra Angela'nın annesi gözlerini devirerek kendisini hiçbir şeyin kurtaramayacağını ima eden bir şey söylemişti. Hiç kimseyi hiçbir şey kurtarmazdı. İsa bile. Muhtemelen annesinin içmesinin nedeni de buydu.

Angela, Marcos'un acısına âşık olmuştu çünkü bu acı kendisinininkine benziyordu. İkisi de anneleri tarafından ihmal edilmiş, babaları tarafından görülmemiş ve yaşitlarına uyum sağlayamamışlardı.

“Angie, sen ve ben özel olduğumuz için yalnızız,” demişti Marcos bir sabah kabinde birbirlerine sokularak yatarlarken. “Ne kadar uğraşırsan uğraş, sahip olduğumuz tek şey birbirimiziz.”

Angela geceyi Marcos'la geçirmeye başladığında annesine, Auydurduğu yeni arkadaşı Lisa'da yatıya kalacağını söylemişti. Bu tek seferlik açıklama evde olmadığı bütün geceleri de kapsamıştı ve evde giderek artan yokluğu annesiyle babasını kaygılandırmamıştı.

Angela birkaç günde bir temizlikçilerin doldurduğu kileri yağmalamak, temiz giysi almak ve annesinin hâlâ soluk aldığından emin olmak için eve uğruyordu. Bu ziyaretler sırasında annesi Lisa hakkında sorular sorarak sisin içinden hayatla bağlantı kurmaya çalışıyordu. Ama Angela'nın verdiği yanıtı dinlemiyordu, bu yüzden Angela hiçbir zaman somut bir yanıt vermiyordu.

Angela'nın babasının bahaneye ihtiyacı yoktu çünkü Angela'nın evde uyuyup uyumadığının farkında değildi. Çocuğu takip etmek karısının, evin ihtiyaçlarını karşılamak kendisinin göreviydi.

Görünüşe göre Angela'nın yokluğu ailesi için bir fark yaratmıyor ama varlığı Marcos için çok şey ifade ediyordu. Ve Angela evdeki halinin aksine onun yanında asla sıkılmıyordu.

Marcos bir gününü öğlene kadar uyuyarak, meditasyon yaparak, resim çizerek, bir şeyler okuyarak, üst güverteden dalış pratiği yaparak, çıplak elle yayın balığı yakalamaya giderek, birilerinin biten tekne aküsünü değiştirerek, kuleye kadar yüzüp dönerek, onları yemeğe davet eden kampçılarla arkadaş olup gün batımından sonra da aklından şarkılar ve hayalet hikâyeleri uydurarak geçirirken bütün kamp alanını büyüliyordu. Marcos her şeyi gerçekçi kulmayı sağlayabiliyordu.

Angela, Marcos'la tanıştığı andan itibaren zaman önemsiz ve yabancı bir hale gelmişti. Birlikte geçirilen her gün destansı bir roman, bitmeyen bir macera hikâyesi gibiydi; onsuz geçen her an gri ve yavaş görünüyordu. Onun dışında biriyle konuşmak ağzı pekmez doluyken konuşmaya çalışmak gibiydi ve Angela bütün hayatının pekmez dolu bir ağızla geçtiğini fark etmişti.

Hepsinden önemlisi Marcos; Angela'ya değer veren, düşüncelerine ve duygularına özen gösteren ilk kişiydi ve Angela kendisini onun gözünden görmeye başlayınca bütün hayata iyimser bakmaya başlamıştı.

Marcos o kadar güzel şeyler söylerdi ki bunlar şimdiye dek ona söylenen en harika şeylerdi. Daha sonra o ânı yeniden yaşayabilmek ve hayran olmak için cümleleri duyduğu anda Angela ezberlemeye çalışırdı. Korulukta tek başına yürürken Marcos'un sözlerini mantra gibi tekrarlardı. Her cümleyle birlikte Angela biraz değiştiğini ve sonunda her zaman olmak istediği kıza dönüştüğünü hissedirdi:

arkadaşları olan kız

davet ve dâhil edilen kız
partilere giden ve planları olan kız
asla yalnız olmayan kız
sevilen kız

ÖZEL SÖZLER

“Ne düşündüğünü bilmek hoşuma gidiyor,” demişti Marcos gölün çevresinde yürüyüş yaparken ve Angela uçup gidebileceğini hissedecek kadar mutlu olmuştu.

“Seninle gurur duyuyorum,” derdi Marcos sık sık. Angela hiçbir şey yapmadığını düşündüğünde bile...

“Benden yardım isteyebilirsin,” derdi samimi olduğunu anlaması için Angela’nın gözlerinin içine bakarak.

“Hey selam, Azimli,” derdi Marcos, yolcu koltuğuna otururken onu yanağından öperek. “Eğlencem gelmiş.”

4 Temmuz'un ertesi günü Marcos, hafta sonu için bir yabancılarının kamyonetinin arkasından "ödünç aldığı" metal detektörüyle kamp alanının yanındaki insan yapımı kumsal madeni para ve kayıp mücevher bulmak için tarıyordu. Bir keresinde kumun yalnızca birkaç santim altında bir nişan yüzüğü bulmuştu, o zamandan beri kumsal sonsuz zenginlik potansiyeli sunuyordu.

O sırada Angela'nın aklında büyük bir şey vardı. O sabah Bait 'N Tackle Shop'un kasiyeri Marcos'tan bahsederken onun *sevgilisi* olduğunu söylemişti. Sevgili olma konusunu hiç konuşmamışlardı ve Angela o zamana kadar ilişkilerine isim vermeyi düşünmemişti ama şimdi acilen öğrenmesi gerekiyordu.

"Marcos," diye söze başladı adam detektörü kumların üzerinde sallarken Angela gergin bir tavırla. "Affedersin ama ben senin sevgilin miyim?"

"Ne?" diye sordu Marcos kafası karışmış ve biraz da korkmuş gibi.

"Ben senin sevgilin miyim?"

"Thackerville'deki otçumu görmeye gitmem gerekiyor," diye belirtti Marcos.

Angela her zamanki gibi ona eşlik etmeyi umarak kamyonetine kadar peşinden gitti ama bunun yerine kollarına metal detektörü tutuşturuldu. "Bunu sen al. Burada kal."

"Ne zaman dönersin?" diye sordu Angela. Marcos motoru çalıştırıyordu.

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdi Marcos boş çakıl alanda patinaj çekerek dönüp yola çıkmadan önce.

Marcos gittikten sonra Angela, sığ koylardan birini keşfetmek için komşu kilise kampından bir kano ödünç aldı. Bataklığa benzeyen suda küçük bir evren vardı. Balıklar, kurbağalar, kurbağa yavruları, su sinekleri, yosun kaplı can yelekleri, bira kutuları ve havası sönmüş su oyuncakları.

Sonra uzun su kamışlarının arasında kürek çekerken Angela'nın gümüş şans bilekliği bileğinden kaydı. Annesi üç yıl önce verdiğinden beri bilekliği hiç çıkarmamıştı. Angela, annesinin sekiz ay boyunca içkiyi bıraktığı yıl on iki yaşına girmişti. Annesi bilekliği verirken Angela'nın bütün özel günlerde yeni bir süs seçebileceğini söylemişti. Ama annesi çoğu şeyi olduğu gibi şans bilekliğini de ihmal etmişti. Ve Angela, daha önce yalnızca bir kere olduğu için bir gün her şeyin daha iyi olabileceğini hatırlatması için onu takmayı sürdürmüştü.

Önce, önce, önce, önce. Daha önce ne olmuştu? Angela ödünç teknede yeni sivrisinek ısırıklarıyla kaplanmış halde tek başına otururken *önceyi* hatırlayamadı.

Kanodan atlayıp bulanık suyu aradı. Üç saat boyunca bilekliği bulmayı umut ederek çamuru avuç avuç taradı. Gün batımından hemen önce bir bulut, gölü gölgeledi ve Angela uzaktan gök gürültülerini duydu. Kürek çekerken üzücü haberi kabul etmeye çalıştı. Kaybolmuştu.

Angela kanoyu iade ettikten sonra baldırlarında yedi tane sülük buldu ve onları sökerken ağlamamaya çalıştı. Ama Angela sülükler yüzünden ağlamıyordu. Bileklikle birlikte kendisinden bir parçayı da kaybettiğini hissetmişti. Kâğıttan bebek yapan parçasını. Tek başına bisikletle kortlara giden parçasını. Garajın üstündeki yalnız yatak odasında, annesiyle babasının evinde yaşayan parçasını. Hâlâ masum, bakire ve birinin küçük kızı olan parçasını.

Marcos akşam karanlığında Angela'nın kızarmış şiş yüzünü fark edemeyecek kadar kafayı bulmuş olarak döndü.

Angela o gece üst güverteye uzanarak ilk defa uyuşturucu kullandı. Birkaç dakika içinde çok korkunç bir duyguya kapıldı.

Uzarlarda çıtırdayan telsiz, hap gibi gövdelerini tepedeki ışığa tokuşturan cırcır böcekleri ve Marcos'un aralıksız gevezeliği aniden sağır edici ve dayanılmaz hale gelmeye başladı. Göğsünün ortasından bir gerilim dalgası yayılıyordu. Boğazı daralmıştı, soluk almakta zorlanıyordu, öleceğini düşünüyordu. Kendisinin aksine Marcos, ellerini göğsünde kenetlemişti ve başparmakları içsel bir melodiye eşlik ederken tartışmasız bir huzurun içinde gibi görünüyordu.

"Hey, Marcos?"

"Evet."

"Ben yalnız mıyım?"

"Evet ama düşününce hepimiz öyleyiz."

Aynı gece büyük bir fırtına motorsuz tekneyi salladı. Marcos tekneyi daha fazla halatla emniyete almak için yataktan kalktı, döndüğünde Angela ay gibi bembeyaz bir suratla kapıda duruyordu.

"Sorun nedir, bebeğim?"

"Marcos, özür dilerim ama lütfen beni evime götürür müsün?"

SAHNE: Gök Gürültüsü

Daha Angela'nın yatak odasına girmeden, kötü takılmış takma kirpikleri ve Florida'da tatil yaparlarken mayosunun üzerine geçirdiği Hawaii desenli elbisesini giyen annesi Colleen'in sesi duyulur. Colleen ayak parmağını Angela'nın şifonyerine çarpınca küfrederek (kısa bir doğaçlama) haykırır.

COLLEEN: Babanın hastalarını kaybettiğini biliyor muydun? Muayenhanesini?

ANGELA (*uyku sersemi*): Anne?

COLLEEN: Birdenbire işe gitmeyi bıraktı. *Altı ay önce! Nasıl böyle bir şey olabilir?* Bu hikâyeyi daha önce de duymuşsundur? Lanet olası bir film gibi. Bütün erkekler aynı. On yıl önce çekip gitmem gerekirdi. Hayır... Daha en başından onunla hiç evlenmemeliydim. Bu evden nefret ediyorum.

ANGELA: Anne, git yat. Sarhoşsun.

COLLEEN: Ah, hayır, tatlım...

ANGELA: Dinlenmen lazım.

COLLEEN: Ben berbat bir anneyim. Bunu duymamalıydın... Özür dilerim, tatlım. Ben berbat bir anne miyim?

ANGELA: Sen çok iyi bir annesin.

Colleen, Angela'nın yatağının ayak ucuna oturur.

COLLEEN: Bana hayatınla ilgili bir şeyler anlat. Her şeyi bilmek istiyorum. Yeni bir şey var mı?

ANGELA: Yok.

COLLEEN: Bir şeyler olmalı. Arkadaşın nasıl? Lisa'ydı, değil mi?

ANGELA: O iyi.

COLLEEN: Bir şey bulabileceğinden eminim. Annene söyleyeceğin yeni bir şey vardır.

...

ANGELA: Tamam...

Peki,

bir şey var.

Bilmiyorum.

Belki büyük bir şey değildir.

Büyük bir şeymiş gibi geliyor

ama önemli olmayabilir.

Dünyaya hiç yeni bir açıdan baktığın oldu mu? Mesela her zaman gördüğün dünyayla aynıymış ama şimdi çok önemli bir açıdan farklıymış ve ona bir daha hiç eskisi gibi bakamayacakmışsın gibi? Ve onu eskisi gibi görmek istesen de yeni açıdan bakmanın daha iyi olduğunu biliyormuşsun gibi?

Ben daha önce bunu hiç yapmamıştım.

Ya da böyle hissetmemiştim.

Çok tuhaf.

Bilmiyorum.

Aptalca.

Ben aptalım.

COLLEEN: Aptalca olmadığından eminim.

ANGELA: Şey, ben galiba âşık oldum.

COLLEEN: Ah bebeğim. Kime?

...

ANGELA: Okuldan bir çocuk. Sosyal bilimler sınıfımdaydı.

COLLEEN: Ona nasıl hissettiğini söyledin mi?

ANGELA: Hayır.

...

COLLEEN: Sana yine küçüklüğündeki gibi sarılabilir miyim?

Tabii ki Marcos, Angela'nın sosyal bilimler sınıfındaki herkesin tam olarak zıddıydı.

Rüyaların hayaletlerden ve ruhlardan gelen mesajlar olduğunu düşünürdü ve Angela içinden bu fikri biraz mantıksız bulsa da bunun onu mutlu edeceğini bildiği için rüyalar uydururdu. Ancak Angela, Marcos'un analiz etmesi için zengin rüyalar üretme isteğinin baskısı altındayken bu rüyaları gerçekten görmeye başladı.

“Dün gece rüyamda bir armudun sapı olduğumu gördüm,” dedi evinden getirdiği fıstık ezmesi ve Wonder ekmeğiyle standart ziyafetlerini çekerken Angela heyecanla.

“Bir tohum metaforu, ilginç.”

“Kollarım aynı zamanda kanat olan yapraklardı. Uçabileceğimi sanıyordum ama her denememde kendimi armuda yapışmış buluyordum, bu da beni uçamayacak kadar ağırlaştırıyordu. Sonra sert bir rüzgâr beni devirdi ve bağırarak yardım istedim ama beni doğrultacak kimse yoktu. Sonra uyandım.”

Eylül ayının ilk serin günü gerçek bir mucize gibiydi ve suyu Ebanyo sıcaklığında olan göl her gün biraz daha soğuyordu. Ekim ayının sonlarında tekne, geceleri buzdolabının içindeymiş gibi hissettiriyordu.

Marcos'la Angela üşüdüklerini unutmak için kabini esrar ve sigara dumanıyla dolduruyor, bu da uzun ve yoğun dakikalar boyunca Angela'nın düşüncelerine, genişleyip yoğunlaşan sıcak bir uyku hali katıyordu.

Angela'nın her zaman matematik ödevi, İngiliz edebiyatı için okuması gereken kitaplar ya da her an yapılabilecek habersiz bir tarih sınavı olurdu ama Marcos'la birlikteyken yapması gereken şeylere odaklanmakta zorluk çekiyordu.

Angela duşta suyun dolgun göğüslerinden, kalçalarından ve karnından aşağı akmasını büyülenmiş gibi izliyordu. Başta bu değişiklikleri ergenliğin son aşaması olarak görmüştü. Ancak âdetinin üç ay gecikmesiyle Angela bilmesi gerekeni anlamıştı. Pek çok açıdan saf olsa da bunun inkâr edilecek tarafı yoktu.

Angela bir cuma günü okuldan sonra bisikletiyle Sonic’e, ardından Baptist Kilisesi’nin arkasındaki parka gitti. Vişneli limonata’yı o kadar hızlı içti ki tadını bile alamadı. Bir selvi ağacının altına uzanıp ona kendisine ve dünyaya dair her şeyi anlatarak bebeğini telepatik olarak karşıladı:

“Merhaba.

Sanırım artık tanışma zamanımız geldi.

Buradan aşağı yukarı

altı kilometre uzakta, büyük bir evde büyüdüm.

Annem, şey...

Ondan söz etmemeyi tercih ederim.

Ama babam doktor.

Yani öyleydi. Sanırım.

Onlar senin büyükannen ve büyükbaban.

Babana gelince—

Yakında onunla tanışacaksın.

Ve ben, senin annenim.

Bunu söylemek ne kadar güzel.

Diğer adım Angela

ama bana istediğin gibi hitap edebilirsin.

(Kibar bir şey olduğu müddetçe.)

Aklına gelen her şeyi beğeneceğimden eminim.”

Angela bir elini karnına diğerini kalbine koydu ve bir yıl içinde ikinci kez yüksek sesle şunu söyledi, “Ben galiba âşık oldum.”

Aklına gelen her şeyi beğeneceğimden eminim.”

Angela bir elini karnına diğerini kalbine koydu ve bir yıl içinde ikinci kez yüksek sesle şunu söyledi, “Ben galiba âşık oldum.”

Angela haberi akşam karanlığında iskelenin ucunda durup Akşam yemeği için balık tuttıkları zamana dek saklamayı başardı.

“Bir haberim var,” diye söze başladı.

“Öyle mi?” diye karşılık verdi Marcos gözlerini oltanın du-basından ayırmadan.

“Bir bebeğim olacak.”

Marcos oltasını indirdi ve bir adım geriledi. Angela kaçacak mı yoksa ona sarılacak mı anlayamamıştı.

Bütün geçmişi Marcos’un zihninde belirdi. 32 derece sı-caklıkta babasının kullanılmış araba satmak için takım elbise giymesini izlemesi, babasının kamyonetinin kaputunda omuz omuza oturmaları, havalı tüfekte kola kutularına ateş etmeleri, sonbaharda saatlerce geyiklerin geçmesini beklemeleri, babası-nın önceki gece içtiği içkinin kokusunu bastırması için kiliseye gelirken sürdüğü ucuz kolonyasının kokusu ve o hapse girme-den önce Marcos’un kendini kahramanının omuzlarındayken otuz metre boyundaymış gibi hissetmesi.

“Emin misin?” diye sordu Marcos uzayan sessizliğin ardın-dan.

“Evet.”

“Çok mu eminsin?”

“Evet, sanırım.”

“İyi o zaman. Biz de bir aile oluruz.”

“Gerçekten mi?”

“Söyledim ya.”

Marcos öpücükler kondurarak Angela'nın alnından göbeğine doğru ilerledi. Dizlerinin üzerinde doğrulup kollarını kalçalarına sardı, yanağını karnına yasladı, bir anlığına sığınabileceği tek yermiş gibi annesinin elbisesine tutunan küçük bir çocuk oldu.

Aile sözcüğünü manasını yitirip ağızlarında anlamsızlaşana dek her fırsatta tekrarladılar. Angela mutluydu ama bu sevincin altındaki sezginin yumuşak çekimi ona şunu hatırlatıyordu:

Kötü olan hiçbir şey sonsuza dek sürmez.

İyi şeyler de öyle.

SAHNE: Aile Toplantısı

Angela mutfak masasında ailesinin karşısına oturur. Amerikan kahvaltılarındaki klasik şeyleri yemektedirler. Buzdolabının alçak vızıltısı gerginliği vurgulamaktadır. Lavabonun üstündeki pencereden giren ışık Angela'yı aydınlatmaktadır.

Rick üç dilim kızarmış ekmeğin üzerine şilekli marmelat sürerken sürekli boğazını temizler.

Angela çırpılmış yumurtadan küçük bir ısırık alır. Bu sabah midesi bulanmaktadır.

Colleen, evliliğinin ona bunu hatırlatacak kadar kendisine temas eden tek parçası olan alyansıyla oynamaktadır.

RICK: Son aylarda evimizde ortamın gergin olduğunu eminim fark etmişsindir.

COLLEEN: Son yıllarda.

RICK: Uzun zamandır. Uzun zamandır işler zordu.

COLLEEN: Evet.

Colleen'le Rick, uçurumdan önce kimin atlaması gerektiğine karar vermek ister gibi bakışır.

COLLEEN: İşte bu yüzden babanla boşanmaya karar verdik.

ANGELA: Ya.

COLLEEN: Sen burada babanla kalacaksın, ben de küçük bir yolculuğa çıkıp yaşayacak başka bir yer bulacağım. Büyük bir değişiklik olduğunu biliyoruz ama bu babanla benim seni çok sevdiğimiz gerçeğini değiştirmeyecek.

RICK: Sormak istediğin bir şey var mı?

ANGELA: Aslında benim de haberlerim var.

COLLEEN: Neymiş, tatlım?

ANGELA: Bir bebeğim olacak.

RICK: Yüce İsa.

COLLEEN: Ah hayır, tatlım. Emin misin?

ANGELA: Eminim. Ve gerçekten sorun değil. Bu iyi bir haber.

RICK: On üç yaşındasın!

COLLEEN: On altı yaşında.

ANGELA: On beş yaşındayım.

RICK: Kim o?

Etrafındaki manzara loşlaşırken Angela hafifçe parıldamaya başlar, ardından daha da çok parlar.

ANGELA: O çok özel biri.

Bir motoru parçalara ayırıp tekrar birleştirebiliyor ve bazen yeni alınmış halinden daha iyi çalışıyor.

Yüzen evde yaşıyor ve

yüzmek

şiir yazmak

ya da güneşin doğuşunu resmetmek için

sabah beşte uyanıyor
çünkü bu ona ilham veriyor.
Ve olayları farklı bir gözle görüyor,
mesela dün göle bakıyorduk ve o minicik bir kaplumbağanın
suda yüzdüğünü fark etti.

RICK: Angela, kim o—

ANGELA: Ve Marcos şöyle dedi, “Şuraya bak Angie.

Kaplumbağa karada birkaç metre kadar ilerleyebilir

ya da bir kayanın üstünde oturur

ama bu kaplumbağa için

yalnızca göl var.”

Ve gölün dışında ne kadar çok şey olduğunu küçük kaplum-
bağa asla bilemeyecek!

Okyanuslar, şehirler ve kıtalar var!

Bir düşünün, anne baba:

Biz de o küçük kaplumbağa gibiyiz.

COLLEEN: Bebeği doğurmak için uzaklara gitmen gereke-
cek. Ya da onunla evlenmen.

ANGELA: Ben hiçbir yere gitmiyorum. Marcos onunla ya-
şayabileceğimi söyledi. Ve o evliliğe inanmıyor, dürüst olmak
gerekirse ben de inanmıyorum.

*Rick itiraz etmek için derin bir soluk alır ama özellikle önce-
ki haberler düşünüldüğünde söyleyecek hiçbir şey kalmadığını fark
eder.*

Bir önceki sahne olan Aile Toplantısı'ndan önceki gece Rick, iki bin günden uzun süredir ilk kez Colleen'in dirseğinin iç kısmındaki yumuşak tenine dokundu. İçine kapanık bir ergen şefkatiyle sordu, *Bu gece benim odamda yatmak ister misin?* Colleen reddetti.

Ertesi sabah Colleen'i yanında, saçları karmakarışık ve kolu her zamanki gibi yatağın kenarından sarkarken görünce çok şaşırdı.

Rick açık bir yara görmeye dayanabilir, hiç uyumadan yirmi saat boyunca çalışabilir ve bir hastaya öleceğini söyleyebilir-di ama kendi karısına sarılacak, ona yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyecek ya da onu öleceği güne dek seveceğini dile getirecek cesareti yoktu. Evet, o çağının adamıydı. Liderlik yapabilecek ama duyguları olmayacak şekilde eğitilen, yalnız odalarda tutulup hayatı ona dokunacak fırsat bulamadan izleyen bir nesil sadık erkek çocuktan biriydi.

Rick, yakında eski eşi olacak kadın dağılmakta olan üç kişilik ailesinin son kahvaltısını hazırlamak için kalkana dek uyuyormuş gibi yaptı.

Sonraki günlerde Colleen, Volkswagen'i hazırladı ve seyahat etme, yaşama, sevmeye, keşfetmeye, soluk alma, *kendisini bulma* hevesiyle evin içinde hoplayıp zıplayarak gezindi!

Colleen yolculuğunu, evlendiği dönem olan on yedi yaşında kaldığı yerden devam edeceği bir macera olarak düşünüyordu.

Rick, büyük evinde tek başına geçireceği günlerin cehennem gibi olacağını düşünüyordu.

Angela ehliyet alacak, sigara satın alabilecek ya da oy verecek Akadar büyük değildi ama ona önemli olduğunu söyleyen ilk erkeğe tapmak için ideal yaşıydı. Kendisi de hâlâ çocuk olduğu halde, henüz on beş yaşındayken onun teknesinde yaşayıp çocuğunu doğurabilirdi.

Demek hayatını sevmek böyle bir duygu, diye düşünürdü Angela sık sık.

Sonraki ay Angela'nın hayatının o zamana kadarki en mutlu dönemlerinden biri olacaktı. Ergenliğin aksine hamilelik, somut bir sonu olan fiziksel bir geçişti. Angela'nın annelikle ilgili belli bir ilkesi olmasa da harika bir iş çıkaracağına güveni tamdı. Kendisini hiç sebep yokken sürekli zıplarken ve gülümserken buluyordu.

Annesiyle babasını düşünmek bir ara göğsünde istemsiz bir ağrıya sebep olmuştu ama şimdi yeni, umursamaz bir tarafsızlık içindeydi. Angela'nın geleceği o kadar dolu gibiydi ki ebeveynleri başka bir hayatta var olmuş, musallat olma görevinden kurtulan hayaletler gibiydi.

Marcos “neredeyse meteliksiz” olduğunu söylediğinde bu, Angela’nın babasının kastettiği gibi abartılı, üstü örtülü bir suçlama ya da soyut bir kavram gibi gelerek parasız kalma korkusuna neden olmadı. Azalan gelirlerine rağmen Marcos kaygılanmadığını söylüyordu. Prensip olarak parayı düşünmediğini belirtiyordu. Angela prensibin ne olduğundan emin değildi. Ama o da para konusunu bu bakımdan pek düşünmüyordu.

Marcos, Angela’nın artık yalnızca yiyecek almak için bile olsa ailesinin evine gitmesinden hoşlanmıyordu. Babasına güvenmediğini söylüyordu.

Son beş doları harcadıklarında ve teknede satacak parça kalmadığında Marcos, serseri kimliğini gönülsüzce rafa kaldırıp lastik fabrikasında işe girdi. İki vardiya çalışıp eve gece saat on birden sonra sertleştirilmiş kauçuk, makine yağı ve sigara dumanı kokarak dönüyordu.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Erken gelen buz fırtınası ve lisenin ısıtma sisteminin tam da zamanında arızalanması nedeniyle Angela kapalı alanda gün boyu montla oturuyordu. Bir süre okulda kimse hamile olduğunu fark etmedi.

Ama bir gecede Angela hiçbir şeyine sığamaz oldu. Kot pantolonu dizlerinden yukarı çıkmıyordu ve hava etek ya da elbise giyilmeyecek kadar soğuktu.

Çok geçmeden herkes Angela'nın adını ve başına gelenleri öğrendi. Bir kızı hamile olduğu için liseden atamasalar da ruhunda kesinlikle bir delik açabiliyorlardı.

Angela okulu bıraktı. Hamile olmasa bile onuncu sınıftan daha nazik ortamlar bulabilirdi.

Örneğin iyi bir kütüphane kitabı, hafta içi gün ortası veya artık kasvetin zirveye çıkmadığı pazar akşamları Buzzard's Roost'a kadar yürüyüş yapmak. Marcos'un karamsarlığını ve yaklaşan babalığıyla ilgili giderek artan huzursuzluğunu hafifletmek bile lisedeki bir günden çok daha iyiydi.

Ancak teknede bu kadar çok zaman geçirmek Angela'nın daha önce Marcos'ta görmediği şeyleri fark etmesine neden olmuştu. Angela ondan küçük bir şey yapmasını istediğinde gözlerini devirerek kabalaşabiliyordu. İnsanlardan sürekli ve hiç tereddüt etmeden çalışıyordu. Angela'ya nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini söylemiyor, bazen günlerce ortadan kayboluyordu. En üzücü olanıysa Angela'nın hamileliği görünür hale geldikçe, ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın onun gözünde daha da görünmez ve daha da sıkıcı bir hale gelmesiydi.

SAHNE: Bir Erkek ve Bir Kadın

Angela, Marcos'u iskelenin sonunda gölün yüzeyine yansıyan çıplak ağaçları çizerken bulur.

ANGELA: Resmini beğendim. Ağaçları bu şekilde çizdiğini hiç görmemiştim.

MARCOS: Oturur musun lütfen? Ya da gider misin? Işığı bozuyorsun.

Angela oturur.

ANGELA: Hey Marcos?

MARCOS: Ne var?

ANGELA: Üzgünüm ama son zamanlarda kendimi çok yalnız hissediyorum.

Bana kızgın mısın?

Marcos kalemینی yere vurur ve kalem tahtaların arasındaki boşluktan göle düşer.

MARCOS: Kahretsin!

ANGELA: Özür dilerim.

MARCOS: Tek söyleyeceğin bu mu?

ANGELA: Üzgünüm ama eskisi gibi olmayı özlüyorum.

MARCOS: Belki *senin* güzel bir hayata sahip olman için çalışmaktan yorulmuşumdur.

ANGELA: Ben de çalışabilirim.

MARCOS: Ne dedin?

ANGELA: Benim de *senin* gibi çalışabileceğimi söyledim.

MARCOS: Hiçbir şey sana asla yetmiyor.

ANGELA: Asla öyle demek istemedim. Özür dilerim.

Marcos onun yüzünü tutup kendi yüzüne yaklaştırır.

Angela'nın çenesi, Marcos'un genç ve güçlü elleriyle ikiye bölebileceği bir dal gibidir.

Sonra Marcos, Angela'nın gözlerinde bir av hayvanının acısından kurtarılmadan ve patlama sesinden, her şey kararmadan hemen önceki paniğini ve korkusunu görür.

Angela bu şekilde düşünmenin yanlış olduğunu bildiği halde ertesi sabah kulak memesinin altında Marcos'un dut rengi parmak izini görünce, ona dokunmaya tenezzül ettiği için sevinmişti.

“Konuştuğumuz şeyi düşündüm,” dedi ağzı fıstık ezmesi ve ekmelele dolu olan Marcos. “Bir iş bulmalısın.”

“Tamam, bulurum.”

“Peki, ne bekliyorsun?”

Angela hâlâ üzerine olan tek kıyafetini giydi ve kasaya bakacak başka birine ihtiyaç olup olmadığını sormak için Bait 'N Tackle Shop'a gitti.

Eleman aramıyorlardı. Aynı durum marinadaki benzin istasyonu için de geçerliydi.

Angela, tek umudu olan Cross Timbers Motel'e giden yolda üç kilometre kadar yürüdü.

“Müdürünüzle konuşabilir miyim lütfen?” diye sordu Angela ön bürodaki isimliğinde Patricia yazan kadına.

“Müdür benim.”

“İş arıyorum. Eleman arıyor musunuz?”

Kısa bir süre sonra Angela, sigara içerek iş görüşmesini yapan Patricia’yla birlikte dışarıda bir bankta oturuyordu.

“Düzenli bir insan mısın?”

“Evet.”

“Başkalarıyla çalışma becerinden söz et.”

“İyi sanırım.”

“On üç kilo kaldırabilecek misin?”

“Sanırım.”

“Vaktinde gelebilir misin?”

“Evet.”

“Sabıkan?”

“Yok.”

“Lise diploması?”

“Yok.”

“Bebeğin ne zaman doğacak?”

“Mart’ta sanırım.”

“İşe bebek veya çocuk getirilmesine izin vermiyoruz.”

“Anladım.”

Bu kız sorun çıkaracağı benziyor ama onu sevdim, diye düşündü Patricia. Yardım edebileceğini düşündüğü insanlara zaafı vardı.

“Adın ne?”

“Angela.”

“Tamam, Angela. Yarın sabah yedide gel. Julia sana çarşafı gösterecek.”

Angela'nın görevi, on altıyla yirmi beş arasında hangi yaşta olduğu söylenirse söylensin inanılacak bir görünüşe sahip olan Julia'yla birlikte otelin bütün çamaşırlarını yıkamaktı. Angela'nın gerçek hayatta gördüğü en güzel, siyah ve saten gibi parlak saçlara sahipti. Angela uzanıp dokunmamak için kendini zor tutuyordu. Ayrıca Julia uzun boyluydu ve bu önemliydi çünkü havluları tavana kadar istiflemeleri gerekiyordu.

Julia'nın bu uzun boyuna sessiz, sürekli bir zarafet eşlik ediyordu. Parmakları bile izlenecek kadar ilginçti. Makinelerin nasıl çalıştığını ve motelin kullandığı farklı havlu türlerini anlatırken hareketleri koreografisi olan bir dansa benziyordu.

Önce havluları, çarşaf ve yastık kılıflarından ayırıyorlardı. Julia çamaşırları doldurmaya başlamadan önce makineye kimyasalları, deterjanı ve çamaşır suyunu koyuyordu. Program tamamlandığında Angela nemli çamaşırları kurutucuya doldururken Julia sonraki postayı başlatıyordu. Makineler çalışırken ikisi çamaşırları katlıyor ve yapacak işleri kalmayınca Julia bir dergi, Angela'ysa bir motel müşterisinin komodinin üzerine bıraktığı kitabı okuyordu.

Haftanın altı günü birlikte çalışıyorlardı ve Angela her gün onunla arkadaş olmayı deniyordu. Marcos'un dışında biriyle vakit geçirmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki! Çeşitli denemelerde bulundu:

Bir süreliğine oturup katlamak ister misin Julia? Benim sandalyeye ihtiyacım yok.

Şehrin hangi bölgesinde oturuyorsun?

Kitap okumayı sever misin?

Saç örgün hoşuma gitti.

Okulu özledim, özellikle de kütüphaneyi.

Julia yavaş ısınan biriydi.

Dost canlısı ve dışa dönük olmak Julia'nın doğasında olmasa da Angela onun gerektiğinde cesur ve sadık olduğunu öğrenmişti.

“Onu görüyor musun? İşte kötü kızlar böyle görünür,” dedi bir kadın koridordaki temizlik arabasının yanından geçerlerken ergenliğe girmek üzere olan kızına Angela'yı işaret edip fısıldayarak.

Julia bir an bile duraksamadan kadının üzerine yürüdü ve yüzünün yalnızca birkaç santim ötesinde durdu.

“Arkadaşım için böyle konuşamazsınız. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz,” dedi Julia tıslar gibi ve kadın utanarak kızını oradan uzaklaştırdı.

“Bunu yapmana gerek yoktu,” diye fısıldadı Angela, Julia döndüğünde.

“Hayır, gerek vardı,” dedi Julia. “O kadın tam bir aptal. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyor.”

Ortaya karmaşık olmayan bir dostluk çıkmaya başladı.

Julia sonsuza dek motelde çalışmak istemediğini belirtti. Okuldan bu kadar nefret etmese hemşire olmayı çok isteyeceğini söyledi. Ortaokulda kız arkadaşları ona kötü davranmaya başladı-ğından beri Julia kadınlara güvenmiyordu. İkiz kardeşi George'un en iyi arkadaşı olduğunu söylüyordu. Julia'nın ailesi buranın yerlisiydi ve kanunla başları dertte olmadığı veya biriyle araları feci bozulmadığı sürece kimse yaşadıkları yerden ayrılmıyordu.

Bazı günler susar bazen de bütün gün konuşurlardı.

Julia, Angela'ya yiyecek getirirdi. Tuğla şeklinde ev yapımı mısır ekmekleri, kavanozda böğürtlen reçeli ve folyoya sarılı füme domuz eti dilimleri. "Annemden," derdi.

Vardiyaları bittiğinde akşam yemeği saatiyse Julia, Angela'yı ailesiyle birlikte yemeğe davet eder ve onları motelden George alırdı.

Julia'nın ailesi de kendisi gibiydi. Gösterişsiz, yalnızca işlevsel olarak kibar, cesur ama dikkat çekmeyen ve hepsinden önemlisi içten.

Julia'nın annesi Theresa, Angela'nın kalan bütün yiyecekleri evine götürmesini sağlardı. İlk seferinde Angela bunu reddetmeye çalışsa da Theresa ona öyle bir dikkat ve ciddiyetle bakmıştı ki Angela bir daha herhangi bir teklifi reddetmeye cesaret edememişti.

En az bir düzine müdavim düzenli olarak onlara uğrar; patates, tohum, pirinç, hamburger eti, bebek bezi veya köpek mama-

sı poşetleri bırakırdı. Ancak ailenin misafirperverliğine karşılık olarak değil, hepsine ait olan şeylere bir katkıları olması için. Angela'nın kullanılmayan güzel eşyalarla dolu çocukluk evinin aksine Julia'nın evindeki her şeyin bir amacı vardı.

Geniş ailenin tamamı Red River kıyısında üç yüz yirmi dönümlük bir arazide, bir dizi karavanda yaşıyordu. Nesiller boyu evlerinden yalnızca elli metre uzağa gömülmüşlerdi. Tavukları, adarı ve sığırları vardı. Biraz sebze yetiştiriyor ve alanlarını o kadar iç içe paylaşıyorlardı ki beş ayrı karavan büyük, tek bir evmiş gibi hissettiriyordu. Angela 70. Otoyol'un yalnızca elli kilometre doğusundaki küçük bir kasabada büyümüş olsa da Julia'nın taşra yaşamı ona bambaşka bir dünya gibi geliyordu.

Her an dört veya daha fazla kişi bağırıyor, konuşuyor, gülüyor, ağlıyor, yemek yiyor ya da uyuyordu. İçerideki alana göre her zaman çok fazla insan vardı, bu yüzden konuşmalar ve akşam yemekleri dışarıya çimenlerin üzerine taşıyordu.

Julia'nın ailesinden veya arkadaşlarından kimse gruptaki tek beyaz kız olan Angela hakkında yorum yapmazdı. Ancak birkaçı, özellikle Theresa endişeliydi.

Theresa, Angela'nın kızıyla etkileşimini izlerdi. Angela'nın çok genç bir anne olarak kendisini bekleyen şeylere karşı gerekli dayanıklılığa sahip olmadığı çok açıktı. Theresa da on beş yaşında anne olmuştu ama Angela'nın aksine etrafında onu destekleyen bir anneler topluluğu vardı.

Angela tatlı bir kız ve ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım, diye düşündü Angela'ya fasulye, pirinç ve mısır ekmeğinden oluşan ikinci porsiyonu verirken Theresa. *Ama kollarında morluklar var.*

Ekim ayı Julia'nın "böcekli aylar" olarak adlandırdığı nisan-
dan ekime kadarki, çeşit çeşit ısırın ve kan emen böceğin
yer aldığı uzun otların arasında yürüme düşüncesini oldukça iti-
ci hale getiren dönemin sonunu belirliyordu.

Ancak kasım ayı yeni etkinliklerin kapısını açmıştı. George
omzuna asılı tüfekle ailenin büyük arazisinde önden yürürdü.
Silahı bir şey avlamak için değil; kuduz bir çakala, kokarcaya ya
da dağ aslanına rastlamaları durumunda kendilerini korumak
için taşırdı.

Julia'yla George araziye birbirlerini tanıdıkları kadar iyi ta-
nıyordu. Her bir derenin, pınarın, korunun, tepenin, sırtın bir
hikâyesi vardı. Bu öykülerde yaşayanlarla ölülerin arasındaki sı-
nırlar tamamen şeffaflaşmasa da inceliyordu. Angela, Julia'nın
ailesindeki insanların neden nadiren taşındığını anlamaya baş-
lamıştı. Ailedekilerin canları ve arazi tek bir bedenmiş gibi bir-
birine bağlıydı.

Bu keşifle geçen akşamüstleri sırasında Angela, George'un yılanlara tutkulu olduğunu ve yerli Oklahoma yılanlarını “daha popüler yılanlara” (bu Angela’yı hem dehşete düşüren hem de güldüren bir ifadeydi); özellikle de bakır kafalara, su mokasenlerine, kara sıçan yılanlarına ve elmas sırtlılara tercih ettiğini öğrenmişti.

George da kardeşi gibi uzun boyluydu. Onunla konuşmak için Angela başını kaldırıp ellerini megafon gibi birleştirir ya da George onu duymak için ellerini dizlerine koyarak eğilirdi. (Aralarındaki boy farkı nedeniyle şakalaşma olarak başlayan bu uygulama gerçekten işe yaradığı için daha sonra ikisi tarafından da sürdürülmüştü.)

George (muhtemelen dişleri fena halde çarpık olduğu için) genellikle ağzı kapalı olarak gülümserdi. Ancak bir espriye hazırlıksız yakalanırsa saklamayı unutup hem üst üste binen dişlerini hem de coşkun neşesini serbest bıraktığı olurdu. Angela’nın da tek yapmak istediği ona gülümsemekti, belki sonsuza dek.

Hiçbiri Şükran Günü'nde çalışmadığı için Angela, Julia ve George üçü birlikte sabah Red River'ın büyük beyaz kumsalına doğru yürüyüşe çıktı. Nehir tam anlamıyla kırmızı değil, daha çok koyu bir pas rengiydi. George dalgaların sahile taşıdığı tahtaları toplayıp kumsalda ateş yakarken Julia'yla Angela nehrin camsı yüzeyinde taş sektirdi.

Açık bir otlağın ortasından geçerek eve döndükleri sırada Angela iyi niyetli bir varlığın kucaklayıcı, sessiz tanıklığını hissetti.

"Burada kendimi her zaman çok iyi hissediyorum. Bunu tarif etmek zor," dedi Angela.

"Ah, bu Tanrı'nın işi," diye karşılık verdi Julia sanki yer çekimi gibi bariz bir gerçekten söz ediyormuş gibi.

“Julia artık o kadar çok gülümsüyor ki,” dedi Theresa. George, Şükran Günü yemeğinden sonra bulaşıkları yıkamasına yardım ederken daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibiydi.

“Evet, gerçekten mutlu görünüyor,” diye karşılık verdi George, o da mutluydu.

Bunu yapmak yanlış gelse de George sık sık şöyle düşünüyordu:

Sanırım o kızdı hoşlanıyorum.

Noel gecesinin sabahında Marcos birkaç sihirli mantar yiyip korulukta dolaşmaya çıktı.

Angela, Marcos'un gezintiden harika bir ruh haliyle dönmesi durumunda akşamın nasıl geçeceğini tahmin etti. Ondan Noel için kendisiyle birlikte Julia'nın evine gelmesini isteyecekti. *Evet!* diye bağırıp ona sarılabilir, kocaman göbeğini öpebilirdi.

Saat dörde çeyrek kala Angela, Marcos'un gölün karşı tarafından tekneye doğru yüzdüğünü gördü. (Egzersiz yapmak için hâlâ temmuz ayındaymış gibi yüzüyordu.)

"Hey!" diye seslendi Angela.

"*Ne var?*" diye karşılık verdi Marcos başı suda yükselip alçalırken.

"*Sana bir şey sormak istiyordum.*"

"SENİ DUYAMIYORUM."

"NOEL İÇİN JULIALARA GİDECEĞİM. GELMEK İSTER MİSİN?"

"O DA KİM?"

"ARKADAŞIM. SANA SÖZ ETMİŞTİM. İŞ YERİNDEN."

"İSA'YA KAPİTALİST YAKLAŞIMI ONAYLAMIYORUM. BUNU BİLİYORSUN."

Sonra Marcos yüzeye yalnızca hava almak için çıkan bir kaplumbağa gibi başını suya daldırıp soğuk yüzüşüne devam etti.

Beş dakika sonra George'la Julia akşam yemeği için onu almaya geldiğinde Angela'nın hayal kırıklığına uğrayacak vakti olmadı.

Arabalar ailenin yerleşim bölgesinin iki kenarında yüz metre boyunca sıralanmıştı. İçeride herkese yetecek kadar oturacak yer yoktu. Bu yüzden Angela'yla Julia ısınmak için Julia'nın yatak örtüsüne sarınarak George'un kamyonetinin kasasında tabaklar dolusu jambon, tatlı patates güveci, mısır ekmeği ve sos yiyordu.

Pastanın ardından bazı kuzenler otlakta havai fişek patlatırken küçük çocuklu aileler evlerine dönmüştü. Kalan gençlerle yetişkinler, çıtırdayan ateşin yandığı ve etrafı daha küçük kayalarla daire şeklinde çevrili ateş çukurunun başında oturuyordu. George yapmaya çalıştığı kart numarasını üçüncü kez beceremeyince herkes gülmek için kendini tutmaya çalıştı. Dördüncü kez başarısız olunca kimse daha fazla dayanamadı.

"Bu numarayı bugün öğleden sonra yapabiliyordum. Yemin ederim. On kere yaptım!" diye bağırdı George.

Julia, teyzelerinin artanları paketlemesine yardım etmek için içeri girdi. Kuzenler daha fazla yakacak odun bulmak için uzaklaştı. Angela ve diğerleri etrafta deli gibi koşturup birbirine satarak oynayan üç köpeği izliyordu.

"Hey Angela," diye fısıldayan George'un sesiyle irkildi Angela.

"Ne oldu?"

"Sana bir şey gösterebilir miyim?"

"Ne olduğuna bağlı. Aklında nasıl bir şey var?"

"Bu kadar kuşkucu olma. İnanılmaz bir şey."

"İyi, tamam."

Sonra George, Angela'nın elini tuttu ve hayali bir dünyaya adım atan iki çocuk gibi onu ışıldakların aydınlattığı bölgenin ötesindeki karanlığa, çakal seslerinin giderek yaklaştığı tarafa yönlendirdi.

"Korkmuyor musun?" diye sordu Angela.

"Yok. Sen?"

"Biraz."

"Bize bir şey yapmazlar."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte," diye yanıtladı George.

George'la Angela, gece çayırında güzel havalarda Teksas'ın bile görüldüğü bir manzaraya sahip en yüksek noktaya ulaşana kadar yürüdü.

"Buradan bütün takımyıldızlarını görebilirsin," dedi George. "Ne diyorsun?"

"Bu..."

Angela'nın zihni milyonlarca düşünceyle doluydu ama hepsi bir anda kayboldu. Yedi aylık hamile olmasına rağmen bedeni sanki pırıltılı yıldız ışığı noktalarının her biri onu aralarında yaşamaması için nazikçe kendilerine çekiyormuş gibi gevşek ve hafif geliyordu. Bu büyük, ışıltılı yıldız kubbesi ve hilal şeklindeki ayın altında Angela âdeta kendisinin her şeye, her şeyin de ona ait olabileceği hissine kapılmıştı.

"...çok güzel," diye tamamladı cümlesini. George anlamıştı.

Döndüklerinde Julia yatmıştı. Angela esnmeden duramıyordu.

"Seni evine bırakayım mı?" diye sordu George.

"İyi olur. Teşekkür ederim," diye karşılık verdi Angela.

George, gecenin o saatinde yolların her zaman sakin olmasına rağmen arabayı Angela porselenden yapılmış gibi sürüyor,

çukurlarda yavaşlıyor ve bütün dur işaretlerinde tamamen duruyordu.

“Hiç aynı kovanın içinde kıvranan yüzlerce elmas sırtlı gördün mü?” diye sordu George birdenbire.

“Hayır,” diye karşılık verdi Angela kahkahasını bastırarak. “Oldukça büyük bir kova olsa iyi olur.”

“Gelecek sene seni Waurika Çingiraklı Yılan Avı’na götüreceğim. Hayatında hiç bu kadar çok elmas sırtlı görmemiştir.”

“Tamam...”

“Bak, o suratı yapma! Bayılacaksın. Bayılacağını biliyorum.”

Marinaya vardıklarında teknenin içindeki bütün ışıklar yandı ve Marcos güverteye çıkarak onlara baktı. Angela bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. George kapıyı açmak için arabanın etrafında koştururken Angela yutkundu. Çakıllara basarken Angela onun elini tuttu.

“Mutlu Noeller, Angela,” dedi montunu unutmuş olmasına rağmen sımsıcak olan George.

“Sana da Mutlu Noeller, George.”

George, Çıngıraklı Yılan Avı’ndan söz ettikleri konuşmayı düşünürken Angela’nın paltosunun düğmeleriyle oynayışını ve elini uzatığında sımsıkı tutmasını anımsadı. Angela onu bırakmak istememiş gibiydi.

Ve George— Şey, o da bırakmak istememişti.

“Neredeydin?” diye sordu Marcos onu tezgâha doğru iterek.

Angela yüzünü buruşturdu. Marcos’un soluğu ve teri tıpkı annesininki gibi kokuyordu.

“Söylemiştim ya. Arkadaşımla birlikteydim,” dedi Angela.

Marcos, sanki göz teması yalanı ayırt etmenin güvenilir bir yoluymuş gibi onu dik dik süzdü.

“Ailene öncelik vererek dinlenmen gerekirdi. Geç saatlere kadar dışarıda kalmamalıydın.”

“Özür dilerim.”

“O işe gitmeyi ve o insanlarla görüşmeyi bırakmanı istiyorum.”

“Paraya ihtiyacımız olduğunu sanıyordum,” dedi Angela.

“Tanrı aşkına Angela, bırak da evin *erkeği* ben olayım.”

“Ama demiştin ki...”

“Beni dinlemiyorsun, Angie.”

Marcos boynunu öpmek için yaklaştığında Angela’nın vücudu kasıldı. Sert ellerini kızın saçlarının arasından geçirdi.

“Duman kokuyorsun.”

“Kamp ateşi vardı.”

“Her şeyin eski halini özlüyorum,” dedi Marcos sesi kulağının içinde buharlaşır gibi. Sutyenin kopçasını açtı. “Bir daha oraya gitmeyeceğine söz veriyor musun?”

“Veriyorum.” Angela geri çekilmeye çalıştı ama Marcos bileğinden tuttu.

“Gerçekten söz veriyor musun?” dedi Marcos kendini ona bastırırken fısıldayarak.

“Gerçekten söz veriyorum,” dedi Angela.

“Beni seviyor musun?”

Sonra Angela’nın zihni bedenini terk etti ve yıldızlara dönmeye çalıştı. Işıldayarak parlak gökyüzü kubbesinde Angela’yı onlara katılmaya çağırdıklarında neden yanlarına gitmemişti? Peki Tanrı şimdi neredeydi? Bir yerlerde şu anda onu koruyabilecek gerçek biri var mıydı?

Angela Cross Timbers'dakilere işi bebek yüzünden bıraktığını söyledi.

"Hazır olunca hemen dön," dedi Patricia. "Duydun mu?" Patricia onun için endişelenmesinin yanı sıra Angela'nın potansiyelini de görmüştü. Öğrenmeyi seviyor ve etrafındaki herkese iyi geliyordu.

Angela son gününde, Julia'yla her zamanki gibi birlikte çalıştı ve dört elle senkronize bir dans ortaya koydular. Patricia şehirdeki lise basketbol turnuvası sayesinde iki yıldır ilk kez dışarıdaki *Boş Yer Yok* tabelasının ışıklarını yakmıştı. Meşgul olmak ikisinin de üzülmesini engelliyordu.

"Yine görüşürüz herhalde?" dedi Julia ifade etmek istediği şeyi yanlışlıkla soru haline getirerek.

"Umarım," diye karşılık verdi Angela soru sormak isterken yanlışlıkla cevap vererek.

Marcos'un öfkesi bir olaya ya da tetikleyen bir şeye bağlı olmadan ortaya çıkıyordu. Örneğin kazların göç etmesi ya da akşam yemeğiyle ilgili iyi niyetli bir konuşma şiddetli bir tartışmaya dönüşebiliyordu. Angela moteldeki günlerini özlüyordu.

Öfkeli Marcos bedeninin etli; uyluk, pazı, kol, göğüs bölgesinden bir parça gibi yumuşak bölgelerini kavrayıp bütün stresini oraya aktararak vücudunu patlatmak istermiş gibi sıkardı. Marcos sıkarken bir yandan da Angela'nın korkularını yeni sanatıymış gibi dillendirerek ona duymaktan kaçınamayacağı sivri sözlerle sataşırdı.

Marcos onsuz hayatta kalabilecek kadar akıllı ve güçlü olmadığını söylerdi; bebeğin onun güzelliğini, vücudunu çoktan mahvettiğini söylerdi; onu sevmeye tenezzül edecek tek kişinin kendisi olduğunu söylerdi; Angela'nın bir gün tıpkı annesi gibi olacağını söylerdi.

Angela, Marcos'un öfkesine onunla işini bitirene kadar sessiz kalmak dışında nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Gözlerini kapayıp zamanın geçmesi için içinden sayar, sayıların zihninin penceresinde yanıp sönen parlak pembe neon tabelalar olduğunu hayal ederdi.

Sonrasında, duşta ya da üzerini değiştirirken gözünün çeşitli el izlerine takulmasına izin vermemesine rağmen her su sıçramasında ya da kumaş temasında her tarafının onun izleriyle kaplı olduğunu hissederdi.

Biraz rahatlama fırsatı çıkmıştı. Marcos birkaç günlüğüne ortadan kaybolmuştu ve bu alışılmadık bir durum değildi. Sonra o birkaç gün iki hafta oldu ve bu alışılmadık bir durumdu.

Marcos nihayet döndüğünde karanlık yanı yatışmıştı ve Angela yazın âşık olduğu onaylayıcı, nazik erkeğe; onun en sevdiği versiyonuna yeniden kavuştu.

Sonra ani bir değişim oldu... İyi Marcos bir kez daha ortadan kayboldu ve huysuz Marcos geri döndü. Surat asmalar, alaycılık ve yakınmalarla başladı. Sonra hakaretler, atışmalar ve raciz geldi. Ancak bu kez Angela artık yettiğine karar vermişti. Bu kez farklı olacaktı. Bu kez hiçbirine katlanmayacaktı.

“Kal,” dedi Marcos, Angela yataktan kalkmaya çalışırken kolundan tutarak.

Angela kolunu hızla geri çekerken aynı anda Marcos da kolunu bıraktı. Angela yere düştü ve bütün ağırlığı dirseğine bindi. Çatırtı sesini ikisi de duydu.

Angela acıdan bağırarak istedi ama yapamazdı. Hiçbir şey söyleyemezdi.

“Yanağın kanıyor,” dedi Marcos sonunda. “Kapıya sürtmüş olmalısın.”

Oturmasına yardım etti, yüzü için nemli bir havlu uzattı ve sonra gösterdiği ilgiden tatmin olarak uzun uzun yüzmeye gitmeye karar verdi.

Kendi bedeninin ve iradesinin ötesinde bir güç Angela'nın ayaklarını iterek onu motele taşıdı. Alacakaranlıktan gecenin erken saatlerine dek yürüdüğünü, yol kenarında birkaç adımda bir durduğunu, ağrı başını döndürdüğünde çömeldiğini zar zor hatırlıyordu.

Angela lobideki kanepeye yığılarak Patricia'ya seslendi. Patricia, Angela'nın şişen kolunun karnının üzerinde hareketsizce sarkarak durduğunu hemen fark etti.

“Bu gece burada kalabilir miyim? Borcumu öderim. Çalışırım.”

“Ah hayır, çalışmıyorsun. Julia'yı arayıp sana bir oda ayarlayayım.”

Patricia'yla Julia, Angela'yı koridorun sonundaki makineden aldıkları buz torbası ve malzeme odasından getirdikleri ilave yastıklarla yatağa yerleştirdi.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Julia.

“Kolumda atan bir kalp varmış gibi hissediyorum,” dedi Angela inleyerek.

George gece bir ara elinde viskiyle geldi. Angela içmedi ama Julia'yla ikisi içti. Angela, başı Julia'nın omzunda, onların seslerini dinleyerek uyuyakaldı.

“Kesinlikle kırık,” dedi ertesi sabah acil servis doktoru. Zaten bunu herkes anlayabilirdi. Gece Angela’nın dirseği ve ön kolu koyu patlıcan rengi olmuştu.

“Yaralanma nasıl oldu?”

“Düştüm ve tutunamadım, bebeği korumak istedim.”

“Öyle görünüyor. Anne fedakârlığı.” Doktor içini çekti. “Tamam, derin soluklar alın.”

Doktor kolunu omzuna kadar alçıya alırken Julia, Angela’nın elini tutuyordu.

“Ona dönmek zorunda değilsin,” dedi Julia, doktor odadan çıktıktan sonra. “Biz bebeğe yardım ederiz, Angela. Gel bizimle yaşa. Ailem seni seviyor.”

Sorunlar başladığından beri ilk kez Angela’nın yüzü buruştu ama ağlamak için kendine müsaade etmedi.

SAHNE: Kısa Ama Anlamlı Bir Şey

George, Angela'nın Julia'nın yatak odasına yerleşmesine yardım etmektedir.

GEORGE: Televizyonu buraya getirmemi ister misin?

ANGELA: Gerek yok.

GEORGE: Ben istiyorum.

ANGELA: Dinlenmeye çalışsam iyi olacak.

GEORGE: Peki işten çıkınca sana *milkshake* getirebilir miyim?

ANGELA: Çok güzel olur. Teşekkür ederim.

GEORGE: Neli olsun?

ANGELA: Sen neli içiyorsun?

GEORGE: Ben *milkshake* sevmiyorum.

ANGELA: Julia neli seviyor?

GEORGE: Çilekli sanırım.

ANGELA: Çilekli olur. Teşekkür ederim.

...

GEORGE: Bir battaniye daha ister misin?

ANGELA: Olur.

GEORGE: Bulup getireyim.

George birkaç dakikalığına ortadan kaybolur. Angela bekler. George geri döner ve Angela'nın üzerine yeni bir battaniye örter. Bir şekilde temas ederler. Kısa ama anlamlıdır.

GEORGE: Ağrın var mı?

ANGELA: Hayır.

GEORGE: Yalan mı söylüyorsun?

ANGELA: Evet.

Gülerler ama gülmek Angela'nın canını acıtır. Bu yüzden yanığının içini ısıtır ve yalnızca gülümser.

O laydan sonra Angela, Julia'nın odasında kalıp yatakta onunla birlikte yattı. Bir gece ışıklar kapandıktan sonra Angela karanlık tavana bakarak yüksek sesle düşündü, “Beni öz-lüyor mudur acaba?”

“Seni özlemesini *mi istiyorsun?*”

Angela, Julia'nın yüzündeki hayret ifadesini karanlıkta bile hissedebiliyordu. “Bilmiyorum.”

“Tanrım, Angela! O acınacak biri. Unut artık onu!”

Angela o zaman bazı şeyleri kendine saklaması gerektiğini anladı.

Bazı algılar artık sıradan değildi. Hanımeliyle kamp ateşi ve si-gara dumanı kokuları, çürük tahtalara çarpan suyun sesi, yabani böğürdenlerin tadı, çıplak tene değen tüylenmiş kumaşın doku-su ve hatta sadece yazı düşünmek bile Marcos’a dair güçlü anılar barındırıyordu. Bir süreliğine umut ve merakla seven, kurtaran ve hayatını renklendiren Marcos’a. Angela bedeninin mi yoksa kalbinin mi daha çok acı çektiğini bilmiyordu.

Sağduyusu tersini söylese de Angela, Marcos’u çok öz-lüyordu.

Angela, (Julia'nın deyimiyle) "her an patlayabilecek" hale geldiğinde Julia'yla Theresa ona her zamanki akraba grubunun yanı sıra Patricia'yla moteldeki birkaç kızın da katıldığı bir bebek partisi düzenledi.

Partide George, Angela'nın içecek bardağının üçte biri boşaldıkça yeniden doldurdu, ambalaj kâğıtlarını topladı ve Angela'nın kurabiyeleriyle cipslerini tazeledi. İnsanlar George'un onun uşağı olmasıyla ilgili espriler yapıyordu. Sonra George oldukça karmaşık birkaç sihir numarası yapınca Julia yeni bir şey hissetti.

Julia, George'un aklından geçenleri ondan daha iyi bildiğini zannederdi. Her şeyi paylaşabileceklerini düşünürdü. Ancak herkesin önünde, Julia'yla George'un bağı değişiyordu. Angela, Julia'nın o ana dek tamamen dengi olarak gördüğü ikiz kardeşini bir erkeğe dönüştürüyordu.

Angela şubat ayının sonunda hastanede doğum yaptı, bir elini Julia diğerini Theresa tutuyordu. Angela daha fazla ıkınamayacağını düşündüğünde Theresa ona kendisini saatte seksen kilometre hızla esen, çatıdaki kiremitleri sökmeye, piknik masalarını devirmeye ve bir ağacı ikiye bölmeye yetecek kadar güçlü bir Oklahoma rüzgârı olarak hayal etmesini söyledi. Birkaç dakika sonra üç kadın Angela'nın kızıyla tanıştı.

Angela kızının adını, dirseği iyileşirken Julia'nın yatak odası penceresinin altında toprağı gagalayan küçük kuşu düşünerek Wren koydu. Çalıkuşunun kuyruk tüyleri dökülmüştü ve Angela iyileşirken tüyler yeniden uzamıştı. Angela onun sıradan bir kuş olduğunu biliyordu ama her gün hiç aksatmadan uğraması onu türünün tek örneğı olarak olağanüstü kılıyordu. Julia, Wren'in ikinci adı olarak yerli dilinde *sevgili* anlamına gelen Ihullo'yu seçti.

Wren'in ilk harika yanı, bitter çikolata rengi gözleri dışında tıpatıp annesine benzemesiydi.

Wren'i sevmek kolay olsa da onun haricindeki her şey tuhaf, yeni ve zor geliyordu.

“Harika gidiyorsunuz,” dedi Theresa, ikisi de yarı giyinik ve gözyaşları içindeyken Angela’yla Wren’e. “Her şeyi birlikte çözüyorsunuz.”

“Öyle hissetmiyorum.”

“Bana ver,” dedi Theresa kollarını açarak. “Sen düş alırken onu birkaç dakika bana bırak.”

Theresa’nın yüreklendirmesine rağmen Angela yanlış şeyler yapmaktan korkuyordu.

Birbirlerine alıştıkça Angela en çok Wren'le gece geç saatlerde evdekiler uykudayken geçirdiği zamanları sevdi. Wren mızıldanınca Angela oturma odasının köşesindeki yer yatağından kalkıp onu el yapımı beşiğinden alır, odada birkaç tur atıp kanepeye emzirirdi. Angela, Theresa ve Julia dışındakilerin önünde emzirmekten çekiniyordu. Kalabalık bir ortamda yaşamak ihtiyacı duyduğu anda özel bir alan bulmasını zorlaştırıyordu. Gece-leri kendileri olabiliyorlardı.

O gecelerden birinde Wren küçük ama muhteşem bir şey yaptı. Angela'nın sıradan işaret parmağını buldu ve dünyadaki trilyonlarca ilginç nesne arasından ona uzanmayı tercih etti.

Sonra artık anne olduğu için o bitmeyen acı ve üzüntü her gün Angela'yı sarmalar oldu. Çoğu zaman tek bir sabah altı ay gibi geliyor ama bir hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçip gidiyordu.

Zaman onun içinde dönen ağır bir taşı. Wren, her şey; çok hızlı değişiyordu.

KISA BİR ARA

Lewis, her okul döneminin bir noktasında prova sırasında bunalır ve sahnede hışımla yürüyerek şöyle şeyler söylerdi:

Orada dikilip durmayın! Rol yapın!

Amaç!

Amaç!

Amaç!

Karakterinizin üzerinde ılık olmadığında

her sahnede bir şey istiyorsunuz!

En azından almaya çabalayın.

Tabii ki Lewis'in bunalmasının sebebi aslında öğrencileri olmuyordu. O, kendinden memnun kalmıyor ve öğrencilerinin başarısızlığını kendi pedagojik eksikliği olarak görüyordu.

“Uygulamayla teori arasındaki farkı açıklamak neden bu kadar zor?” diye düşündü Lewis yüksek sesle bir gece provadan sonra Wren ona bir kadeh şarap koyarken.

“Belki gerçek hayatta insanların bir amacı yoktur. En azından bariz bir amacı. Ve bu yüzden bu kavramı uygulamaya koymak zordur.”

“Herkesin bir amacı vardır.”

“Herkesin yoktur.”

“Tamam, kimin yoktur mesela?”

“Annemin sanırım.”

“Bu onun hatası değildi.”

“Onunla tanışmadın. Kalan zamanında *bir şeyler* başarabilirdi.”

“Wren. O harika bir şey yaptı.”

“Neymiş o?”

“Seni yetiştirdi.”

Angela, Cross Timbers'daki işine döndüğünde Marcos var-diyasından sonra onu otoparkta beklemeye, iltifatlarla kur yapmaya ve giderek daha eksantrik pişmanlık ifadeleriyle onu boğmaya başladı. Başta Angela güçlü durdu ve köpek gibi George'un kamyonetini kovalayan Marcos'u görmezden geldi. Ama sonunda Marcos'un azmi kararlılığını zayıflattı. Angela yeniden denemek istedi.

Julia'yla Theresa, Angela'ya tamamen aynı şekilde çattıkları kaşlarıyla dudak bükerek, sabit bir ifadeyle bakarken Angela ona dönmenin neden iyi bir fikir olduğuna dair birkaç temelsiz nedenini açıkladı.

“Ve Wren bir aileyle büyümeyi hak ediyor,” diye tamamladı Angela.

“Ama senin ailen biziz,” diye karşılık verdi Julia.

Zihni yeniden başlamayı çok istese de Angela'nın bedeni Marcos'a güvenmiyordu. Marcos ona her dokunduğunda Angela uzaklaşma dürtüsünü bastırmak zorunda kalıyordu.

Bu sırada Marcos telaşlı, değişken bir can sıkıntısına kapılmıştı. Onun duygu değişimleri bebeğinkinden daha tahmin edilemezdi.

Marcos, New Mexico’da komün hayat yaşayan grupların toplandığını duymuş ve adresi belirsiz bu tip yerlerden birine taşınma planı yapmaya başlamıştı.

“Ben fazla yayıldım. Bu hayat benim için yetersiz kalıyor. Belki de evrenin beni başka bir yere çağırması, bu aşkın bitmesi yalnızca kaderdir,” dedi Marcos.

“Ya orayı sevmezsen?” diye sordu Angela.

Marcos gözlerini devirdi, deneyip bir kenara atabileceği sonsuz sayıda hayatı olduğuna inanıyordu.

Julia'yla ailesi, Marcos'un gideceği haberini duyunca müthiş rahatladı. *Çok sevindiler.*

Julia televizyonda avukatları çok fazla izlediği için Angela'yı çocuk desteği yerine teknenin tapusunu istemeye teşvik etti.

"Ondan bir kuruş bile alamayacaksın," dedi Julia.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye karşılık verdi Angela.

"Evet, öyle. İzini kaybettirmeden önce alabileceğini alsan daha iyi olur."

Marcos, Angela'nın şartlarını kabul etti. Hatta şartları öğrendiğinde Angela ona çok iyi bir anlaşma sunmuş gibi rahatlamış görünüyordu. Sonrasında Marcos'un aklında yalnızca özgür ve engelsiz bir yaşam için yaptığı hazırlıklar vardı.

Marcos sanat malzemeleri, alet edevatlar, oltalar ve derin maneviyatla ilgili kitaplarla doldurduğu kamyonetiyle New Mexico'ya gitmek üzere yola çıkacağı sabah kızını son kez tuhaf, vahşi bir hayvanmış gibi kucağına aldı. Marcos bebeği hemen annesine geri verdi. Onu öpmek için eğildiğinde Angela yüzünü çevirdi.

“Bana dokunma Marcos. Artık öyle değiliz.”

Wren huzursuzlanmaya başladı ve Angela onu sakinleşene kadar bel çukuruna oturttu. Marcos küçük bir çocukmuş da yetişkinlerin kararlarının çaresiz bir kurbanıymış gibi görünüyordu.

“Her şeyin bir nedeni olduğunu düşünmüyor musun?” diye sordu Marcos, Angela'nın bir kez daha ayaklarının dibine oturmasını; onun ezberlenmiş, hayata geçirilmemiş bilgeliğini kucaklamasını; kırık dünyasını genç omuzlarında taşımasını umarak.

Boş laflar, bomboş laflar, diye düşündü Angela.

“Hayır. Düşünmüyorum.” Angela'nın ensesi ürperdi. İçinden ani, güçlü bir kaçma talimatı geliyordu.

Angela, Wren'e sıkıca sarıldı ve otoparktan elinden geldiğince çabuk geçerek marinaya ve tekneye doğru ilerledi.

Angela içeri girer girmez kapıları kilitledi, Wren'i beşiğine bıraktı ve adrenalin patlamasıyla yere yığıldı.

Bu sırada Marcos yirmi dakika boyunca korkudan felç olmuş halde kamyonetinde oturdu. *Ben ne yapıyorum?* diye düşünüyordu. Rahatlamayı arzuluyor, aynı zamanda kendisini çalkantılı bir öfkeyle dolu buluyordu.

Tam Marcos'un (*Angela'nın aklını başına getirmek için!*) yüzen eve gitmek niyetiyle elini kapının koluna koyduğu anda aklına yabancı bir bilinç nüfuz etti.

Onu rahat bırak, diyordu, yalnızca çek git.

Marcos elini çekti, anahtarı kontağa soktu ve otoyola, New Mexico'ya doğru hızla ilerledi. Arkasında yalnızca zamanın ve yer çekiminin yatıştırabileceği bir çakıl tozu bulutu bıraktı.

Angela, neredeyse onu tanıdığından beri Marcos'un yasını tutuyordu ve sonunda, çürük renkte bir bulutla gökkuşağını kıyaslar gibi gerçek Marcos'u görmüştü. Bir fikir, bir hayal, umut ya da olasılık olarak değil; gerçek kimliğiyle.

Marcos cömert, bilge ve nazik biri gibi görünmüş ve Angela'nın arzusu onun bu imajına canlılık ve renk katmıştı. Hayal ettiği o iki boyutlu Marcos hiçbir zaman gerçek olmamıştı.

Ancak kalbi boşuna kırılmamıştı. Angela'ya bir hediye, bir yaşam olarak kızını bırakmıştı.

Sonbahar ve kış geçer. Wren bir yaşına girer. Angela, Julia ve George'un sırasıyla on yedi ve on dokuz yaşlarına birkaç ay kalmıştır. Üç genç ve bir bebek, her şeyi birlikte yapan yeni bir dörtlü haline gelmiştir. Şimdi bir kez daha baharın başlarıdır:

Wren'i ana kucağıyla George'un sırtına bağlayacaklardı çünkü en uzun boyluları oydu. Kenelerden, kısa meskit ağaçlarından ve yeşil çalılardan daha yukarıda kalıyordu ve üçü uzun otların arasından nehre yürüyecekti. George uzun adımlarıyla kızların çok önünde ilerlemekten kendini alamıyordu, Wren'le (tek taraflı da olsa) derin sohbetlere dalarken Julia'yla Angela arkadan geliyordu.

"Her halka bu ağacın hayatındaki bir yıldır. Ve halkanın genişliği bize ağacın o yıl ne kadar su aldığını gösterir," dedi George, Wren'in elini ıslak bir ağaç kütüğünün üzerinde gezdirirken.

"George, o seni anlayamaz," dedi Angela keyifle. (George, Wren'le herkes gibi bebek sesi kullanarak değil bir yetişkinle konuşur gibi konuşurdu.)

"Nereden biliyorsun?"

"Eh, o yalnızca bir yaşında."

"İnsan yılıyla," dedi o anda Wren'i bir şahin gibi başının üstünde uçuran George.

"Evet, George. İnsan yılıyla. Biz bu şekilde ölçüyoruz!" diye bağırdı Julia, Wren'i onun kollarından aldı.

Sonra Julia, ana kucağındaki Wren'le sahilde yürüyüşe çıkınca, George aynı sayma egzersizini Angela'yla denedi. El üzerinde elle, parmak üzerinde parmakla halkaları saydılar. Sonunda doğru yaşa karar verilemedi çünkü Angela 108 ve 109 numaralı halkaların tek bir halka yani 108 olduğunu düşünürken George ayrı kabul edilebilecek kadar belirgin olduklarını düşünüyordu.

Ağacın yaşıyla ilgili tartışmaları gerçek bir anlaşmazlık değildi. Daha ziyade el ele tutuşmak için ve birbirlerine söyleyecekleri, saniyelerden daha fazla sözcüğe sahip olmanın harika muammasını keşfetmek için bir araçtı.

Angela isteyken Wren'e Theresa bakıyor; karşılığında Angela, Theresa'ya ev işlerinde yardım ediyordu.

Angela'yla George'un arkadaşlığı romantizmin sınırlarıyla flört ederken keşiflerini gizli tutmaya çalışsalar da bu oldukça zordu. Çünkü yanlarında çoğunlukla evdeki insanlar oluyordu.

Angela, Julia'ya her şeyi anlatmak istiyordu. Kardeşinin çok harika, iyi bir insan olduğunu; kendini güvende hissettiğini; George'un onu güldürdüğünü. Ancak kardeşinin adı geçtiğinde Julia'nın enerjisinin sertleşmesi Angela'nın kendini tutmasına neden oluyordu.

Julia elbette biliyordu.

JULIA'NIN KANITLARI

İlk izlenim: Cross Timbers'in otoparkında ilk kez karşılaşmalarında George'la Angela'nın birbirlerine bakakalması. Alışılmadık derecede sessiz olan George'un dudaklarıyla dişlerini kapayarak konuşması ve öyle gülümsemesi (bu, iyi görünmek istediği anlamına geliyordu). Angela'nın onunla konuşmak için parmak uçlarında yükselmesi (bu, anlaşılmaq istediği anlamına geliyordu).

Noel gecesi: George ve kâbus gibi sihir numaraları, herkes gülerken Angela'nın ona gülmemeye çalışması. Sonra bir saat boyunca karanlıkta (kim bilir ne yapmak için) birlikte yok olmaları. George'un Angela'yı (tek başına) evine bırakması.

Bebek partisi: George'un istekli ve yardımsever; Angela'nın keyifli ve mutlu olması, bardağının her zaman dolu olması.

Ağaç kütüğü günü: Son derece cilveli el tutuşmalar ve kıkırdaşmalar, delicesine âşık olmanın coşkulu dumanlarının açıkça yükselmesi. Aynı akşam Julia'nın yemekte masanın altında el tutuştuklarını görmesi.

Gerçek 1: Angela bir odaya girdiği anda George'u arardı.

Gerçek 2: George bir birikim hesabı açmıştı.

Gerçek 3: Angela kâkül kestirmiş ve mavi göz farı sürmeye başlamıştı.

Gerçek 4: George bıyık bırakmıştı.

Gerçek 5: Angela, George'un adını her söyleyişinde kızartıyordu.

Değişiklik başta belli belirsizdi. Böylece ayrı ayrı kendilerini böyle bir şey olmadığına ikna ettiler. Ancak aralarındaki sessizlik büyüdü ve karmaşık olmayan dostlukları çatırdamaya başladı.

Julia, Angela'yı özlüyordu ve sonra ondan nefret etmeye başladı.

Bu sırada George'un yörüngesi yeniden kalibre oluyordu. Traktör bayisinde çalışmadığı zamanlarda Angela'yla Wren'e karşı giderek artan tutkusu onu marinaya çekiyordu.

Bait 'N Tackle Shop'tan aldığı çilekli *milkshake* ve kolalarla Angela'ya sürpriz yapıyordu. Angela ev işlerini yaparken ya da kestirirken Wren'le oynuyordu. Etrafta dolaşacak bahanesi olsun diye kendine kalafatlama, boyama, marangozluk, temizlik gibi projeler yaratıyordu.

Angela, Wren'in yüzme öğrenmeden önce can yeleği yokken suya düşmesinden korktuğunu itiraf etmişti, bu yüzden George korkuluğu güçlendirmeye ve kapılara fazladan kilitler takmaya başladı.

"Eskiden böyle şeyler düşünmezdim," dedi Angela içini çekerek.

Gözleri aynı anda, en sevdiği oyuncak olan bir gözü eksik oyuncak ayısıyla ilgilenen Wren'i buldu.

"Ben de," diye karşılık verdi George gülümseyerek.

"Neden gülümsüyorsun?"

İki ördek, su karıştı kümesine doğru hızla ilerliyordu; uzak-taki balıkçı bir yayın balığı tutmuştu; kırmızı kuyruklu bir şahin, böcek bulmak için başlarının üzerinden toprağı araştırıyordu; esinti Angela'nın bir tutam saçını gözlerinden uçurmuştu; Wren havaya ya da ayısına tutarsız ama neşeli bir şeyler geveliyordu. Bu George'u çevreleyen hayattı, sevdiği hayattı, seçtiği hayattı. George maskesini çıkarmak, gökyüzüne adım atmak, serbest düşüşe geçmek, gerçeği söylemek istiyordu.

“Senden hoşlanıyorum,” diye söze başladı George.

“Ben de senden hoşlanıyorum. Harika bir arkadaşsın,” diye karşılık verdi Angela.

“Eh, arkadaşlık da bir şeydir ama benim sormak istediğim-

Arkadaştan daha fazlası olmak ister misin?

Yani,

mesela,

kız arkadaşım?

Ve bir şey söylemeden önce bilmeni isterim ki ben plan yapıyorum.

Suya çıkarabilmek için tekneye bir motor almak istiyorum.

Parasını ödeyebileceğim zaman

bana indirimli fiyattan verecek birini buldum.

Ve bu sonbaharda devlet üniversitesinde derslere başlıyorum.

Bir gün iş adamı olacağım Angela.

Ve iki katlı

ve bir garajı olan

bir evde yaşayacağız,

hatta belki birkaç ağaç da olur.

Hayatım boyunca iyi bir şeyler istedim

ve bence sen ve Wren osunuz.

Yalnızca bunu söylemek istedim.”

Angela’yla Wren, her biri kendi görüş hizasından ona aynı ifadeyle, irileşmiş gözlerle bakıyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu hem korkan hem de yanıtını öğrenmek için can atan George.

“Her zaman tekneyi yüzdürmek istemişimdir,” diye karşılık verdi Angela.

“İyi,” dedi George rahatlayıp eğilerek. “Ben de.”

Yalnızca bir kez öpüştüler.

George geceyi geçirmek istemedi. Onlar hâlâ ergenlik çağındaydı. Yalnızca öpüşüp el ele tutuşmuş, birlikte büyümek için bolca zamanı olan ve kalan her şey için bolca zamanı olan iki çocuklardı.

O gece Angela, Marcos’la ilk kez kafayı bulduğu zamanı hatırladı. Artık çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Marcos bir konuda haklıydı. Dünyada yalnızdı ama artık yalnızlığı; yeni yeni yürümeye başlayan bir çocuk olduğu halde, kendisinin onun hayatındaki tek insan olduğunun farkındaymış gibi görünen Wren’le bağlantılıydı.

Wren ipek gibi saçlardan yastığının üzerinde uyurken Angela kendisi için, kızı için, geçmişteki ve gelecekteki her şey için mırıldanarak dua etti:

“Bir gün buradan çok uzaktayken

belki burayı düşünürsün.

Belki seni uyutmak, huzur vermek için sallayan göl dostumuzu özlersin.

Rüyamda bir adam görürdüm;

beni bütün sorunlarımdan uzaklaştıracak,

beni tamamlayacak, beni düzeltecek bir adam.

Artık rüyanın, geceleri

bu dünyadaki güzel bir şey tarafından tutulduğunu düşünüyorum.

Ve biz, seninle ben birlikteyiz,

bu büyük göldeki küçük teknemizde

dünyanın beşiğine kıvrılmış olarak.”

KEYİFLİ GÜNLERİN GEÇİCİ BULANIKLIĞI

Televizyon yerine ayın doğuşunu ve sudaki yansımasını izlemekten son derece memnun olan George; sihir numaralarında ısrar eden ve kendini geliştirmeye çalışan George; Angela'nın uzun adımlarına ayak uydurabilmesi için yavaş yürüyen George; çıplak elleriyle neredeyse her tür yılanı, kurbağayı, kertenkeleyi veya semenderi korkusuzca ve hevesle yakalayan George; Wren ilk adımlarını atarken alkışlayan ve *Hadi kızım, hadi*, diyerek tezahürat yapan George. İkisine mutlulukla gülümseyerek bakan Angela.

Havadaki gergin yoğunluk, sararan gökyüzü ve aniden ortaya çıkan ürkütücü sessizlik, kuşların yokluğu ve esinti olmaması Oklahoma mayısında tek bir anlama gelirdi.

Ve gerçekten de saat dörde çeyrek kala kasırga sirenleri çaldı. Yerel halk için bu bir şok değil, yalnızca baharın sıradan bir salı günüydü ve akşam yemeğinde evde olma ihtimalleri yüksekti.

Cross Timbers'ın bütün personeliyle konukları hortum gelirse en iyi korunacakları yer olan birinci kat koridoruna doluşmuştu. Angela'yla Julia fırtınanın gelişmesini tentenin altından izlemek için yan kapıdan dışarı çıktı. (Huzurla acının arasındaki sınırı test etmek için parmağını mum alevinden geçiren çocuklar gibi Kasırga Geçidi'nde büyüyenler ne zaman oyalanabileceklerini ve ne zaman kaçıp canlarını kurtarmaları gerektiğini iyi bilirdi.)

"Evde kimse telefona yanıt vermedi. İki kez aradım," dedi Angela.

"Eminim hepsi barınaktadır," diye karşılık verdi Julia. "Wren iyidir."

"Emin misin?"

"Evet."

"Umarım haklısındır."

"Haklı olduğumu biliyorum."

Bir bulut duvarı birkaç yumuşak filizi serbest bırakarak dünyaya ulaştı. Öğleden sonra gökyüzü kömür gibi karardı. Rüzgâr şiddetlenmeye, ağaçların tepelerini uçurmaya ve saçlarını ince mızraklara dönüştürmeye başladı. Şiddetli yağmu-

run ardından madeni para büyüklüğünde dolu parçaları yağdı. Sonra bir sakinlik oldu. Muhteşem karanlık sütun onlara doğru ilerliyordu. İyi hayata aç, dünyanın nesnelerini almaya hazırdu.

“İçeri girmeliyiz,” dedi Julia. Angela başıyla onayladı ama Patricia kapıya tıklatıp kafasını dışarı uzatarak içeri sığınmalarını söyleyene dek orada kalıp doluyu izlediler.

Jefferson, Carter ve Love ilçelerinde insanların bedenleri birbirine sokulmuştu. Otuz dakika boyunca bir şey olmasını bekle-diler.

Angela dua ederken düşünüyor; Wren, George, Theresa, hat-ta her neredelerse annesi ve babasıyla birlikte olmayı diliyordu. Ellerini meşgul edecek bir görevleri ya da dikkatlerini dağıtacak bir bebek yokken Angela’yla Julia’nın birbirlerine söyleyecekleri çok az şeyi vardı.

Samimiyetin, o eski yakınlık duygusunun özlemini çeken Angela dayanamadı. “Bir süredir George’la birlikteyim.” Bu bilgiyi yanlış bir şekilde; George yokken, insanların içinde, can sıkıcı bir anda açıkladığını fark ederek anında pişman oldu.

“Biliyorum, Angela,” dedi Julia hırlar gibi. Angela’nın adını ağzı tıkalıymış gibi söylemişti. “Uzun zamandır biliyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Aptal olma. Başından beri çok belli ediyordunuz.”

Radyo kasırganın kuzeye, onlardan uzağa doğru gittiğini du-yurdu. Şanslı birkaç kişi için fırtına sona ermişti.

Koridordakiler rahat bir nefes aldı.

Birkaç dakika sonra Angela'yla Julia işe dönmüştü, vardiyanın kalanında konuşmadılar.

Birkaç saat sonra Angela, George ve Julia son derece sessiz bir yolculuğu paylaşarak eve gitti.

Böylece hayatı el ele selamlayan iki kızın atmosferik ısıltıya sahip büyük mutluluğu kalıcı değil ödünç alınmış bir şey oldu.

Angela'yla Julia'nın sonu parçalanarak değil belirsizce, yavaş yavaş çürüyerek geldi. Angela yıllar sonra bile bu gizemi çözme-ye çalıştığında ne olduğunu ya da arkadaşlıklarının tam olarak ne zaman sona erdiğini hiçbir zaman anlayamadı.

Sarsıcı bir ayrılık olmasa da Julia geride acı verici bir boşluk bırakmıştı. Hayatının geri kalanında Angela ne zaman Julia'yı hatırlasa aynı yorgun soruları düşünürdü:

O sarsıcı çatlak ne zaman ortaya çıkmıştı?

Neden ikisi de onu onarmak için bir şey yapmamıştı?

Yalnızca bir ânı paylaşıp, kadınlığa giden yolda farklı yönlere saparak tek başlarına mı ilerlemeleri gerekiyordu?

“Hav,” dedi Wren, kuzenlerinin bahçede birinin iş botunu kemiren köpeğini işaret ederek.

Angela’yla George neredeyse havaya uçacaktı.

“Köpek mi demek istedin?” diye sordu Angela.

Wren tekrar köpeği işaret etti. “Hav.”

“Köpek mi o? Onu sevmek ister misin?”

George, Angela’ya “ona izin verme” bakışı attı. (Köpeğin siyah uçlu kalın kuyruğu ve uzun çene çizgisi herkesin onun yarı çakal olduğunu düşünmesine neden oluyordu.)

“Hav,” diye tekrarladı Wren.

“Bundan sonra ne diyeceğini merak ediyorum,” dedi George. “Herhalde her şey olabilir,” diye karşılık verdi George kendine, böyle bir alışkanlığı vardı.

“Onun yalnızca bir bebek olduğunu hep unutuyorsun,” dedi Angela.

“Onu hafife alamam,” diye yanıtladı George. “Annesine çekmiş olabilir. Değil mi, Wren?”

“Haaav,” diye bağırdı Wren muhtemelen onu onaylamak için.

Angela ertesi sabah altıya çeyrek kala Wren'in *anne* sözcüğü-
ne benzeyen bir şeyler gevelemesiyle uyandı.

“Evet, o benim,” diye karşılık verdi Angela, Wren'i beşiğinden alırken gülümseyerek.

Dakikalar sonra Wren'in bezini değiştirirken Angela'nın sağ dirseği çekilip kasıldı, eklem yeri menteşeden çok yay gibiydi. Angela birkaç saat boyunca kolunu tam olarak geremedi ama gün içinde dirseği gevşedi ve bu olay aklından uçup gitti.

Sonbahar boyunca Wren'in bütün gece uyumasına rağmen Angela her sabah bitkin halde uyanıyordu.

Angela bunun annesiyle ilgili gördüğü ve ertesi gün onu ağacın yapışkan özü gibi takip eden kâbuslarla ilgili olduğuna karar verdi.

Her zamanki gibi sarhoş olan Colleen üstü açık kırmızı bir arabayla otoyolda uçar gibi ilerlerken sonunda uçuruma doğru sürünce arka koltuktan bir türlü onun dikkatini çekemeyen Angela bağırır, "DUR, DUR, DUR-"

Ayrılık kaygısı Wren iki yaşına geldikten birkaç ay sonra başladı. Angela, Wren'i Theresa'yla bıraktığında Wren kendini yola bakan pencereye atıyor, yüzünü cama bastırıyor ve George'un kamyonetinin Angela'yla birlikte uzaklaşmasını izlerken feryat ediyordu.

Böyle anlardan birinde Angela onun acı içinde haykıran ifadesine dayanamadı ve George'dan arabayı durdurmasını isteyerek Wren'e bir kez daha sarılmak için eve koştu.

Angela gözyaşları içindeki kızına sarılıp ona her zaman söylediği, "Kitap okuyacaksın, yakın dostumuz Theresa'yla oynayacaksın, çok eğlenceli olacak," gibi şeyleri söylerken kolu istemsizce Wren'in boynunda kasıldı. Wren çığlık atmasına yetecek kadar bile oksijen alamıyordu. Yanakları kırmızıya, ardından endişe verici bir maviye döndü.

"George! Theresa! Yardım edin!" diye bağırdı Angela. Farklı yönlerden koşarak geldiler. "Kolum kilitlendi. Boynundan çekemiyorum. Soluk alamıyor!"

Theresa, Wren'in gövdesini tutarken George'sa Angela'nın koluyla boğuşuyordu. Her şey bittiğinde dördü çimenlerin üzerine yığılmış halde, soluk soluğa, korkmuş ve kafaları karışmış olarak oturuyorlardı.

“Sen Dr. Wyatt’ın kızı değil misin?” diye sordu kalın sarı perçemli hemşire Angela’nın tansiyonunu ölçerken.

Angela bu adı duyunca bir acı hissetti. “Evet, o benim babam.”

“Baban nasıl?”

Angela üç ay önceyi, ara buluculuk işleminden sonra annesiyle babası çocukluğunu aralarında paylaşıırken onları son kez gördüğü zamanı düşündü. Wren’i çocukluğunun geçtiği evin merdivenlerinde çekingen bir tavırla karşılamışlar, ardından Angela’nın babası ona para vermişti.

O dönemde Angela onlarla hiçbir ilgisinin kalmasını istemiyordu ve birbirleriyle bir ilgilerinin kalmasını istemeyen annesiyle babası da dikkatlerini Angela’ya yöneltmişti. Bu reddedilme dalgası, çimenlerin arasında bir kaplumbağa bulan ve onu rahat bırakmayan Wren dışında herkesi üz-müştü.

“İyi,” diye karşılık verdi Angela.

“Ya annen? Colleen’i çoktandır görmedim,” diye üsteledi hemşire.

“O da iyi.”

Colleen Arizona’da biriyle nişanlanmıştı bile. Angela’ya kıvrımlı el yazısıyla kısa notlar yazdığı Güneybatı manzaraları içeren kartpostallar gönderiyordu:

Ziyarete gel, bebeğim!
xoxoxoxo, ANNEN

“Bunu duyduğuma sevindim. Birilerinden zor zamanlar geçirdiğinizi duymuştum sanırım.” Hemşire havadan sudan konuşmakla meraklı olmak arasındaki ince çizgiyi aşmaya niyetli olduğunu göstermişti. “Peki, baktığın bu küçük tatlı şey kim?”

Elma püresinden yapış yapış olan Wren yerde oyuncak arabayla oynuyordu.

“Benim kızım, Wren.”

“Kızın mı?”

Angela, hemşirenin dağılmış ailesiyle ilgili haberleri birleştirirken yüzünde beliren ifadeyi görebiliyordu. Belli ki kadın spekülasyonlarını karşılaştacağı ilk kişiyle paylaşmayı hedefliyordu. *Bugün öğrendiklerime inanamayacaksınız. Dr. Wyatt’ı hatırladın mı?*

Angela işte bu yüzden insandan ziyade ineklerin olduğu geniş ufuklu taşrada yaşamayı, insanların hüzünlü hikâyeleriyle beslenen boğucu küçük kasabalara tercih etmeye başlamıştı.

“Neyimiz var bakalım, Bayan Angela?” diye sordu doktor birkaç dakika sonra.

“Kolumda biraz sorun var. Bazen kramp giriyor ve saatlerce düzeltemiyorum. Yaklaşık iki yıl önce dirseğimi kırdım. Onunla ilgisi olduğundan eminim. Sizce de öyle, değil mi?”

Doktor eklemlerini inceledikten sonra tam bir muayene yaptı ve Angela’ya sorunuyla hiç ilgisi olmayan sorular yöneltti.

Sıcaklığa yaklaşımınız nasıl? Hava soğukken ısınmak mı dışarısı sıcakken serinlemek mi zor oluyor? Koku duyunuzda herhangi bir değişiklik fark ettiniz mi? Peki ya görmeniz? İştiteniz? Gözleriniz ne zamandır kan çanağı gibi? Sürekli kuru bir cilde sahip olduğunuzu söyleyebilir misiniz? Dilinizde küçük bir çatallanma olduğunu biliyor muydunuz?

“Sizi Oklahoma City’de bir uzmana, Dr. Park’a yönlendireceğim. Sürünge mutasyonunun klasik belirtilerini gösteriyorsunuz.”

Wren, Angela’nın dikkatini çekmek için el salladı. “Gidelim?”

“Neden söz ediyorsunuz? Mutasyon mu? Hangi belirtiler?” diye sordu aniden kafası karışan ve çılgına dönen Angela.

“Dr. Park tahlil sonuçlarınızı gözden geçirmek, özel sorulara yanıt vermek ve tedavi planı oluşturmak için çok daha donanımlı olacaktır.”

Angela, Dr. Park'la olan randevusuna giderken George, Wren'i Sonic'te buzlu meyve suyu içmeye götürdü.

Fiziksel bir muayenenin ardından Dr. Park, Angela'nın dosyasını masanın üzerine koydu.

"Neyse ki varanus komodoensis mutasyonunuzu çok erken yakaladık," dedi işini çok seven Dr. Park. "Sormak istediğiniz bir şey var mı?"

"Çaresi var mı?"

"Çaresi yok, ancak semptomları yönetmek için birçok tedavi seçeneğiniz var."

"Bulaşıcı mı?"

"Mutasyonlar bulaşıcı değildir ancak hastalığın aileden geldiğini biliyoruz. Genellikle bir nesil atlıyor. Büyükbabadan toruna gibi."

"Ne kadar var?"

"Mutasyonun tamamlanmasına kadar mı?"

Angela başını salladı. Dr. Park Angela'ya gözlerini kısarak baktı. Dr. Park'a göre Angela insan değil, bir bilmeceydi.

"Sizin aşamanızda yaklaşık yirmi yıl. Sürünge mutasyonları çok yavaş ilerler. Başka sorunuz var mı?"

Angela başını iki yana salladı.

"Bugün tedavi planlamanızı konuşmak istiyorum. Vücut sıcaklığını düzenlemek, eklemleri gevşetmek ve karşılaşabileceğiniz cilt tahrişlerini hafifletmek için iki farklı ilaçla başlayacağız..."

Dr. Park çeşitli ilaçların yan etkilerini anlatırken Angela'nın dikkati duvardaki kertenkele anatomisi posterine kaydı. Sonra Wren'le George'u düşündü ve iyimser geleceğinin dağılarak daha gerçek bir felaketi ortaya çıkardığını hissetti. Hepsini gerçek dışı görünüyordu.

"Evet, bugünlük benden bu kadar. Sizinle tanışmak bir zevkti, Bayan Wyatt," diye tamamladı sözlerini Dr. Park. "Üzerinizi değiştirdikten sonra görevlimiz size tesisi gezdirecek. Resepsiyondaki Cathy'ye sizi iki ay sonra tekrar görmek istediğimi söyleyin ama daha önce bir gelişme olursa lütfen bizimle iletişime geçmekten çekinmeyin."

Sonra çok özel bir kapının tıkırtısı duyuldu, Angela'nın yıllar boyunca tekrar tekrar duyacağı bir tıkırtı. Her şeyin bitmesine bir randevu daha yaklaştığı anlamına gelen o tıkırtı.

Bir vücut geliştirmeci fiziğine sahip görevli, Angela'yla beton briketten spor salonu büyüklüğünde bir bina olan tesisin dışındaydı. Ona kapağında bir Komodo ejderini zincir tasmayla tutan ciddi görünümlü bir doktor fotoğrafı olan "Neler Beklenebilir?" başlıklı parlak bir broşür uzattı.

Görevli ve Angela geçerken barınak köpekleri gibi kafese kapatılmış beş Komodo ejderi hırladı, tısladı, homurdandı ve keskin pençeleriyle kafeslerine tırmandı. Bazıları ağızlarını kocaman açarak uzun, çatalı dillerini gösterdi. Hepsinde en az bir tane insani özellik vardı. El, burun, boyun, baldır veya ayak.

Görevli besleme ve ziyaret protokollerini açıklarken Angela'nın kafes kilitlerinin üzerindeki isimlikleri okuduğunu fark etti: Penelope, Tommy, Ellen, Lorenzo ve Barb.

"Bugün Penelope'nin doğum günü. Öğleden sonra ailesi geldiğinde küçük bir parti vereceğiz. Ve Barb yarın yerleştirilecek."

“Yerleştirme nedir?” diye sordu Angela.

Görevli giysisinin kollarını sıvayarak çok sayıda yara izini oraya çıkardı.

“Yerleştirme, mutasyonlarını tamamladıklarında bu hayvanları bir yere bırakmamız. Buradaki çocuklar için bu yer Endonezya. Hazır aklıma gelmişken, teşhis konulduktan sonraki altı ay içinde ödeme yapmaya başlarsanız nakliye hizmetini ücretsiz olarak sağlıyoruz. Bütün fiyatlar broşürde listelenmiştir.”

Angela hayat onu bunalttığına artık alışkanlık haline getirdiği gibi kendisini yıldızlara ışınlatabilmeyi diledi.

“Ya yerleştirilmek istemezsem?”

Görevli anlayışla başını salladı, bu da Angela’ya bu sorunun beklendiği hissini verdi.

“O durumda ABD Sağlık ve İnsani Hizmetler Bakanlığı insani bir infazın gerçekleştirilmesi için burası gibi düzenlenmiş bir tesise yönlendirir. Artık kayıtlara geçtiniz ve bütün yeni verileri rapor etmemiz gerekiyor.”

Çok sonra, George gittikten ve Wren uyuduktan sonra Angela çantasının dibinden broşürü aldı. Randevudan sonra George’a tahlil sonuçlarının yetersiz olduğu yalanını söylemişti. Aslında Angela’nın bazı şeyleri sindirebilmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Angela parlak sayfaları karıştırırken sorabileceği, broşürde yer almayan pek çok soru olduğunu fark etti.

Zehirli hale geldiğimde başkalarını nasıl koruyabilirim? İki ayakla yürümek yerine dört ayak üzerinde emeklemek nasıl bir duygu? Kuyruğu bedeninden uzun, kafası düz ve küçük, tarih öncesi bir hayvana benzediğimde insanlar ne düşünecek? Hiçbir şey

sahip olmamak, kimseyi tanımamak ve tamamen dışarıda yaşamak nasıl bir duygu? Ne zaman kendimin yeni versiyonları olmayı bırakıp başka bir şey olacağım? Wren'e bakabilecek miyim? Ve en kötüsü: Wren bana bakmak zorunda kalacak mı?

NELER BEKLENEBİLİR:

VARANUS KOMODOENSIS MUTASYONU

1. AŞAMA:

- Eklem sertliği ve kasılmalar
- Sıcaklık düzensizlikleri (ısınamama veya serinleyememe)
- Dilde hassasiyet
- Dişlerin sallanması

2. AŞAMA:

- İştah değişiklikleri (daha büyük porsiyonlar halinde fakat daha seyrek olarak et bazlı beslenme isteği)
- İnsan derisinin yerini pulların almaya başlaması
- Kısa süreli hafıza kaybı
- Dişlerin dökülmesi

3. AŞAMA:

- Çok az miktardaki kanın kokusunu uzak mesafelerden alma becerisi
- Hipermetropluk
- Dilin uzaması ve bölünmeye başlaması
- Âdetin kesilmesi (dişilerde)

4. AŞAMA:

- Periyodik olarak yumurtlama (dişilerde)
- Hızlı vücut mutasyonu (bacaklar, gövde, kuyruk ve kafa)
- Yeni dişlerin çıkması
- Zehir bezlerinin gelişimi
- Dilin uzama ve yarıлма işleminin sürmesi

5. AŞAMA:

- Ağaca çıkma becerisi
- Saatte en az on beş kilometre hızla koşabilme becerisi
- Yüksek oranda hafıza kaybı
- Konuşma ve dili anlama becerisinin kaybı
- Motor yeteneklerin kaybı
- Dürtü kontrolünün kaybı

Aşağıdaki durumlarda sorumlunuzun acil durum hattını arayın:

- Vücut sıcaklığınız 40 derecenin üzerine çıkar veya 32 derecenin altına düşerse
- Kendiniz ya da başkaları için tehlike oluşturabileceğinizi hissederseniz

SAHNE: Hepsini Seviyorum

GEORGE: Lütfen benden ayrılma. Anlayamıyorum. Neden?

ANGELA: Sen benden çok daha fazlasını hak ediyorsun.

GEORGE: Mutasyon zerresi kadar umurumda değil, Angela! Sana olan hislerimi değiştirmiyor.

Sen annen değilsin.

Senin ayrı bir kişiliğin var
ve ben seni seviyorum.

...

Seni seviyorum, Angela.

Birlikte bir hayat kurmak istiyorum.

Onun babası olmak istiyorum.

Lanet olsun, bugün evlenelim.

Ne dersin?

Angela, parçalarının havada ve uzayda karahindiba tohumları gibi süzüldüğünü hayal ederken kendini zihinsel olarak olay yerinden uzaklaştırır. Burada, acı ve sonuçlar onun arkasında bıraktığı dünyada kalmıştır ve onun arkasındaki dünya, içinde bir beneğin

*içindeki bir benğin içindeki bir benğin içindeki bir benek olduğu
bir bilyedir.*

GEORGE: Lütfen Angela.

Bana bir bak.

Kim olduğumu görmüyor musun?

Ben sürüngenleri çok seviyorum.

Hepsini seviyorum.

George her zaman Angela'nın hayatının en büyük aşkı olduğunu hissedecekti. Sevgisi asla öfkeye veya tarafsızlığa dönüşmeyecekti. George uzaktan Angela için en iyisini istiyordu. Onunla ilgilenmeyi ve onu düşünmeyi asla bırakmadı.

George yirmi yıl sonra Angela'nın anma töreninde Wren'i gördüğünde kendisini, annesinin eski bir arkadaşı olarak tanıttı.

"Annen güçlü ve harika bir kadındı," dedi George, Wren'in Angela'ya olan şaşırtıcı benzerliğinden etkilenerek.

"Onunla nasıl tanıştınız?"

"Gençken arkadaşlık ama ayrı düştük."

"Oluyor böyle şeyler."

George elini ceketinin cebine sokup anma töreni programından yırtılmış, üzerinde adının ve telefon numarasının yazılı olduğu kare şeklindeki kâğıdı Wren'e uzattı.

"Beni tanımadığınızı biliyorum ama sana bir yardımım olabilirse lütfen beni ara. Gece olsa bile. Ciddiyim."

"Teşekkür ederim. Çok naziksiniz."

"Annen seninle çok gurur duyardı," dedi sesi titreyerek ama işin gerçeği George kendisi de gururlandığı için duyulanmıştı.

Wren, altı yaşında

“Anne, insanlar ölünce nereye gider?”

“Kimse bilmiyor.”

“Peki ölmek nasıl bir *duygu*?” diye üsteledi Wren.

“Bilmiyorum.”

“Hayır, biliyorsun.”

“Ben ölmüyorum.

Değişiyorum.

Ölmek de değişmeye benzer

ama ölmek ve değişmek çok farklıdır.”

“Nasıl farklı?”

“Bilmiyorum.” Angela içini çekti.

“Seni özlersem ne yapacağım?”

“Öldüğüm zaman mı?”

“Hayır, *değiştğin* zaman. Biraz önce *ölmeyeceğini* söyledin ya.”

...

“Şey,

beni özlersen

büyük ve açık bir yere git,

bizim gölümüz gibi bir yere

veya bütün gökyüzünü görebileceğin herhangi bir yere.

Oraya varınca büyük, derin bir soluk al
ve birlikteyken fark ettiğimiz her şeyi fark etmeye başla.”

“Kuşlar gibi mi?”

“Evet, kardinal kuşlarına, kırlangıç kuyruklu sinekkapanlara
dikkat et...”

“Peki ya sinek kuşları, ardıçlar ve kırmızı karınlı ağaçkakan-
lar?”

“Onlara da ve bulutlara, aya ve yıldızlara da.

Nesnelerin seslerine de dikkat et;

uzun çimenlerdeki esintiye,

ağaçlardaki rüzgâra,

eyaletler arası yollardan geçen arabaların uğultusuna,

insanların konuşmasına, bağırmasına, gülmesine.

Kamp ateşinin dumanının,

yaz yağmurunun,

ıslak yaprakların kokusunu al.

Ama en önemlisi, kendi içinde olanı fark etmeni istiyorum.

Kendine şunu sor, *Neye ihtiyacım var?*”

“Tamam.”

“Şimdi dene. Gözlerini kapa. Kendine sor...”

“...neye ihtiyacım var?” Wren gözlerini sımsıkı kapadı. “Ga-
liba dondurmaya.”

“Çok haklısın. Her zaman.”

“Her zaman.”

Wren, yedi yaşında

Angela, Wren'in ne kadarını anladığından veya onunla ne kadarının paylaşılmasının uygun olduğundan emin değildi. Wren, Angela'nın görmemiş olmasını dilediği şeyleri, küçük kızını korkutan şeyleri çoktan fark etmişti.

Angela uzuvlarında oluşan pulları örtmek için pantolon ve uzun kollu şeyler giyse de Wren kumaşın altında ne olduğunu biliyordu.

"Kaşınıyor mu?" diye sordu Wren.

"Bazen."

"Acıyor mu?"

"Bazen."

Wren, Angela'nın gömleğinin kolundan görünen, bileğinde ki gri yeşil yamayı öptü. "İyi geldi mi?"

"Evet, hem de çok."

Sonra Wren, gizli zihinsel envanterini güncelleyebilmek için annesinin vücudundaki diğer pullu bölgeleri görmek istedi.

Angela ona göstermek için kollarını ve pantolonunun paçalarını sıvadı.

Wren, öğleden sonranın geri kalanında her zamanki gibi iyi görünüyordu ama yatmadan hemen önce tam Angela ışığı söndürürken çok acılı, anlayışlı bir tavırla sordu: “*Anne, sen hâlâ gerçek misin?*”

Wren, sekiz yaşında

Angela, babasının yardımıyla giderek güvenilir hale gelen kamyonetlerinin yerine bir araba satın aldı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Angela konudan anlayan bir yetişkin gibi elleri kalçalarında duran Wren’e.

“En sevdiğim renk.”

“En sevdiğin rengin kırmızı olduğunu sanıyordum.”

“Artık mavi oldu. Uysun diye.”

Angela’yla Wren yeni arabayla dolaşmaya çıktı. O kadar uzağa gittiler ki yollar dikey yeşil sokak tabelaları yerine yerdeki numaralı kazıklarla işaretlenmeye başladı. Toprak yolun iki yanında uzanan geniş, büyük gökyüzü dünyanın sonunda çimenlerle öpüşüyordu.

“Seninle Değişim hakkında konuşmak istiyorum,” dedi Angela radyoyu kapatarak. Değişim, Angela’nın mutasyonunun kod adıydı.

“Şimdi değil,” diye yanıt verdi Wren annesi yerine yolcu camına doğru bakarak.

“Konuşmak zorunda değiliz ama dinlemen gerekiyor.”

“İyi.”

“Kısa süreli hafızamla ilgili sorunlar yaşıyorum. Bu da randevuları, yol tariflerini veya o günkü olayları hatırlamayabileceğim anlamına geliyor. İnsanların isimlerini bile unutabiliyorum. Çok dikkatli dinlemeni istiyorum çünkü bazen bazı şeyleri hatırlamama yardım etmen gerekebilir.”

“Kim olduğumu hatırlayacak mısın?” diye sordu Wren, Angela’ya her zaman engebeli bir yolda ayağı takılmış gibi hissettiren tutuk bir sesle.

Angela bir sığır çitin önünde durdu.

“Unutmuş gibi görünürsem,

buradaki sesimi hatırla

ve hatırladığımı bil.

Senin kim olduğunu her zaman bileceğim.”

Wren, on yaşında

Wren'in okuldan sonra neredeyse her gün *Oz Büyücüsü*'nü izlediği yıld.

Angela'nın yüzen evi sattığı ve satışından gelen paraya ilave olarak babasından aldığı bir miktarla şehrin dışında, üç odalı ve iki kişilik aileyi ömür boyu hatta daha uzun süre eğlendirmeye yetecek kadar gökyüzü gören eve taşındığı yıld.

Angela'yla Wren'in dünyada başıboş gezen iki çocuk oldukları yıld.

İzinsiz Girilmez tabelalarının üzerinden tırmandıkları, Wren'in boyunun üç katı olan ayçiçeği tarlalarının içinden geçtikleri, çiçeğin benekli sarkık kafalarına baktıkları ve bitkinin yalnızca tohum veren kısmını değil aynı zamanda Tanrı'nın yardımsever, uyumlu birçok yüzünü gördükleri yıld.

Angela'nın mutasyonunun 3. Aşama'ya geçtiği yıld.

Angela'nın canının vahşi av hayvanları çekmeye başladığı ve mevsiminde herhangi bir şey yakalamak için bahçede okla avlanmaya çıktığı yıld.

Wren'in matematikte iki sınıf atladığı yıld, yeni sınıfının da en iyisiydi.

Angela'nın dilinin büyük ölçüde uzamaya ve orta kısmından çatallaşmaya başladığı yıld.

Angela'nın aniden karşı konulmaz bir emekleme dürtüsü geliştirdiği yıld. Bu dürtü her yerde; markette, veli toplantısında, işte, akşam yemeğini pişirirken bastırıyor ve geçene kadar yalnız kalabileceği bir ortamda yerde kıvranıp dövünerek içinde toplanan enerjiyi kontrol etmek zorunda kalıyordu.

Wren'in annesine annelik yapmaya başladığı yıld.

Aynı hafta Wren'le Angela'nın azı dişlerinin düştüğü yıld. Wren'inkilerin yerini kalıcı dişleri alacaktı. Angela'daysa geri çekilebilir, keskin Komodo ejderi dişleri çıkacaktı. Diş perisi her biri için gelip arkasında geyik boynuzları, özel taşlar, motel kalemeleri ve her zaman da yastık altı notları bırakıyordu:

Diş için teşekkür ederim! Yenisini fırçalamayı unutma.

Sevgiler,

Diş Perisi

Wren, on bir yaşında

1992'de Wren'le Angela farklı ama önemli fizyolojik değişikliklerin eşiğindeydi. Wren ergenlik çağınınkilerin. Angela sürüngen mutasyonunun. İki konu hakkında da karşılıklı olarak tuhaf davranıyorlardı.

Wren, Angela'nın aynı yaştayken yaşadığı gibi bir anda kadınlığa adım atmamıştı. Wren geç gelişenlerdendi. Angela için bu rahatlatıcı bir durum oldu. Kızının vücudu kendisinininki kadar tehlikeli değildi.

Angela yaşadığı zorlukların temel nedeni olarak vücudunu suçlardı. Öncelikle ergenlik dönemindeki planlanmamış hamileliği için ve sonra yetişkinliğinin geri kalanı boyunca mutasyon için. Nasıl olmuştu da kendi kabuğu, dünyanın etkenlerine karşı tek gerçek koruyucusu ona ihanet etmiş, onu şaşırtmış ve belirsizlikle yabancılığa neden olmuştu?

Klişe olsa da Angela kalıcı teselliye yıldızlarda bulmak zorundaydı. Gizemin ya da sonsuzluğun varlığına inanmıyordu. Angela bunun yerine evrenin göreceli sabitliğini takdir ediyordu.

Angela'yla Wren gece gökyüzünü kendilerine göre yorumluyor, takımyıldızları çizip adlandırıyorlardı. Bu onların gizli dili;

yörüngede dönen sessiz bir ağitti. Örneğin Büyük Ayı ve Küçük Ayı yan yana uçan iki uçurtmaydı. Angela'yla Wren uçurtmanın iplerini ellerinde tutuyormuş gibi yaparak evrenin havada kalmasını sağlıyordu.

Wren, on altı yaşında

Yatak odasında, elbise dolabına iki yıl önce muhteşem bir Super Bowl Pazarı sırasında taktıkları güçlendirilmiş metal kapağın arkasına sığınan Wren soluk soluğaydı. Dolabın ötesinde yatak odasının kapısını kilitlemiş, masa ve sandalyesiyle barikat kurmuştu. Wren'in dolabında ona birkaç gün yetecek kadar su ve dayanıklı yiyecek vardı. Angela'nın şiddete başvuracağı ve dürtülerini kontrol edemeyeceği durumlar olursa, olduğunda yararlanması için bu çözümü bulmuşlardı.

Korunmaya ihtiyacın olursa, demişti Angela zamanında. Bu senaryoyu hayal bile edemiyorlardı.

Ama artık gerçektir. Tehlike... Zehirli, aç, koridorda ileri geri yürüyen annesi.

Wren son ziyareti sırasında sosyal hizmet görevlileri Genevieve'e annesinin son aylarda ne kadar hızlı değiştiğini söylemekten kaçınmıştı. Wren koruyucu ailede yaşamak istemiyordu, kendine bakabilirdi. Wren ayrıca annesinin bir tesiste yaşamasını da istemiyordu, ona da bakabilirdi.

Hâlâ birlikte güzel günler geçirdikleri oluyordu, hatta harika günler. Güzel bir gün batımını veya göksel bir olayı izlemek için çatıya çıktıkları akşamlar; Angela'nın Wren'in onları çok sevdi-

ğini hatırladığı yeni toplanmış böğürtlenlerle krep yaptığı sa-
bahları tembellik edip kitap okuyarak, televizyon izleyerek, her
şey hakkında konuşarak ikisinin de biraz kestirebilecek kadar
uykusu gelene dek oyalandıkları öğleden sonralar.

Ancak bu iyi bir gün değildi.

Angela, Wren'in yatak odasının kapısını kırarken bütün ev
sarsıldı. Angela güçlendirilmiş dolap kapısını da kırmaya çalış-
tı ama planları ve aldıkları önlemler sayesinde başaramadı. Bu
Angela'yı daha da kararlı, sinirli ve öfkeli bir hale getirmiş gi-
biydi. Angela'nın pençeleri metal kapıyı tırmalayıp gıcırdayarak
Wren'in ürpermesine neden oldu. Angela dilini kapının altında-
ki aralıktan uzattı ve Wren dilin ona ulaşamaması için kendini
dipteki duvara, gömlek askısına yasladı.

Sonunda annesi ilgisini kaybedip başka odaya gitti. Wren
kaçma riskini göze almaya karar verip güvenli yerini terk etme-
den önce adımlarını planlayana dek dehşet içinde dolapta bek-
ledi. Wren evin içinden ok gibi geçti, arabanın anahtarlarını ve
çantasını kaptı, evin yanına park edilmiş arabaya koştu, anahtarı
kontağa soktu ve arabayı sürdü...

Wren, lise binasına kadar arabayı elli beş kilometre hız sınırı
olan bölgede doksan altı kilometre hızla sürerek güvenli bir yere
ulaşmak için gerektiğinden daha hızlı gitti. Sezonun son maçla-
rından biri için futbol stadyumu ışılandırılmıştı. Sunucu, *Goal*,
diye gürledi. Ev sahibi takımın taraftarları bando takımının da
desteğiyle tezahürat yapıyordu.

Oditoryumun önüne park eden Wren kapaklı telefonundan
Dr. Park'ın yirmi dört saat açık hattını aradı.

"Mümkün olan en kısa sürede Dr. Park'la konuşmam gereki-
yor." Wren'in sesi titriyordu.

"Evet, anneni Aki el Wyatt'la ilgili..."

...

Ben kızıyım, Wren.

...

Evet, Wren Wyatt. Onun adına arama yetkisine sahibim.

...

Dr. Park'a acil bir durum olduğunu söyleyin.

İlacın dozunun yükseltilmesi gerekiyor.

Hangisi olduğundan emin değilim.

...

Evet, numara doğru.

...

Doktor Park'a en kısa zamanda aramasını söyleyin.

Annemin durumu iyi değil."

•

Wren, on dokuz yaşında

Umut veren göreceli bir istikrar döneminin ardından Angela bir Golden Retriever yedi. Wren tesadüfen evdeydi, üniversiteden ziyarete gelmişti.

“Herhalde sokak köpeğidir,” dedi Angela boğuk bir sesle. Yüzü kan ve tüyden oluşan bir maske halindeydi. Dili çenesinin üzerinden sarkıyor, kanlı salyası işe giderken giydiği hâkî elbisenin üzerine damlıyordu.

“*Anne*. O bir ailenin evcil hayvanıydı.” Wren üzerinde kalp şeklinde metal etiketler olan kanlı tasmayı gösterdi.

“Lütfen beni affet.”

“Benden özür dileme. Bir daha birinin evcil hayvanını katletme ihtiyacı hissettiğinde *bana söyle*, memnuniyetle biraz geyik eti çözerim.”

Wren annesini artık tanımadığı veya kontrol edemediği bir bedenin içinde yaşayan hasta bir kadın olarak görmüyordu. Bunun yerine etrafı cinayet, kan ve bağırsak dolu zavallı, güçsüz bir canavar görüyordu. Öfke köpürüp etrafa yayılırken Wren sözleriyle keskinleştirdiği delici bir oku tam hedefe yani annesine fırlattı.

“*Sen bir canavarsın.*”

Annesinin yüzü ve başı art arda düştü.

“Biliyorum,” diye fısıldadı Angela. “Biliyorum. Öyleyim.”

Okunun hedefi bulduğunu anlayan Wren sevindi. Acı verdiğinin de farkındaydı. Ancak Wren ayakta durmak için mücadele eden, sırf kızının yanında olabilmek için dünyada kalmaya çabalayan annesinin giderek küçülen kalıntısını söndürdüğünü bilmiyordu.

Wren iki gün boyunca annesiyle konuşmadı. Ardından ziyareti sona erdi. Wren üniversite hayatına geri döndü ve bu korkunç olayı geride bırakmaya çalıştı.

Wren, yirmi dört yaşında

Angela'nın tam olarak ne zaman vahşi bir hayvana dönüştüğünü söylemek zordu. McDonald's çöplüğünün arkasındaki hamam böceği yuvasını, ardından yarım kilo çalıntı hamburger etini yediği gün olabilirdi. Ya da kanepenin döşemesinde dişleri ve pençeleriyle delik açtığı zaman. Ya da banyo yapmayı bıraktığında. Ya da konuşmayı bıraktığında. Ya da dinlemeyi bıraktığında. Ya da en azından Wren'in bildiği şekilde sevmeyi bıraktığında. Ya da Angela her şeyi ve herkesi hatta Wren'i bile unuttuğunda.

Wren annesini son gördüğünde resisteydi. Etrafındaki dünyadan habersizce devletin sağladığı, taşıtların ezdiği hayvan leşlerini yiyordu. Bezelyesinin, patates püresinin ve kızarmış yayın balığının tabakta birbirine değmesinden hoşlanmayan kadın bir şekilde beton zeminden kazınan bağırsakları höpürdeteren bir sürüngen olmuştu. Annesi her bir kırıntıyı, hatta leşin kürkünü ve kemiklerini bile yiyordu.

Wren bunun onunla son anısı olmasını istemese de öyle olmuştu. Bu kadardı. Anneyle kızının birlikteliğinin sonu.

Angela tıslayarak ve çeliği takırdatarak kafesinin ön duvarına tırmanmıştı. Angela arka ayakları üstünde dik durmak için ön pençeleriyle parmaklığı kavrayarak üç metre yukarıda, Wren'in tepesinde duruyordu. Çatalı dili kafesten çıkıp kızına doğru uzandı, taze et ulaşamayacağı bir yerdeydi.

“Anne, beni anlayabiliyorsan,
eğer duyuyorsan,
eğer buradaysan:
Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.
Hayatım boyunca yaptığın her şey için teşekkür ederim.
Ve lütfen beni affet.
Söylediklerimi hak etmemiştin.
Sen bir canavar değilsin.
Sen bir hayvan değilsin.
Sen hayatım boyunca tanıdığım
en nazik, en şefkatli, en güçlü-
En harika varlıksın.”

Wren görevliye son kez veda etmeye hazır olduğunu işaret etti. Onu büyüten kadına son defa baktı. Dört yaşındayken ona okumayı, devrilen bir kanoyu düzeltmeyi, yepyeni bir kot pantolonun daha özel görünmesi için delik açıp sonra yama yapmayı, kendisinininkinden daha iyi fikirleri olduğunu iddia edenlerin seslerine aldırmamayı öğreten kadına. O, kendisi hiç yapmamış olmasına rağmen ona küçük kasabalarının ötesine geçmeyi öğreten kadındı. Cross Timbers Motel’in koridorlarında yankılanacak kadar yüksek sesle gülen annesiydi. Tüm araçları kullanabilecek biri olmasına rağmen dünyanın mevsimlerle birlikte yavaş yavaş değiştiğini gözlemleyebilmek için kötü havalarda bile yürümeyi tercih eden annesiydi. En lezzetli krepleri yapan, sıfırdan ekmek pişirebilen annesi. Bütün kuşların isimlerini bilen ve onları çağırabilen annesi. Yumurta kabuğunda bile bir şeyler yetiştirebilen annesi. Annesi tanıdığı en iyi insandı. Annesi, annesi, annesi, annesi, annesi. Annesi gözlerini kan bürümüş bir hayvandı.

ÜÇÜNCÜ KISIM

LEWIS WOODARD ve MARGARET C. FINNEGAN

ANA KARAKTERLER

LEWIS: *Carcharodon carcharias*; genellikle inatçı, asabi, kalbi kırık ve ev özlemi çeken biri olan Lewis, eskiden mükemmel bir mizah anlayışına sahip bir adamdır.

MARGARET C. FINNEGAN: *Carcharodon carcharias*; tıka basa okyanus uzmanlığıyla dolu ama kalp meselelerinde deneyimsiz. Bir yunus sürüsü ve Dayton, Ohio'dan Billy ve Carolyn Finnegan tarafından büyütülmüştür. Tam adının kullanılmasını tercih eder çünkü bu ona; adının tamamını vurgulu olarak söylemekten ve yankılarının Margaret'ın bir zamanlar, çok uzun süre önce yaşadığı yerdeki bahar yeşili çayırların üzerinde yumuşak bir bulut gibi süzülmesini duymaktan hoşlanan annesi Carolyn'i hatırlatır.

DEKOR

Çeşitli okyanuslar. Şimdiki zaman.

NOT

İlerleyen sayfalarda yarı insan yarı hayvan olmanın nasıl bir şey olduğuna dair bir hikâye bulacaksınız. (Tabii varlıkta anlam bulunabiliyorsa ki o da detaylı olarak incelenecektir.) Yaşanacak olayların hiçbir şekilde doğrudan bir aşk ve romantizm örneği olmadığını bilmelisiniz ancak onları istediğiniz gibi yorumlamaktan da çekinmeyin lütfen. Ne yazık ki açlık nedeniyle bütün canlılar hayatta kalamayacaktır. Ertesi günü görecektir kadar yaşayanlar sürekli bir boşluğun içinde şiddetli bir savaşla yüz yüze olacaktır. Son olarak, içinde bulunduğumuz ortamın doğal karanlığı nedeniyle hepimizin tetikte ve bilinçli olması gerekmektedir.

Tiyatroda söyledikleri gibi inançsızlığınızı bir süreliğine kenara bırakın.

Böylece bu dünyanın gerçekliği sizinkine ve benimkine çok benzeyecektir.

Lewis yüzdü. Elbette insanlık tarihindeki bütün insanlardan daha hızlıydı.

Tabii, o bir insan değildi. Tamamen köpek balığı da değildi. Henüz.

Yalnızca önceki yaşamına ait anılara sahip olan Lewis, yalnızlıkla yalnız olmak arasındaki farkı öğrenecekti.

İşte, artık buradaydı. Aylardır süren beklenti onu bu âna, büyük yük bir bilinmezlik durumuna getirmişti. Lewis'in görüşü deniz suyunda netleşmişti. Karanlığın çeşitli tonları kilometrelerce sürüyordu.

Ani bir şokla Lewis, yüzerek kıyıya dönmek istedi. Kıyı şeridinde kilometrelerce yüzdü ama karanlıkta o noktayı bulamadı. Fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı Wren onu bekler miydi? Lewis her şeyin yanlış olduğunu fark etti. Hayatındaki en kötü ve en korkunç hatayı yapmıştı. Wren'e, karşısına arabayı yıkamasına, evdeki bozuk eşyaları onarmasına yardım edebilecek birinin çıkacağını söylemişti. Karşısına arazi satın almak, ağaç dikmek, çocuk sahibi olmak, ağaç evler inşa etmekle ilgili büyük planına dahil olacak ve yıldızların altında tiyatro oyunları okumasına yardım edecek Başka Birisi'nin çıkacağından emin olduğunu söylemişti. Wren'e, birlikte olmanın yeni bir yolunu yaratmanın olanaksız olduğunu söyleyip, evlerine dönerek ortak hayatlarına kendisi olmadan devam etmesini önermekle hayatındaki en kötü, en korkunç hatayı yapmıştı. Kendini kolayca görevden azlederek bütün olasılık yelpazesini silmişti. (Bir zamanlar hayalperest olan kendisi, kuşkucu olan Wren değil miydi?)

Şafak söktüğünde Lewis biliyordu. Wren gitmişti.

Lewis kendine bunun (*bu: bu* neydi ki?) kendi hatası olmadığını hatırlattı. Günlerini, aylarını, yıllarını *bu* şekilde, yalnız geçirebilirdi. Zamanı güneşle takip etmek ne büyük bir ayrıcalıktı.

BU

Okyanusa doğru sürerken Wren, *B* ile başlayan o sözcüğü, *bırakma* sözcüğünü duyarsız bir hakaretmiş gibi ağzından kaçırılmamaya dikkat etmişti. Lewis'in artık *B* ile başlayan kendi sözcüğü vardı.

BOŞ PİŞMANLIKLAR

Lewis yıllar önce bir köpek almalıydı.

Yeterince David Lynch filmi izlememiş, Çehov'un kısa öykülerini okumamış ve şarkı bestelemeyi öğrenememişti. Yünün dokusunu, terleme ve ayakta durma hissini, market ve dondurma dükkânlarının kokusunu, şekerli kaplı çöreklerin ve Brie peynirinin tadını, saçlarının ve tırnaklarının kendisi bunu düşünmezken uzayışını daha çok hissetmeliydi.

Ona dair küçük şeyleri çok sevdiğini Wren'e söylememişti. Gülümsediğinde dudağının bir kenarında oluşan gamzeyi, ne söyleyeceğini bilemediğinde ya da gülmemeye çalışırken derin soluklar almasını, borsayı açıklarken Lewis'e sabır göstermesini.

Öğrencilerine şimdiye dek izlediği en olağanüstü tiyatro gösterilerinin onlarınki olduğunu hiç söylememişti. Artık onların öğretmenini olmadığı, lise konferans salonunun dördüncü sırasında bir aydınlanma kırıntısı yakalayan kusurlu bir adam olduğu anları; artık bir insan olmadığı, bir köpek balığına dönüştüğü anları ve hatta artık bir beden değil, sevgi ve iyilik coşkusuyla aynı anda hem doğup hem de ölen göksel bir nesne olduğunu da söylememişti.

Lewis en çok da öğrencilerine, tek tutkusunun onların dünyayı değiştirecek olması hayaline dönüştüğünü söylemiş olmayı isterdi. Hepsinin en yüksek kalitede sanatçılar olduklarını, insanlığın en yüce görevini yerine getirdiklerini ve şu mesajı ilettiklerini anlatmak isterdi: İnanç en karanlık odalarda yaşar.

Okyanustaki ikinci gününde Lewis, kendisine kıyı sularından uzaklaşıp batıya, açık denize doğru yüzmesi için yalvaran içten gelen bir çekim ve alışılmadık bir yön sezgisi hissetti. Lewis çekimi takip ederken mantıksızca onu bekleyen bir şey, misafirperver bir ev ya da dostane bir karşılayıcı bulmayı umuyordu ancak bulduğu tek şey daha fazla aynılık, daha da koyu karanlık oldu.

Okyanus tabanı güneş kadar ulaşılmaz görünüyordu. Lewis geceleri yüzeyin o kadar yakınında kalıyordu ki puslu, sedefli bir ampul olan ayı görebiliyordu. Üstünde bir oksijen battaniyesi varmış gibiyken kendini hâlâ daha rahat hissediyordu. Lewis yazın arka bahçelerindeki havuzda olduğunu, Wren'in yanında yüzdüğünü hayal ediyordu.

Üçüncü gün Lewis, Wren'in frekansını bulmak için akım algısını kullanmaya çalıştı ama yakaladığı tek şey birkaç metre ötedeki bir deniz kaplumbağası oldu.

Asla gerçekten yalnız değilsin, diye seslendi içindeki ebeveyni onu rahatlatmak için. Ama bu kez ses yanlış geldi. Lewis artık sevilen bir akraba ya da eş değildi, artık bir tiyatro topluluğunun başında değildi, artık toplumun bir üyesi değildi.

Lewis bu hayatta yalnız yaşayan bir hayvandı.

Dördüncü günde Lewis daha da derine yüzdü ve boşlukta ilkel cesaretinin bir kısmı ortaya çıktı. Bu muhtemelen okyanusa bırakılmasından bu yana hızlanan büyümesiyle ilgili bir şeydi. Lewis saatte birkaç santim uzuyordu ve bedeninin ihtiyaçlarını karşılamak için sürekli beslenmek zorundaydı.

Daha derin sularda, havadaymış gibi asılı kalan Lewis iki gözünü de açık tutuyordu.

(Evet, tabii Lewis'in onları kapaması fizyolojik olarak da olanaksızdı ama aynı zamanda çok korkuyordu.)

BURADA ÇOK YALNIZIM, diye haykırdı ve haykırdı ve haykırdı ve haykırdı ve haykırdı ve haykırdı ve Lewis. Ama kimse onu duymadı. Kimse gelmedi.

Lewis, balıkları, kalamarları ve daha küçük köpek balıklarını parçalayan yırtıcı doğasından hiç keyif almıyordu. Aksine, kendisiyle kıyaslandığında çok savunmasız ve şanssız olan yaratıkların canını aldığı için suçluluk duyuyordu.

*K*eşke otobur olsaydım, diye düşündü Lewis ton balığı ziyafeti çekerken. Sonra bunu tekrar düşündü. Bitkiler muhtemelen bütün canlıların arasında en duyarlı olanlarıydı. Her şeyin büyük dehşetine tanık olan rasyonel, kan dökmemiş izleyiciler.

Sevgili Wren,
Bu sabah

bir renk ve ışık küresi gördüm,
mavi ve yeşil parlıyordu.

Sonra onları etrafımda, her yerde fark ettim,
suda asılı duran küçük budanmış itlere benzeyen fenerler gi-
biydi.

Denizanalarımıydı sanırım?

Keşke sen de görebilseydin!

Gitmene izin vererek
ne kadar büyük bir hata yaptım.

Nadir umut dolu anlarda kendime bu karanlığın bir amacı
olduğunu,

bir daha bulacak olursam ışığı tanımama yardım etmek için
var olduğunu söylüyorum.

Çok kasvetli zamanlarda
seni yalnız bıraktığım için
kendimi asla affetmeyeceğim.

Lewis hafta sonu tatiller, mesai saatleri ve yemek saatleri gibi zamanı şekillendiren yapıları özlüyordu. Yaratıcı projeler arasında geçiş yapmayı özlemişti. İnternetin sessiz ama acımasız gürültüsünü bile özlemişti. Artık Lewis aynı anda her yere, hiçbir yere ve hiç kimseye ait durumdaydı.

Bunca zaman geçmesine rağmen Lewis hâlâ kendisini meditasyon yapmaya ikna edememişti.

Lewis depresyona, ardından intihar etme dürtüsüne yenik düştü.

Kendini açlıktan öldürmeye çalıştı ama sonunda etobur dürtüsü, bilişsel yok olma arzusunu geçersiz kıldı.

Her beslenmeden sonra Lewis kendini azarlayıp bir kez daha bir daha asla yemek yemeyeceğine yemin ediyordu.

Döngü kaçınılmaz olarak tekrarlanıyordu. Lewis'in kendisinden nefret etme ve hüsrân duygusu güçleniyordu.

Hâlâ yumruklarım olsaydı, diye homurdandı Lewis kendi kendine, önüme çıkacak lanet şeylerin hepsini yumruklardım.

Sonra Margaret C. Finnegan'la tanıştı.

Lewis onu görmeden önce hissetti. Başının tepesinden kuyruk yüzgecine kadar karıncalanmaya neden olan güçlü bir enerji devresi aktı. Yoğun akım algılama hissi, konserlerde insanın vücudunda dolaşan güçlü bas seslerden daha güçlü bir titreşim gibiydi. Lewis anında kendisi gibi olan birine, bir zamanlar insan olan bir büyük beyaz köpek balığına yaklaştığını anladı.

“Yabancı, beni anlayabiliyor musunuz?” Mezzo soprano bir uğultu olan sesin biyolojik olarak belirlenmiş bir tempoyla ciyaklayan cırcır böceklerinin veya kurbağaların beyaz gürültüsünden pek de farklı olmayan metronom gibi bir kalitesi vardı.

“Evet, anlıyorum,” diye karşılık verdi Lewis kendi okyanus sesinin onunkiyile aynı nitelikte olmasına şaşırarak.

“İyi. Merhaba.”

“Merhaba.”

“Benim adım Margaret C. Finnegan. Sizi adınız ne?”

(Elleri olsa el sıkışacakları bir duraklama oldu.)

“Lewis Woodard.”

“Merhaba, Lewis Woodard. Tanıştığımıza memnun oldum. Nasılsınız, efendim?”

“Ben iyiyim. Siz nasılsınız?”

“Ben de iyiyim. Hatta bugün burada geçirdiğim en güzel gün olabilir. Kuzey Amerika’dan mı, Güney Amerika’dan mı, Avrupa’dan mı yoksa Asya’dan mı geliyorsunuz?”

“Teksas’tan,” dedi Lewis, Tek Yıldız Eyaleti’nin bir ulusun içinde sıkışıp kalmış bir ülke olduğunu düşünen insanlar gibi konuştuğunu fark ederek.

“Teksas’ın neresinden? Alamo’ya ve San Antonio’daki Deniz Dünyası’na gitmiştim.”

“Dallas.”

“Ya, inanmıyorum! Nasıl bir yer?”

“Şey...” Lewis önceki yaşamının dekorunu özetlemeye çalıştı ama yalnızca birkaç dağınık parçacığa ulaşabildi. “Yazlar insanüstü sıcak ama kışlar çok güzel. Büyük gökyüzü ve sonsuz çimenler var. Tamamen peynirle kaplanmış devasa Meksika yemeği tabakları.”

Peynirden söz edince Margaret özlemle iç çekti.

Lewis birdenbire evini çok özledi. *Yalnız olsam ağlardım*, diye düşündü.

Lewis, mecburiyetten Margaret C. Finnegan'ı yol arkadaşı olarak kabul etti. Ancak daha ilk andan itibaren onun kişiliğinden hoşlanmamıştı... Hem de hiç.

Margaret, tam olarak Margaret C. Finnegan dışında hiçbir hitaba tepki vermiyordu çünkü annesiyle babasından kalan tek şey adıydı.

Ayrıca sürekli konuşuyordu.

Margaret konuşmuyorsa da şarkı söylüyordu ve repertuvarındaki şarkılar tam da Lewis'i sinirlendirecek şekilde 2000'lerin başına ait üç hit parçadan ibaretti ("Bootylicious", "Get Ur Freak On" ve "Hot in Herre"), bir de Avril Lavigne'in ezbere bildiği ilk iki albümü vardı.

Margaret, Lewis'e ilk öğretmenlik günlerini, sınıfa hâkimiyetinin zayıf olduğu dönemi hatırlatıyordu.

Lewis ona güncel olaylar hakkında bilgi vermeye çalışsa da Margaret en fazla çok spesifik bir gizem kitabı serisindeki karakterlere ne olduğu ve hangi memelilerin nesli tükenmekte olan türler listesinde yer aldığı ya da dışında olduğuyla ilgileniyordu.

Büyük hayal kırıklığına rağmen Lewis'in ona bu konularda hiç faydası olmadı.

“Sana özel bir soru sorabilir miyim?” diye sordu Margaret.

“Nedir?”

“Değiştiğinde insanlar sana nasıl davrandı?”

Lewis; Wren’i, hayvanat bahçesinde geçirdikleri günü, *Bizim Şehir’i*, Kara Cahil’i, felaket veda partisini, doktorları, annesiyle babasını düşündü.

“Dikkatli.”

Margaret ne demek istediğini anlamış gibi görünüyordu.

“Lewis Woodard, gurur duymadığım bazı şeyler yaptığımı bilmeni isterim.”

MARGARET C. FINNEGAN'IN GURUR DUYMADIĞI BAZI ŞEYLER

Annesinin sağ kulağını yemek. Margaret olay sırasında bilinçli değildi ama saatler sonra babasının olanları anlatmasını dehşet içinde dinlediğini hatırlıyordu.

Yine insan olmanın gerektirdiği davranış şeklini unutarak babasının tropikal balık akvaryumundaki balıkları yiyip bitirmek.

Artık çok uzaklaşmış olduğu ve nasıl yapıldığını hatırlayamayacak kadar güçsüzleştiği için vedalaşmamış olmak.

Margaret C. Finnegan, Lewis'e fok avlamayı öğretti. Lewis yardımcısıymış gibi davranarak onun öldürdüğünü yiyor ama kendisi tek başına bir tanesine saldırdığında dayanılmaz bir pişmanlık duyuyordu.

"Avlanmayı nasıl öğrendin?" diye sordu Lewis, birkaç fok yavrusuyla onlara birkaç gün yetecek bir ziyafet çektikten sonra.

"Çok hastayken beni bir yunus sürüsü buldu ve kendi yavrularıyla birlikte büyüttü. Yavruları büyüyüp eş bulmaya hazır olduklarında beni dışladılar."

"Ondan sonra ne yaptın?"

"Ben de eş aramaya çıktım. Ve sen burada olduğuna göre bizim gibi daha fazlası olmalı. Olmak zorunda."

"Sanmıyorum."

"Neden?"

"Okyanusun büyüklüğü göz önüne alındığında sanırım bu pek olası değil."

"Hayata bakış açın çok olumsuz, Lewis Woodard."

"Ben gerçekçiyim."

"Hayır, sen bir aktörsün."

*S*evgili Wren,
Geveze Margaret C. Finnegan'ın gerçekçi birisi olduğumu
söylediğine inanabiliyor musun??

BENİM!

*Keşke çaresizce
seninle benim
uzun, ortak bir kâbusun içinde
olduğumuzu hayal ettiğimi bilseydi.*

Ne dersin?

Hadi, yeniden başlayalım. Nisan ayının sonunda uyanalım.

Dr. Ramirez'den kötü haberler almak yerine

*bunların hepsinin alerji ya da stres yüzünden olduğunu öğre-
neyim*

ve haziran ayında da planladığımız gibi balayına gidelim.

Bütün günümüzü sanat müzelerinde geçirelim,

Eyfel Kulesi'nin altında piknik yapalım,

ve birbirimize

(alternatifinden habersiz olarak)

bütün hayallerimizin gerçekleştiğini söyleyelim.

Margaret'ın aylak hayal gücü ve yoğun idealizmi Lewis'in kıvrınmasına neden oluyordu. Muhtemelen bu özellikler ona kendisini hatırlattığı içindi. Belki de birbirlerine birbirlerinden hoşlanamayacak kadar benziyorlardı.

Lewis sık sık tek başına dolaşmak istediğini düşünüyordu. Diğer zamanlardaysa onun becerileri olmadan hayatta kalamayacağını farkındaydı. Belki Margaret C. Finnegan gibi bir yol arkadaşı bile yanında kimsenin olmamasından daha iyiydi.

Bazen de Margaret, Lewis'i o kadar güçlü bir bunalıma sokuyordu ki kendine has saflıkları mizah kaynağı haline geliyordu ve bu mizah gerçek bir zevke dönüşerek Lewis'i her şeye rağmen onunla birlikte olmaktan keyif aldığına inandırıyordu.

Bulutların aralandığı o güzel ve nadir anda Margaret, Onun Gerçek Hali'ni görüyordu. Yaşamın her yönüne içerleyen birine göre Lewis çok komik, nazik, cömert, sıcak, yakışıklı, düşünceli ve şefkatli olabiliyordu.

“Hey, Lewis?” diye sordu Margaret can sıkıcı bir dizi soru geleceğini işaret eden ses tonuyla.

“Ne var?”

“Sana özel bir soru sorabilir miyim?”

“Duruma göre değişir.”

“Gerçek aşka inanıyor musun?”

“Hayır.””

-
- * Margaret C. Finnegan âşık olmaya başlamıştı. Hiç âşık olmamıştı (bunu yalnızca kitaplarda okumuştı) ve belirtileri yalnızca âşık olduğu kişiyle (Lewis’le) tartışabilirdi.

Margaret onun gülümsemesinin karanlık okyanusu henüz görülmemiş veya icat edilmemiş ışık ve renklerle alevlendirecek kadar parlak olduğunu hissediyordu. Bazen Margaret karada el ele yürüdüklerini hayal ediyordu. Öpüşüklerinde hiçbir kızın gitmediği, hiçbir kızın bir daha oradan ayrılmadığı bir yere ışınlanıyordu. Lewis’in hâlâ bir insan çenesinin gölgesi misali taşıdığı gamzeyi seviyordu. Onun da onu, kendisinin onu gördüğü gibi görmesini umuyordu.

- ** Lewis’in gerçek aşka bakış açısı, geçirdiği çalkantılı evlilik yılı yüzünden eskisinden daha karmaşıktı.

Gerçek ve Aşk kendi başlarına karmaşık kavramlardı ve iki sözcüğü bir araya getirmek Lewis’in çözemediği önemli bir karmaşa yaratmıştı.

“Hey, Lewis?”

“Ne var?”

“Ne düşündüğümü biliyor musun?”

“Ne düşünüyorsun?”

“Bizim gibi başkalarını bulmaktan henüz vazgeçmedim.”

“Enerjini boşa harcamamalısın.”

“Peki, ne kadar zamandır arıyorum, biliyor musun?”

“Ne zamandır?”

“*Tahmin et.*”

“Sen söyle.”

“Lütfen tahmin et.”

“Hayır.”

“*Tahmin et.*”

“İki ay.”

“Daha çok.”

“İki yıl.”

“Çık.”

“Üç yıl.”

“Daha fazla.”

“Ne kadar? Margaret. Söyle artık.”

“En az on iki yıl.

Ama bazı günleri saymayı kaçırdım,

yani bu oldukça düşük bir tahmin.

Daha uzun olabilir.”

“On iki yıldır burada tek başına mısın?”

“On iki yılın tamamında yalnız değildim.

Bir kısmında yunuslarlaydım.

Ama evet, çoğunlukla yalnızdım.

Diğer kısmı hariç.”

“Yunuslarla olmadığın kısmında kiminle birlikteydin?”

“Seninle.”

“Kaç yaşındasın?”

“Yirmi dört civarında.

Sanırım.

Günleri yanlış saymadıysam.

Ama en iyi tahminim yirmi dört.

Özellikle başlarda epeyce gün doğumu kaçırdım.

Evimi çok özlüyordum.

Ve küçüktüm.

Ben on üç yaşında bırakıldım.

Sen kaç yaşındasın, Lewis?”

“Otuz beş.”

“Vay.”

“Ne oldu?”

“Yaşlıymışsın.”

“Sen olgunlaşmamışsın.”

“Lewis,

ben olmasam

kaç kere ölmüş olurdun.

Seni bulduğumda çaresizdin, korkmuştun ve bunalımdaydın.

Yalnızca o küçük balıkları yiyerek

* Altıncı sınıftan önceki yaz Margaret, gençlik grubundan bir çocukla sinemaya gitmişti. Büyük bir patlamış mısırı paylaşıyorlardı. Kovaya uzanırken parmak uçları birkaç kez birbirine değmişti ve o anlarda vücudunda heyecan verici bir nabız atmaya başlamıştı.

ı Lewis'in yanında olmak bunun yüz katı gibiydi.

ölüp giderdin.”

“Ben *çaresiz, korkmuş ve bunalımda* değildim,” diye tersledi Lewis ve onu bulduğunda kendisini açlıktan öldürmeye çalıştığını Margaret’a asla söylememeye karar verdi, zaten o işi bile becerememişti.

“Lewis?”

“Ne var?”

“Ne düşündüğümü bilmek ister misin?”

“Ne.”

“Beyaz Köpek Balığı Kafe.”

“Bıktım artık.”

“Kaliforniya’yla Hawaii arasında bir yerde. Bulabiliriz.”

“Bunu neden istiyorsun?” diye sordu Lewis köpek balıklarının toplanma, beslenme ve üreme nedenlerini göz önünde bulundurarak. İkincisinin düşüncesiyle yalpaladı.

“Bir kasaba kurabiliriz. Bizim gibi insanların, köpek balıklarının yaşadığı bir yer. Başkalarının da olduğunu biliyorum.”

“Hayır, Margaret.”

“Neden?”

“O iş öyle yürümüyor.”

“Nereden biliyorsun?”

“Eşyalar ve kalacak bir yer olmadan gayet iyiyiz. Eşyalar ve yerler insanların yaşam şeklidir ve biz insan değiliz.”

“Eh, ben buna katılmıyorum.”

“Beyaz Köpek Balığı Kafe’yi bulalım!” diye tutturdu Margaret.

Haftalar boyunca günde en az iki kez, her defasında bunu yeni bir fikirmiş gibi sunuyordu.

Ve Lewis her defasında aynı karşılığı veriyordu.

“Hayır.”

Lewis rüyasında bir armut sapı olduğunu gördü:

Armut yukarıdan gizemli bir el tarafından suya atılıyor ve kanata benzeyen yapraklar onun yukarı uzanan kolları oluyordu.

Lewis rüyasında, *Keşke yüzmek yerine uçabilseydim*, diye düşünüyordu.

Ama armudun tatlı ağırlığı onu aşağıya çekiyordu.

Ve ne kadar mücadele ederse o kadar paniğe kapılıyor ve panikledikçe daha çok batıyordu.

Margaret periyodik olarak aniden duruyor ve kendi sohbet akışını keserek zamana uygun, yararlı bir gözlem yapıyordu.

Örneğin:

“Bir keresinde bir okul gezisinde sınıfımdan bir çocuk burnuna bir fıstık soktu ve okul otobüsü onu acil servise götürmek zorunda kaldı ve bu olurken başka bir kız *kendi* burnuna bir kuru üzüm soktu ve... Aman Tanrım, Lewis! İlerideki büyük gölgeyi görüyor musun?”

“Evet, nedir o?”

“Bir balina. Geri dönmemiz lazım. Şunu asla unutma, balinalar söz konusu olduğunda haddini bileceksin, Lewis. Sonunda olacıklara asla değmez.”

Bunun gibi yöntemlerle Margaret, Lewis’in hayatını saatte en az iki kere kurtarıyordu.

Ve sonra Margaret C. Finnegan'ın ona iğrenç gelen baskın tarafı bütün görkemiyle yeniden ortaya çıkıyordu.

"Lewis, sana özel bir soru sorabilir miyim?"

"Bilmiyorum. Duruma bağlı."

"Benden nefret mi ediyorsun?"

"Nefret mi?"

"Evet."

"Senden nefret etmiyorum."

"Benden hoşlanıyor musun?"

"Neden soruyorsun?"

"Bak, Lewis, hakkımda bir şeyler biliyor olman lazım."

"Ne gibi?"

...

"Ne?"

"Galiba,

galiba,

galiba ben seni seviyorum."

* Margaret, gerçeğin kendi içinden birden fışkırması yerine Lewis'e başka şeyler söylemeyi düşünmüştü. Üşüdüğünü. Terlediğini. Yorulduğunu. Aslında ne üşüyüp ne terlediğini ne de yorgun olduğunu ama ona bunları sormak istediğini. Altı yaşındayken katıldığı bir doğum günü partisini hatırladığını. Bu partide ortasında bir Barbie bebek olan bir doğum günü pastası vardı, yani pasta Barbie'nin elbisesinin etek kısmı gibi görünüyordu. Pastayı servis eden anne, pastayı kesmek için Barbie'yi çıkarmıştı ve Margaret çilekli krema dolgusunu çok sevdiği için kimse bakmazken Barbie'yi almıştı. Margaret Barbie'yi başından ve göğsünden tutarak dilini Barbie'nin bacaklarında yukarı aşağı gezdirmeye başlamıştı. Bir anne Barbie'yi elinden çekip sertçe, "Margaret, bu uygun bir davranış DEĞİL," diye bağırana dek Margaret'ın yanlış bir şey yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Yıllarca utanmış ve nedenini hiç anlamamıştı.

“Beni *seviyor musun? Romantik* olarak mı?” Lewis midesinin bulandığını hissetti.

“Galiba öyle, seni seviyorum. İnatçı, huysuz ve çok sevimsiz bir arkadaş olsan da seni sevdiğimi itiraf ediyorum ve seni tanıştığım günden beri çok seviyorum. Bu konuda ne düşünüyorsun? Sen de beni seviyor musun?”

“Margaret. Ben evli bir adamım. Bunu biliyorsun.”

“*Evlüydün*. Onu Kaliforniya sahilinde bıraktın, hatırladın mı?” Margaret onu nasıl ve neresinden vuracağını bilerek tersledi.

İkisi de diğeri tarafından haksızlığa uğradığını hissediyordu. Margaret reddedildiği için; Lewis, Wren’i isteyerek terk etmekle suçlandığı için. Margaret’a Wren’le ilgili anlattığı her şeyden pişman olmuştu.

“Eh, sanırım bu bir veda, Lewis. Seninle tanışmadan önce gayet iyiydim. İyi olmayan sendin. Acıktığın zaman bana gelme. Mevsimler değiştiği ve göç düzenini öğrenmen gerektiği zaman bana gelme. Balıkçılara yakalandığın zaman benden yardım isteme. Bunu kabullenemiyorsun ama ben olmadan berbat bir yırtıcı olduğunu biliyorsun.”

Sonra Margaret öfkeyle, hışımla uzaklaştı. Lewis, bir kadının onu okyanusta son kez yalnız bıraktığı zamanı düşünerek onun uzaklaşmasını izledi. İki seferinde de pasif kalmıştı. İki seferinde de kendini coşkulu hissetmiş, hemen ardından umutsuzluğa kapılmıştı.

Lewis günlerin hesabını tutmayı bıraktı ve Margaret'la tanışmadan önce olduğu gibi günler birbirine karıştı.

Konuşmanın, şeylerin, yapmanın, gitmenin, aramanın ve olmanın düzleminden sürgün edilen Lewis yalnızca var oldu.

Bazen Lewis uzakta ünlü dünya simgelerini gördüğünü sanıyordu: Özgürlük Anıtı, Golden Gate Köprüsü, Utah'taki Delicate Arch. Yaklaştığında gördüğü şey bir tekne, bir resif, deniz yosunu, yüzen bir çöp yığını ya da hiçbir şey çıkıyordu. Lewis bir keresinde Wren'in kendisine doğru yüzdüğünü gördüğünü sanmış ve onunla buluşmak için ileri atılıp olabildiğince hızlı yüzmüştü.

Wren burada! Beni arıyor! diye düşünmüştü.

Ama her defasında bu yalnızca hafızasındaki arzu dolu bir dalgalanma oluyordu.

*S*evgili Wren,
Doğada yalnız kalmak konusunda romantik düşüncelerim
vardı.

Pratikte tamamen bıktırıcıymış.

Bilmen gerekiyorsa

tek yaptığım şey çalışmak.

Yemeye çalışmak.

Yenmemeye çalışmak.

Düşünmemeye çalışmak,

özellikle de seni.

Lewis sık sık Başyapıt Anısı'nı, rahatlama yerini, Wren'le Haziran dolunayının bütünlüğün parçası haline geldiği o geceyi tekrar gözünde canlandırıyordu. Lewis her bir detayı, kıvrıklığı, kokuyu ve çili hatırlamaya çalışıyordu.

arkasına yayılmış saçları
 huzurlu, küçük gülümsemesi
 kesik paçalı şortu
 bahar müzikallerinden birinin tişörtü
Little Shop of Horrors mıydı?
 Yoksa *Sweeney Todd* muydu?
 Sonra Wren'in yüzü...
 yüzü...
 yüzü...
yüzü

Wren'in yüzü gitmişti.

Lewis onun yüzünü hatırlamıyordu.

Lewis zihnini karıştırarak onun bir parçasını bulmaya çalıştı ama tek bir çil, kirpik ya da parmak bile belirmedi. Wren'in yüzünün görüntüsü gerçekten zihninde kaybolmuş olabilir miydi? Anılar yok olur muydu?

Sonra Başyapıt Anısı'nın tamamı kaçarak bulutlara doğru süzülen helyumdan bir balon gibi Lewis'in zihninden kayıp gitti. Daha sonra yalnızca anının anısını hatırlayabildi. Lewis yıkılmıştı.

Buna üzölmek çok gülünç, diye düşündü Lewis ama yine de ağladı.

Büyük beyaz köpek balığına dönüşmek şu paradoksu iyi bilmek anlamına geliyordu:

Bir zamanlar çok doğrusal görünen hayatının zaman çizelgesi artık bunaltacak miktarda seçenek içeriyor, aynı zamanda hiç seçenek içermiyordu.

Düşünceleri ve anıları şekil değiştirip bilinmeyen bir yere dağılırken Lewis fiziksel ölümünden nasıl korkabilirdi?

Düşünceler ve anılar olmadan Lewis Woodard denen adam ne olurdu? Hiçbir şey. Ama hiçbir şey bile bir şeydi.

Ölüm şimdi de gerçekleşebilirdi, iki yüz yıl sonra da. Lewis yaşamını eskisi kadar umursamazken günlerinin nasıl geçtiğini ve içeriğini daha da az umursuyordu.

Lewis önceki depresyonundan daha derin bir üzüntü tabakası keşfetti. Bu o kadar sessiz ve durgun, kasvetli, muhteşem bir sisti ki huzura benziyordu.

Lewis bu olağanüstü üzüntü dolu yeraltı dünyasında yaşarken görünüşe göre kendi iradesine aykırı olarak tuhaf ve inanılmaz bir şey olmaya başlamıştı. Öyle bir psikolojik karanlığa daldı ki onun karşıtı olan ışığın parıltılarını görmeye başladı.

Lewis kendisine benzersiz ve sarsılmaz bir depresyon halinde olması gerektiğini hatırlatıncaya dek kendini, hoş ruh hallerinin ve sakin anların tadını çıkarırken yakalıyordu.

Sonunda Lewis kendi saçmalıklarına gülmeyi hatta hayran kalmayı başardı:

Ben zihinsel sağlık sorunları olan bir büyük beyaz köpek balığıyım!

Ben Shakespeare'i bilen bir büyük beyaz köpek balığıyım!

Ben pişmanlığın peşini bırakmadığı bir büyük beyaz köpek balığıyım!

Ben meyve yemeyi özleyen bir büyük beyaz köpek balığıyım!

Ben İngilizce konuşan bir büyük beyaz köpek balığıyım!

Ben Büyük Kanyon'a gitmiş bir büyük beyaz köpek balığıyım!

Ben karısını terk ettiği için kendisini asla affetmeyecek bir büyük beyaz köpek balığıyım!

Lewis'in içsel uyumu giderek kendi kendine düzelmeye başladı.

Diğer taraftayken yaşadığı süreci hatırlıyor ve mucizeyi düşünüyordu.

Hayatımı kurtaran sihir miydi? diye düşündü Lewis bir denizaslanını hiç pişmanlık duymadan yerken. *Yoksa çektiğim acı yalnızca sıradan bir düşüş, başından beri zamanla geçmesi gereken bir gelişim evresi miydi?*

O kyanusa geldiğinden beri ilk kez Lewis'in zihni ve bedeni bir aradaydı.

Yalnızca Margaret'ı özlemekle kalmıyor aynı zamanda onun sosyal hayata olan umudunu ve özlemini de anlıyor ve paylaşıyordu!

Yani belki de aşk, tehlike anlarında kullanışsız olan bir aksesuar değildi. Belki hayatta kalmanın anahtarıydı.

Lewis, Margaret'ı aramaya çıktı
resifler ve göçler boyunca
fırtınalar sırasında
ve kıyı şeritleri boyunca
plastik kirliliğini geçerek
büyük, beyaz tekne gövdelerinin altında.

Kalın deniz gözlüklerinin arkasından ona merak ve korkuyla
bakan,

her hareketine çılgın tepkiler veren
kameralı dalgıçların ve balıkçı teknelerinin yanından geç-
rek.

Lewis bakarak, umut ederek ve hatırlayarak ileri doğru yüz-
dü.

Margaret'in şarkılarını
ve pişmanlıklarını:
Annesinin kulağı, babasının balıkları, eksik vedalaşmalar.
Yunus yavruları,
avlanma stratejileri,
Beyaz Köpek Balığı Kafe takıntısı,
medeniyete olan sarsılmaz bağlılığı.

Bu arayış sırasında Lewis, sudaki kan izinin tadını alarak uzakta bir balinanın doğum yaptığını hissetti. Kaynağına kadar takip etme dürtüsüne başta direndi. Lewis bilinçli olarak kana susamamıştı, doğum sonrası tazeliği onu kontrol edemediği bir şekilde canlandırmıştı.

Lewis, Margaret'ın tavsiyesini bir kenara bıraktı. *Balinalar söz konusu olduğunda haddini bileceksin, Lewis. Sonunda olacaklara asla değmez.*

Kıvranan yavru yastık gibi yumuşacıktı, çok lezzetliydi ve Margaret gittiğinden beri en iyi beslemesiydi.

Lewis leşi fırlatıp okyanus tabanına doğru süzülmesine izin verdi.

Lewis, Margaret'ın uyarısını sonra, üç katil balinadan daha hızlı yüzmeye çalışırken anladı. Lewis işlediği suç nedeniyle gerçekten cezaya çarptırılmıştı ve peşine düşen yırtıcıları atlatmanın bir yolunu bulamazsa kendi hayatıyla ödeyecekti.

Lewis ölmekten değil, kederden; yalnız kalmanın ve değişimin pençesine düşmenin verdiği acıdan korktuğunu fark etti. Ancak henüz ruhunu teslim etmeye de hazır değildi. Lewis'in uğrunda yaşayacağı bir şey, biri vardı.

Saldırıya yavrunun annesi önderlik ederken Lewis elinden geldiğince hızlı yüzdü ve eski dostu Tanrı'ya yalvardı, görünüşe göre onun tek yaptığı şey biçimsiz ve değişken kalmaktı.

Karanlığın içinden fırlayan bir mucize gibi Margaret, Lewis'in yüzerek uzaklaşabilmesi için balinalarla savaştı.

"KAÇ! KAÇ! KAÇ!" diye haykırıyordu Margaret. "Ben seni bulurum!"

Çıglıklar. Kanla dolan su. Margaret'ın kanıyla. Ve kendisinininkiyle. Zaman uzadı. Lewis bilincini kaybetti, yeniden karanlığa ve Margaret'in tanıdık varlığına teslim oldu.

Kanları bedenlerinden kırmızı ırmaklar gibi uzanıyordu. Zar zor hayatta kalabilmişlerdi. Yine de yaşıyorlardı.

Lewis'le Margaret bedenlerini iyileştirdi ve zamanlarını geçmiş yaşamlara dair hikâyeler anlatarak geçirdiler.

Lewis, Margaret'a Wren hakkında hikâyeler (yani, elinde kalanları) anlattı...

Yayılmış saçlar
o gülümseme
kesik paça
Little Shop of Horrors
Haziran dolunayı
karısı, hayatı

bazen harika bir kitaptaki bir karakter gibi görünen, derin eylemleri olsa da her zaman sonu olan bir hikâyeye sınırlı, statik bir varlık.

Margaret, Lewis'e en iyi arkadaşları hakkında hikâyeler anlatıyordu. (Margaret'ın mutasyonu başladığında küçük birer kızlardı ve onsuz hepsinin birer kadına dönüştüğünü düşünmek Margaret'ı paramparça ediyordu.)

Sophie

Maria

Lily

Naomi

ve Margaret'ın içlerinde en çok özlediği

“*en iyi* arkadaşı” Anna.

“Anna’yla ben, Kız İzci Kampı gezisindeydik ve bir gece çadırlarımızdan gizlice çıktık çünkü Anna kayan bir yıldız görmeyi *gerçekten* ama gerçekten çok istiyordu. Ve başardık! Sonrasında da sonsuza dek kardeş olmaya karar verdik. İkimiz de yalnızca çocuktuk işte.”

“Ben de tek çocuktum,” diye karşılık verdi Lewis.

SAHNE: Bir Dev

LEWIS: Eskiden
rol yapar
yazar
ders verir
ve bir Dev olmak isterdim.
Belki yalnızca
ben
olmalıydım.

MARGARET: Yazdığın oyunun konusunu anlat bana. Hatta
oyna.

LEWIS: Hiçbir şeyini hatırlamıyorum.

MARGARET: Bu çok kötü. Sıkıldım ve bir hikâye dinlemek
istiyorum.

...

LEWIS: Margaret, Beyaz Köpek Balığı Kafe'yi bulmamıza
gerek yok. Hadi, şu anda tam burada bir kasaba kuralım.

MARGARET: Gerçekten mi? Ciddi misin?

LEWIS: Son zamanlarda düşünüyordum.

Belki aynı günün farklı sahnelenmiş hallerini görür,
daha kabullenici ve sevgi dolu olma fırsatı buluruz.

Belki pratik yapmak, prova yapmak aynı zamanda özgürlüğe giden yoldur.

Yeniden başlayabiliriz.

Zaman kendiliğinden geri dönebilir

ve ben yine burada olurum

seninle, Margaret,

denemeye devam ederek.

...

MARGARET: Kelimenin tam anlamıyla neyden söz ettiğin hakkında hiç fikrim yok.

Göç etme dürtüsü ikisinde de oldukça baskın olduğu için Margaret'la Lewis kasabalarının fiziksel bir konuma bağlı olmaması gerektiğine karar verdi.

“Kasaba *hikâyelerden* oluşsa nasıl olur?” diyerek Margaret, Lewis'in zihninde bir ampulün yanması gibi hayatta yalnızca birkaç kez rastlandığını bildiği türden mükemmel ve eksiksiz bir fikir önerdi.

O andan itibaren proje netleşti.

Lewis'le Margaret günlerini birlikte geçirirken tanıdık ve hayali yerleri, hem yaşayan hem de ölü insanları hikâyeye eklediler ve Margaret sayesinde sayısız elf, tek boynuzlu at ve American Girl bebeğinin can bulmuş hali de olaya dahil oldu.

“Kasabanın tiyatro salonunun kapalı gişe olması gerektiğini düşünüyorum. Her şeyin bedava olduğu kapalı gişe oynayan bir oyun,” dedi Margaret heyecanla.

Lewis ona kapalı gişe kavramının kalktığını söylemeyi düşündü, o da zamana ve değişime yenik düşmüştü.

“Kulağa hoş geliyor,” diye karşılık verdi.

Lewis yavaş yavaş, yaşamak istediği hayatın bu olduğunu kabullenmeye başladı çünkü sahip olduğu tek hayat buydu. Margaret'la Lewis insan ve hayvan dünyalarını ayıran aynı sıra dışı ipin üzerinde yürürken birlikte var olma konusunda daha iyi bir hal aldılar.

"Biliyor musun?" dedi Margaret, Kauai'nin batı kıyısında vatozlarla ziyafet çekerken.

"Neyi?"

"Sen benim ağabeyim gibisin."

Lewis içinde bir ışık titreyişken yüzgeçlerinin karıncalandığını hissetti, bir kardeşinin olması eski çocukluk dileğiydi.

"Sen de benim için bir kız kardeş gibisin," diye tekrarladı Lewis ve bunu söylerken çok az şeyin bu kadar doğru geldiğini fark etti.

İkisi de yüzmeyi bırakıp birbirine cam gibi gözlerle baktı.

"Aile olmamızı ister misin?" diye sordu Lewis usulca. Emin olmadığı için değil, ona sunabileceği kendisinden ve zamanından başka hiçbir şeyi olmadığı için.

"Aile mi?"

"Evet."

"İki kardeş gibi mi yani?" diye sordu Margaret.

"Seninle ben."

"Aile," dedi Margaret tekrar bu kez gözyaşları içinde. "Bunu asla yaşayamayacağımı sanmıştım."

Yaşam kalitesi artsa da Lewis'in Wren'le ilgili iç kargaşası hiç azalmadı. Acı içine yerleşmiş somut bir nesne gibiydi ve dikkatini bir anlığına varlığından uzaklaştırabilse bile acı hep yanındaydı.

Lewis'le Margaret bir keresinde Monterey yakınlarında ve başka bir zaman da Maui'yle Lanai arasında tüplü dalgıçlar gördü.

Üçüncü seferinde Margaret açık okyanusa doğru yüzerken Lewis çok yakınlarında oyalanıp Wren'i arayarak dalgıçları korkuttu. Lewis, Wren'i bulacak olsa ona hâlâ Lewis Woodard yani uzun zaman önceki aşkı olduğunu göstermek için ne yapacağını bilmiyordu. Artık bütün insani özelliklerini kaybettiği için muhtemelen Wren onu tanıyamazdı. Lewis hâlâ aynı öze sahip olup olmadığını merak etti. Eğer öyleyse, bu yeterli olur muydu?

"O değilmiş. Hadi gidelim," dedi Lewis tekrar Margaret'a katıldığında.

"Biliyor musun, Lewis?"

"Neyi?"

Margaret, Wren'in annesi Angela'yı ve onun mutasyonunu, yüzen evi, gölü ve küçük kır evini biliyordu. Wren'in ortalarında olmayan, sonunda araba hırsızlığından hapse giren serseri babası, Wren'in üç kere evlenen ancak Wren'i yalnızca bir kez gören anneannesi Colleen ve çocukluğu boyunca ona para yardımı bulunan ancak Wren on dört yaşındayken bir gün golf sahasında kalp krizi geçirerek ölen büyükbabası Rick hakkında her şeyi biliyordu. Margaret, Wren'in aklından kusursuzca hesap

yapabildiğini biliyordu. Wren'in bir Ivy League üniversitesine gittiğini ama kimseye onlardan üstünmüş gibi hissettirmemek için bunu söylemekten nefret ettiğini biliyordu. Wren'in on bir farklı gülme şekli olduğunu ama bir şeyi gerçekten çok komik bulduğunda hiç ses çıkarmadan güldüğünü biliyordu. Wren'in Anneler Günü, dağınıklık ve düğün endüstrisi hakkında ne düşündüğünü biliyordu. Wren'in, istediği için değil adaletsiz bir dünyada hayatta kalabilmek için öyle olması gerektiğini düşündüğünden mükemmeliyetçi olduğunu biliyordu. Margaret, Wren'in Lewis'e bakmak için işini bıraktığını ve o dönüşürken rahat edebilmesi için bahçeye tuzlu suyla doldurduğu bir havuz yaptığını biliyordu. Wren'in uyuyamadığı zamanlarda mahallede yürüdüğünü biliyordu. Wren'in bir gün anne olmak istediğini biliyordu. Margaret, Lewis'in ona yeniden başlaması için onay verdiğini biliyordu.

“Lewis, bana Wren hakkında o kadar çok şey anlattın ki bazen ben de onu özlediğimi düşünüyorum. O senin mutlu olmanı isterdi. Neşeye kavuşmanı isterdi.”

“Bitti mi?” diye yanıt verdi Lewis midesindeki düğüm boğazına takılınca.

“Şimdilik.”

SON SÖZ

JOY

ARALIK

Wren, bir süre daha Güneybatıda seyahat ettikten sonra Dallas'taki evine döndü. Gidecek başka yeri yoktu. Şehrin dost canlısı sterillliği artık rahatlatıcı değildi. İki tarafında da üst üste, kıvrımlı otoyollar olan mahallesi artık tuhaf ve yapay görünüyordu.

Wren, bitmek bilmeyen her günde hayatta kalabilmek için yapılacak işlerin listesini çıkarıp kendini onları tamamlamaya zorluyordu.

Bütün zor köşeleri (çamaşır ve kurutma makinelerinin altlarını ve arkasını, kitap raflarının arkasını, arabanın inanılmayacak kadar dar girintilerini) elektrikli süpürgeyle temizledi.

Lewis'in ilaçlarını, banyo malzemelerini ve acı sos koleksiyonunu çöpe attı.

Mekânla ilgili aklından çıkmayan anıları hatırlatmaması için oturma odasındaki mobilyaların yerini değiştirdi, kanepeyi anlamsızca duvara yapıştırdı, artık veranda kapısını açmak için kanepe'nin üzerinden atlaması gerekiyordu.

Misafir odasında yeni, ucuz çarşafların üzerinde uyudu.

Oturma odasını Hoş Gri adında bir renge boyadı ve bu renkten kesinlikle nefret etti.

Wren her gün kendini içinden onsuz bir hayat düşünemediğini söylerken yakaladı, yine de hayattaydı ve onsuz yaşıyordu.

Wren evin her yerinde ağaç ev çizimi bulmaya devam ediyor ancak yatak odasındaki kitap rafının üzerinde, kalın bir dosya klipsiyle bir araya getirilmiş ciltsiz bir kâğıt yığını olan Lewis'in oyun taslağından kaçınıyordu.

O kutsal metinle ne yapacağını dikkatle düşünüp her gün yalnızca tek bir sözcük okumaya karar verdi. Neredeyse iki hafta boyunca bu sözcük diyetini sürdürerek kendini tutmayı başardı. Ama bir gece kendini iki cümleyle şımarttıktan sonra oyunun tamamını bitirdi.

Wren kendisinden tiksindi ve sonra yıkıldı. Artık keşfedilecek eseri kalmamıştı. Onu bir kez daha kaybetmişti.

Wren'in işe dönmeyi planladığı gün bir buz fırtınası bütün Kuzey Teksas'ı felç etti. Wren evde bir an daha yalnız kalmaya dayanamayacaktı.

Donmuş çimenleri çıtırdatarak bahçenin etrafında birkaç kez yürüyüp donmuş hamağa yığıldı. Buz kırıldı ve donmuş ipler halinde altına saçıldı. Oraya en son yazın oturmuştu, Lewis'in bedeni kendisinininkine değiyordu.

Karatavukların mırıltısı dalgalar halinde yayıldı. Çatıya, telefon hatlarına, ağaca, buzlu çimenlere konmuşlardı. Karatavuklar gelmeye devam ediyordu. Hamağa yaklaştılar, itişip kakuştılar ve Wren'le hamak dışında hiç boş yer kalmayacak şekilde bütün bahçeyi kapladılar.

Sonra kuşlar yerleştikleri kadar çabuk, bencil oniks gözlerini gökyüzüne çevirdiler ve parçalar halinde tek bir birim olarak havalandılar. Anlaşılan hiçbir şey, kuşlar bile yanında uzun süre kalmayacaktı. Anlaşılan o, kalıcı bağlantıları iten türde bir in-

sandı. Anlaşılan birini sevmek onu yanında tutmaya yetmiyordu.

Bedeninden ateşli, şaşırtıcı bir kahkaha koptu. Wren nadir olasılıkların onu bulmasının saçmalığı karşısında, çektiği acıların ve fedakârlıkların karşısında ulur gibi güldü. Sonra üzerine açıklanamayan bir sessizlik çöktü. Wren ince akciğer zarlarını, otuz beş yıldan uzun süredir ara vermeden oksijen pompalamasını; eklemlerinin ve kemiklerinin narinliğini ve görmesi için karmaşık bir mekanizma içeren hassas, gizemli et kürecikleri olan kırılğan gözbebeklerini; bildiği her şeyi düşündü. Lewis'le Wren bir zamanlar bir hayalde tanışmıştı ancak aynı zamanda birbirlerini gerçek hayatta da tanıyorlardı.

Sen olmasan ben kim olurdum? diye sordu zihninden Lewis'e.

Ne istersen, diye yanıtladı onu Lewis.

Wren, üstündeki ağaç dalında oyalanan dört kuşa seslendi.

“Biliyor musunuz, ben de bir hayvanım.”

OCAK

Beklenmedik bir şekilde Wren hamileydi.

Genetik danışman, Wren'in aile geçmişi göz önüne alındığında fetüsün o anda insan olmasına rağmen yaşamı boyunca hayvan mutasyonu açısından yüksek risk altında olacağını söyledi.

Wren hatır sorma bahanesiyle Minik Hamile Kadın'a mesaj attı. Aslında Wren arkadaş istiyordu. Yanında bu zor durumu anlayacak birinin olmasını istiyordu. Minik Hamile Kadın yanıt vermeyince Wren öğrenebileceklerinden korkmasına rağmen onu Google'da aramayı akıl etti. Arama sonuçlarında ilk sırada bir ölüm ilanı vardı.

Dallas, Teksas'tan Nora Clifton (33), 3 Aralık 2016'da doğum komplikasyonları nedeniyle Tanrı'ya kavuştu. O bir kız evlat, bir eş, bir anne ve bir zamanlar madalyalı genç bir yüzücüydü.

Wren geri kalanını okumaya cesaret edemedi.

Randevudan sonraki günler boyunca Wren iş yerinde excel dosyalarının boşluklarına bakarken kendini Lewis'in söyleyeceklerini tahmin etmeye çalışırken buldu.

Birinin bu kadar acımasız ve acı verici bir durumdan muzdarip olabileceğini bilerek bir hayat yaratmak etik miydi? Wren annesini ve kocasını kaybettiği şekilde çocuğunu da kaybetmeye dayanabilecek miydi? Gelecekte her zaman pusuda bekleyen bir trajedi olasılığı varken bir aile nasıl mutlu olabilirdi? Wren hamileliği sonlandırmaya karar verdi.

Kürtajdan önceki gece Wren kan ter içinde, çarşaflara dolanmış halde saat üçte uyandı. Şafağa kadar mahallede yürüdü, Lewis'in sözleri diline dolanan bir şarkı sözü gibi zihninde tekrarlanıyordu.

Harika bir anne olacaksın.

Harika bir anne olacaksın.

Harika bir anne olacaksın.

Harika bir anne olacaksın.

Harika bir anne olacaksın.

Harika bir anne olacaksın.

Harika bir anne olacaksın.

O gün öğlene doğru Wren randevuyu iptal etti.

Bu sırada Wren'in en sevdiği insanlardan gelen genetik materyal zinciri, Wren'in en çok seveceği küçük varlığın içinde girdap gibi dönüyordu.

ŞUBAT

Wren hem yas tutuyor hem de delice âşık oluyordu. Bu da kişiliğinde yeni, vahşi bir koridor açıyordu. Wren bir an Lewis'e, hayata ve kendisine öfke duyuyordu; bir an sonraysa açıklanmayan yoğun bir huzura kavuşuyordu.

Memnuniyet dalgaları içinde süzülürken Wren, sabah güneşine şevkini takdir ettiğini söyleyen; bir zamanlar baş düşmanını olan armadilloya, akşam karanlığında arka bahçede kurtçuk ararken, *Tekrar hoş geldin*, diyen türden bir insana dönüşüyordu.

MART

Bebegin hareket ettiğini hissettiğinde Wren, Lewis'in elini tutup bedeninde bir yaşamın başladığı noktaya koymak için her şeyini verirdi.

NİSAN

Wren'in bir kızı olacaktı ve gülümsemeden duramıyordu. İş yerinde gülümsüyordu. Yalnızken gülümsüyordu. Ağlarken bile gülümsüyordu. İlk defa dünyada görünmez olmak istemiyordu. İnsanlar da ona gülümsüyordu.

Verilecek karar belliydi. Wren kızına annesinin adını, *Angela* adını koymaya karar verdi.

MAYIS

Kızını ilk kez kucağına alan Wren aniden fikrini değiştirdi.
O, Joy’’du.

ılamına gelmektedir. -ed.n.

Joy, altı aylık

Joy'un kişiliği ortaya çıktıkça Wren, Annie ve Greg sık sık aynı şaşkın, yaşlı gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. Hepsi kendi düşünce tarzıyla, Lewis'in ruhunun bir kısmının bu yeni, melek-sel varlığı canlandırmak için gelip gelmediğini merak ediyordu.

Joy, bir yaşında

Wren üç saniye boyunca telefonuna baksa dikkatinin dağıldığı anda Joy, neredeyse bir avuç dolusu karınca kolonisini ağzına atıyordu.

Wren gözünü bir an bile onun üzerinden ayıramayacağını öğrenmişti ve bunun onun için sakıncası yoktu. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu.

Joy, iki yaşımda

Joy'un hayatta en sevdiği şey salıncakta sallanmaktır. O korkusuzdu. (*Daha yukarı, daha yukarı, daha yukarı*, derdi Joy.) Ve ne kadar yükseğe çıkarsa o kadar çok gülerdi. Joy dünyanın en güzel kahkahasını atardı. Gülüp kıkırdarken tombik bacaklarını savurur ve gökyüzünün onu kucaklamasını bekliyormuş gibi kollarını uzatırdı.

Sesi, görünüşü ve devasa duygularıyla ihtiyacı olan alanı kendine yaratmaktan çekinmeyen Joy küçük bir kızdı. Wren ondan öğreneceği çok şey olduğunun farkındaydı.

Joy, üç yaşında

İlkbaharda salgın dünyayı ele geçirdi ve korkan, salgınla içeri tıkkılan insanlar rahatlamak için doğadan medet umdu. Ama Joy zaten hep dışarıdaydı. Joy gün doğumundan gün batımına dek, çıplak ayakları çimenlerde ve elleri toprakta açık havada oluyordu. Bir parkta ya da bahçede özgür bırakıldığında soğuğu, açlığı ve zamanı hissetmeyen çocuklardandı.

Joy, dört yaşında

O gün giyinme süreciyle uğraşmasına gerek kalmadan sabah ilk iş dışarı koşabilmek için yatağa pijama yerine ertesi gün giyecekleriyle girmeyi tercih ediyordu.

Yaz sonunda Joy işkence etmek ya da parçalamak için değil, onları arkadaşlarıymış gibi kısa bir süre sevmek, *Şimdi evine uç. Evine uç!* diye fısıldayarak serbest bırakmak için büyük çekirgeler avuçlarıyla yakalıyordu.

Joy, beş yaşında

Joy ağaçlara tırmanmayı öğrenmiş ve Wren daha önce hiçbir şey için bu kadar kaygılanmamıştı.

“Lütfeeee bir ağaç ev inşa edebilir miyiz?” diye yalvardı bir akşam bakıcı gittikten sonra Joy, Wren’e. Wren’in zihninde Lewis’in, artık kızının oturduğu sandalyede ağaç ev planları çizdiği anısı canlandı.

“Bunu düşüneceğim,” dedi Wren artan kederini bastırarak. “Akşam yemeği için gidip ellerini yıka. Otuz saniye. Ve sabunla!”

Ertesi gün Wren terapistine Joy’un ağaç ev isteğini anlattı.

“Sana ne hissettirdi?” diye sordu terapist.

Wren konuşmakta zorlanıyordu. Terapist Wren’e acele etmesini söyledi.

“Lewis olsa,

buna bayılırdı...

Lewis...

Bunların

hepsine

bayılırdı.”

Joy, altı yaşında

Wren'le Joy, hava güzel olduğunda Oklahoma'ya gider ve kendi kendilerine doğada nasıl yaşayabileceklerini öğrenirlerdi. Doğal dünya hem bir gizem hem de bir yuva haline gelirdi.

Doğada Wren giderek annesine benzemeye başladığını fark edip, *Ne kadar harika*, diye düşündü.

Wren iş yerinde metaforlarla konuşmaya ve giderek Lewis'e benzemeye başladığını fark etti. Bu da harikaydı.

Joy, evde Wren'in bakış açısında simyasal bir değişime neden oluyordu. Wren artık hayatı başı, ortası ve sonu olan uzun, doğrusal bir merdiven olarak görmüyordu. Bunun yerine, hayatın bir dağa tırmanan sarmal bir patikaya benzediğini düşünüyordu. Daire şeklindeki her tur bir öğrenme döngüsünü, aynı dersin biraz daha yüksek seviyesini temsil ediyordu. Wren tırmanmayı sevdiği kadar dinlenmeyi de sevdiğini fark ediyordu. Manzaranın tadını çıkarmaya başlıyordu.

Noel günü Joy, ağacın altında *Elf*'i izleyerek uyuyakaldı.

"Sabah oldu mu? Noel Baba geldi mi?" diye sordu Joy uyku sersemi. Artık kollarıyla bacakları iyice uzamıştı, neredeyse yatağa taşınamayacak kadar uzundu.

“Hayır, hâlâ gece. Noel Baba sen yatağında uyuyana kadar gelmeyecek.”

“Tamam...”

Wren hediyeleri düzenlemek için oturma odasına döndüğünde vücudundan taşan ve etrafa yayılan sevginin enerjisiyle sarsıldı. Bu sevgi; bütün odayı, evi, mahalleyi, şehri, ülkeyi, gezegeni ve ötesindeki evreni dolduracak kadar genişledi.

Sonra Wren, başından beri tırmandığı dağın kendisi olduğunu fark etti.

Joy, yedi yaşında

Kamp yaparak geçen yazın ardından Joy, Wren'e bir geceliğine bahçede kamp yapmasına izin vermesi için yalvardı. Joy ayrıca komşularınıninki gibi siyah bir Labrador da istiyordu.

Wren köpeğe (şimdilik) hayır dese de bahçede kamp yapma ısrarına karşı koyamadı. Joy çok heyecanlıydı. Bu, hava serinleyene dek cumartesi gecesi ritüelleri haline geldi.

Joy'un pek çok sorusu vardı. Her şeyin ismini ve nedenini bilmek istiyordu. YouTube'dan bulutları ayırt etmeyi öğrenir, sunucunun sözlerini ezberleyene dek uzayla ilgili aynı belgeseli izlerdi.

Joy bir şekilde, hiç çabalamadan annesinin de babasının da en iyi özelliklerini almıştı. Wren'in hassasiyetini ve entelektüelliğini. Lewis'in merakını ve hayalperestliğini.

Joy, sekiz yaşında

Artık Joy'un merakı, babasının insan olarak kim olduğuna yönelmişti. Joy her gece yatmadan önce onun hakkında bir soru soruyor ve Wren'in ona uygun bir hikâye üretmesi gerekiyordu. Wren başta hikâyelerinin tükeneceğini düşünse de projenin henüz başlarındayken aslında geniş bir kaynağı olduğunu fark etti.

"Babam gibi biz de tiyatroya gidebilir miyiz?" diye sordu Joy, Wren ona Lewis'in New York'taki yirmili yaşlarını anlattıktan sonra.

"Evet ama uzun süre hareketsiz oturman ve çok sessiz olman gerekecek." Wren, Lewis'le gittiği ilk oyunun 3. *Richard*'ın kısaltılmamış bir uyarlaması olduğunu hatırladığını söyledi.

"Bunu becerebilirim," dedi Joy kararlı bir tavırla.

Lewis'in Joy'un içindeki bu yankıları, eskiden Wren'in tıkanmasına neden oluyordu. Artık şanslı hissettiriyordu.

Joy, dokuz yaşında

Mart ayının başında sıcak bir hafta sonu Wren, Joy'a kürek çekmeyi öğretmek için kano kiraladı. Wren bir zamanlar Angela'nın oturduğu gibi arka tarafta oturdu ve Joy, Wren'in küçükken oturduğu yer olan pruvaya yerleşti.

Joy arkasında annesinin gücüyle, kocaman bir dünyanın dümeninde, suyun içinden keşfedilmemiş bir sınıra doğru süzülürken gücünü hissetti. İçinde matruşka misali yuvalanan atalarıyla Joy, dünyanın yarasıyla yüzleşmek için doğmuş cesur, ateşli bir yürekti ve bir gün o da bu yarayı iyileştirecek dalgaların arasında yerini alacaktı.

"Anne!" dedi Joy aniden dönüp küreğini bırakırken. Fısıltıyla bağırma arası bir şekilde seslenmişti. "Bak!"

Bir kel kartal alçaktan uçuyor, başlarının birkaç metre üzerinde güçlü bir melek gibi süzülüyordu.

Sonra Joy kanoda yapılmaması gereken tek şeyi yaptı. Ayağa kalktı.

Joy, on yaşında

Joy'un bahar tatili için Wren, Kaliforniya'nın kıyı şeridinde bir yolculuk planladı. San Francisco havaalanında araba kiraladılar ve Big Sur'da kamp yaptılar. Disneyland'deki sürpriz final için Pasifik Sahili Otoyolu'ndan Anaheim'a gitmeden önce bir gece Santa Barbara'da kalacaklardı.

Big Sur'dan sonra Morro Körfezi'ne doğru tanıdık tabelaları geçmeye başladılar. Wren'in göğsü kasıldı. Geziyi planlarken on yıl önce Lewis'le vedalaştığı yerden geçeceği bu ânı düşünmüştü. Wren onun çekimine karşı koyamadı.

Joy'un buranın orası, son nokta olduğundan haberi yoktu ve Wren şimdilik bu şekilde kalmasına karar vermişti.

“Çok derine gitme! Ayaklarını basacağın sığlıkta kal!” diye seslendi Wren, Joy suya doğru koşarken.

Joy sahile vuran dalgalarla su sıçratırken Wren sessizce rüzgârla konuşuyor, rüzgârın mesajını ışık dalgaları gibi denizin ötesindeki başka bir galaksiye, Lewis'e taşıyacağını umuyordu.

“İşte, buradayım,
bana söylediğin şeyi yapıyorum

hayatta kalıyorum,
var oluyorum,
yeniden başlıyorum.
İşinin artık kendi hayatı var,
zamanın
kaosun
benim
öreme uzanan.
En son burada birlikteyken
hiçbir şeyimin kalmadığını sanmıştım.
Aslında sen bana çoktan dünyayı vermişsin.
Henüz bilmiyordum.
Artık her şey farklı.
Beni tanıyacağını sanmıyorum.”

Denizin üzerinde asılı duran kümülonimbüs bulutlarının arasından açılı bir güneş ışını süzüldü.

Joy geride durmuş, iki sörfçünün kürek çekerek dalgakıranı geçmesini izliyordu. Wren kızının açıklara yüzmeye, annesinin risk kavramını bir kenara bırakmaya, dünyanın mümkün olduğunca çok yerine dokunmaya olan arzusunu hissediyordu.

“Bazı açılardan bana benziyor.

Sayılarla arası iyi,
bütün talimatları okur,
iyi bir dinleyicidir.

Ama Joy daha çok sana benziyor.

Senin tiyatro oyunları rafını buldu ve artık birlikte yüksek sesle okuyoruz.

Çehov’la başladığımızı bilmek herhalde hoşuna gider.

O da senin gibi en karmaşık karakterleri oynamak istiyor.
 Senin gibi onun da bütün yüzünü
 ve dünyayı aydınlatan kocaman bir gülümsemesi var.
 Senin gibi onun da çok geniş ve parlak bir hayal gücü var.
 Bütün gününü ağaç evinde,
 mitler yaratarak,
 arkadaşlar uydurarak,
 uyuyarak geçiriyor.
 İkimize de benzemeyen yanları da var.
 Daha bana nasıl hissettireceğini bilmezken ona Joy adını ver-
 miştim.
 Belki sonuçta hayat biraz sihirlidir.
 Bunun başka bir açıklaması olamaz.”

Joy morarmış dudaklarıyla titreyerek Wren’in yanına koştu.
 “Anne! Gel yüz! Hiç de soğuk değil!”
 Birkaç dakika sonra Wren dalgaların sınırında duruyordu.
 “Yalnızca adım adım ilerle. Alışacağına söz veriyorum.” Joy
 önden koşup bel hizasına kadar suya girerek söylediği şeyi gös-
 terdi. “Cesur olmalısın.”
 “Ben cesur değilim. Senin gibi değilim,” dedi Wren.
 “Girince alışıyorsun.”

Joy koşarak kıyıya döndü ve parmaklarını annesinin parmak-
 larına doladı. Dalgalar onlara çarptıkça ciyaklayarak ve zıplaya-
 rak birlikte ilerlediler. Yeterince derine geldiklerinde Joy, en sev-
 diği rakam olan yediye kadar saydı ve birlikte daldılar. Okyanus
 soğuk ve dalgalıydı ve Wren bir an için soğuktan başka bir şey
 düşünemedi. Sonra o tanıdık korku seli...

Wren kalp kırıklığından, trajediden ya da mutasyondan ko-
 ruyamayacağı o küçük eli sıktı. Onu özverili yapan; ona sevginin

hiç garantisi olmadığını öğreten; uykusuz gecelerde, süpermarketteki öfke nöbetlerinde ve haliya bulaşan çamurda ona gösterecek binlerce şeyin daha olduğunu gösteren küçük eli...

Aslan Kral müzikalinin açılışında koltuğun kolçağını tutan Joy. Sonbaharda Quartz Dağı'nda birlikte gün batımını izlemeleri. Joy kamptayken George'la oğlunun bahçeye inşa ettiği, Lewis'in tasarımının aynısı olan ağaç evi keşfettiğindeki yüz ifadesi. İkinci sınıfın son gününde Joy'a Labrador yavrusuyla sürpriz yapması. Joy köpeğin adını Vanya Dayı* koymaya karar verince Wren'in kahkahasını bastırması.

Evet! Evet! Evet! Evet! Evet! diye bağırarak istiyordu Wren. Dünya irili ufaklı bir yer, hayatsa dehşet verici ve yüce bir yolluluk.

Daha büyük bir dalga onları birbirinden koparacak gibi olurken başları yüzeye çıktı.

Küçük el, annesinin güvenli tutuşundan uzaklaşmak istiyordu. O küçük, sevgili elin yüzmeye, keşfetmeye, sevmeye ihtiyacı vardı. Okyanus zapt edilemezdi, sevgi de öyle, Joy da. Wren tutuşunu gevşetti. Bırakmak o kadar zordu ki.

"Git oyna, özgür ol," dedi Wren kalbi metalden bir çatıya yağın yağmur gibi çarparken.

Joy takla atarak bir dalgaya daldı, bir anlığına gözden kayboldu ve gülümseyerek çıktı.

"Çok kolay. Gördün mü?"

* Çehov'un aynı isimli oyununa gönderme yapıyor. -ed.n.

Teşekkür

Köpek Balığı Kalbi, hayret verici bir destek ve iş birliği ağı sayesinde bugün burada. Minnetim ölçülemez ve tarif edilemez ama burada elimden geldiğince ifade etmeye çalışacağım.

Edebi temsilcim Sarah Bedingfield'e beni, fikirlerimi ve bu kitabı savunduğu, yol gösterdiği ve inandığı için teşekkür ederim. Ayrıca dahice iç görüşü *Köpek Balığı Kalbi*'ni çok daha iyi hale getiren; hayalimdeki yaratıcı ortağım, editörüm Marysue Rucci'ye de teşekkür ederim. İkisi de muazzam bir yeteneğe ve bilgeliğe sahip olan Marysue ve Sarah, sıra dışı kitabım için parlak bir vizyonu paylaştı ve ilk yayın sürecimi hem bir zevk hem de büyük bir ayrıcalık haline getirdi.

Yaratıcılığı ve mantıksal becerileriyle katkıda bulunan ve kitabın yolculuğuna sayısız yollarla katkıda bulunan usta beyinlere çok minnettarım: Marysue Rucci Books'tan Jiaming Tang; Simon & Schuster'dan Kyle Kabel, Jaya Micelli, Heather Musika, Vi-An Nguyen, Jessica Preeg, Nan Rittenhouse, Wendy Sheanin ve Laura Wise; Kate Lloyd Literary'den Kate Lloyd; Levine Greenberg Rostan Literary Agency'den Courtney Paganelli, Cristela Henriquez, Melissa Rowland ve Kirsten Wolf; CAA'den Will Watkins ve Randie Adler.

Romanın hakkında çok az şey bildiğim yönlerini zenginleştirerek benimle yaşanmış, profesyonel deneyimleri hakkında samimiyetle konuşanlara da teşekkür ederim. Finans sektöründe bir kadın olarak profesyonel hayatına göz atmama izin verdiği için Bridget Bechtel'e; yeni anneliğe dair bakış açısını paylaştığı için Abby Siegal Hyman'a; Wren'in kuzına ilham olduğu için Joy Hyman'a; aile hukukundaki ince ayrıntılara ve kalp kırıklıklarına karşı gözlerimi açtığı için Meg Scruggs'a; büyük beyaz köpek balıkları konusundaki uzmanlığını paylaştığı ve araştırma aşamasında hayal gücümü ateşleyen, çoğunlukla yanlış anlaşılan hayvanlar olan köpek balıklarına karşı empatimi arttıran *Köpek Balığı El Kitabı: Dünya Köpek Balıklarını Anlamak İçin Temel Kılavuz*'u hazırladığı için Gregory Skomal'a teşekkür ederim.

Öğretmenim ve arkadaşım Victor Judge'a nadir ve dönüştürücü pedagojisini armağan ettiği, ruhların ve sanatın hizmetinde bir meslek yaşamı gösterdiği için teşekkür ederim.

En büyük öğretmenlerimin arasında yer alan ve Thornton Wilder'ın *Bizim Şehir* adlı eseri başta olmak üzere bana ilham veren pek çok oyun yazarına teşekkür ederim.

Parlak fikirleri, verdikleri ilham, tavsiyeleri ve yazma hayatıma olan sarsılmaz destekleri için Susan Baldwin, Curtis Baxter, Martha Collings, Celesta Edwards, Seraphina Nova Glass, Elizabeth Green, John Paul Green, Elizabeth Welliver Hengen, Mary Izzo'ya, Sean LaLiberte, Camillia McDonald, Whitney Salinas, Rachel Cooley Shawler, Kevin Slane, Grace Talusan, Chanel Vidal ve Lauren Zbylski'ye çok şey borçluyum.

Kardeşlerim Katherine Habeck ve John Habeck'e benimle birlikte hayal kurdukları, bana meydan okudukları ve kendi yollarını çizerek bana ilham verdikleri için teşekkür ederim.

İyimserliği, hassasiyeti ve işime olan sarsılmaz inancı için; günün ya da gecenin hemen her saatinde bir hikâye fikri üzerinde konuşmam gerektiğinde dünyanın en iyi dinleyicisi olduğu; hem benim bir parçam hem de benim dışımda bir şey olarak yazma dürtümü anladığı için Max'e teşekkür ederim.

En önemlisi, sanat alanında bir kariyerin tamamen mantıklı bir karar olabileceğine inanan bir ebeveyne sahip olduğum için minnettar ve şanslıyım. Çocukluğumda babam tiyatroya olan ilgimi besledi ve bu tutkumu kendi tutkusu olarak benimsedi. Yetişkinlik yıllarımda nadas dönemlerinde bana hiçbir deneyimin boşa gitmediğini ve büyük şeylerin zaman aldığını hatırlatarak her zaman ilham verdi. Tanıdığım en üretken okuyucu ve doğal bir dramaturg olan annem *Köpek Balığı Kalbi*'ni okuyan ilk kişiydi ve yıllar boyunca sayısız taslağı geliştirdi. Aramızda yüzlerce sayfayla yemek masasında oturup onun notlarını inceleyerek geçirdiğimiz öğleden sonraları sonsuza dek hatırlayacağım.

Bir annenin sevgisi hakkında yazarken benim de bir anne olmamdan gelen deneyimimle değil, sizin gibi birer ebeveyn tarafından sevildiği için çok ama çok şanslı olan bir kız çocuğu olarak yazıyorum.

